

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, СЕПТЕМБАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3234

Фукара

продала Радована Караџића

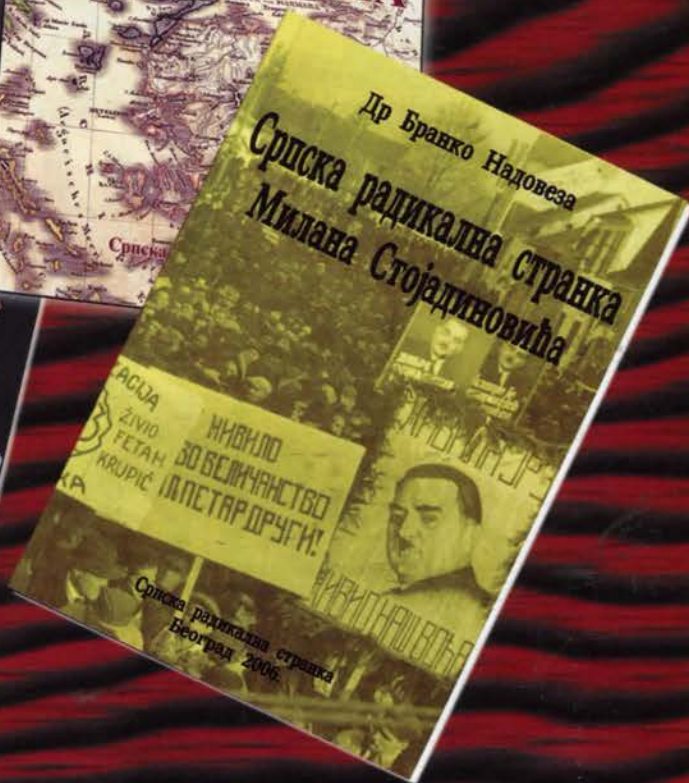
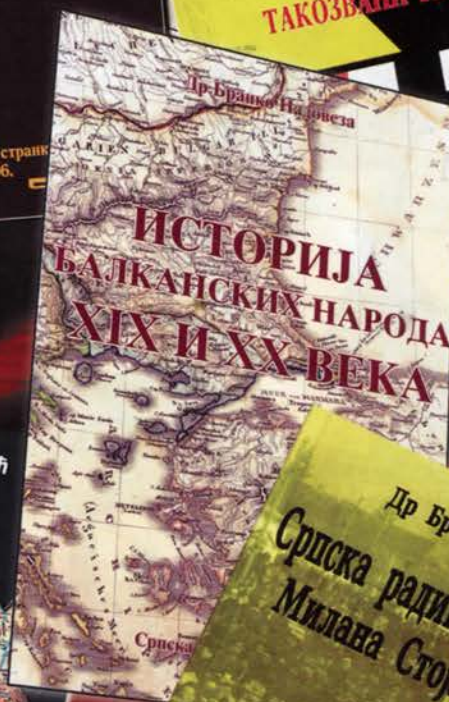
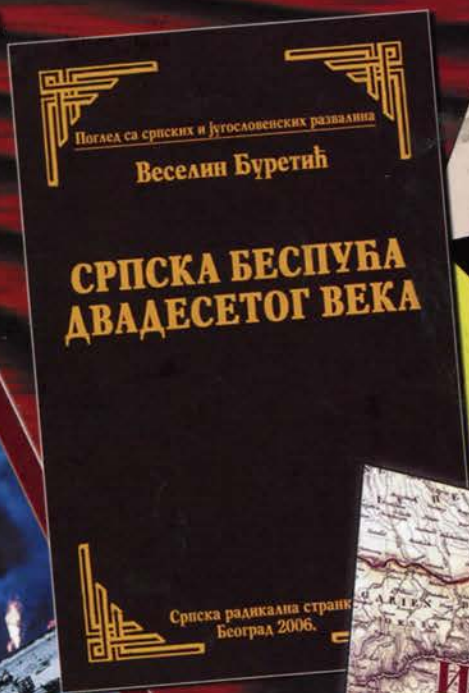

СТОП
САШКОЈ
КРАЈИНИЈИ

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жутића
Др Бранка Надовеза
Мр Дејана Мирковића
Зорана Красића
Момира Васиљевића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марија Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амтад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

УВОДНИК

„Ко издаде Радована не дочеко Видовдана“, пјевале су Србија, Црна Гора, Република Српска, Република Српска Крајина и сваки Србин на планети након хапшења бившег председника Републике Српске.

Изјаве званичника Бориса Тадића и Ивице Дачића, председника Србије и министра унутрашњих послова, још једном су јасно показале моралну хипокризију режима у Србији.

Посебно је интересантно оно што је на конференцијама за новинаре изговарао Ивица Дачић, бивши потрчко али и гробар Слободана Милошевића, „да хапшење Караџића нема везе са Министарством унутрашњих послова Владе Србије?!“

Зар неко, осим професионалних припаника МУП-а, у Србији може да хапси и лишава слободе?!

Да није жалосно било би смијешно!

Покрет за промјене, односно Небојша Медојевић, покушава након потпуне издаје опозиције приликом доношења новог Устава да засједне на столицу „вође опозиције“.

Да није жалосно било би смијешно!

У Српској листи се наговјештавају „структуралне“ промјене.

На новим парламентарним изборима очекујемо да Српска листа буде још јача, како по броју гласова и мандата, тако и новим чланицама. Демократском српском странком, на примјер.

Др Војислав Шешел је растурајући Хашки трибунал, односно свједоке оптужбе, направио праву пометњу и пред очима читавог свијета оптужницу учинио смијешном.

Странка српских радикала се увелико припрема за 27. септембар, када је заказана сједница на формирању Српског националног савјета, што ће бити потпуна гаранција за заштиту српских националних интереса у Црној Гори.

Веома брзо нас очекују и локални избори у Котору гдје Странка српских радикала сигурно постаје парламентарна.

Ђукановић најављује пријевремене парламентарне изборе мобилишући читав државни апарат како би коначно сам освојио власт. Са друге стране немужта опозиција се врти у зачараном кругу.

Душко Секулић

Београд грмео због хапшења Радована Караџића

„СЛОБОДА за Србију”

- *Режимски провокајтори изазвали nerede на улицама српске пресионице како би сиречили про-шестину шешињу*
- *У сукобу полицје са демонстрантима повређене десетине учесника митинга*
- *Жандармерија шукла и посланике*
- *Повредама после байинања подлегао Ранко Панић из Младеновца*

Пише: Жана Живаљевић

Први председник Републике Српске, Радован Караџић, ухапшен је касно увече 18. јула 2008. године, после 13 година измицања прогонитељима. Јав-

ности је ова шокантна вест сервирана тек у понедељак, после неуспешног наставка и, такође, кратког летњег распуштања Скупштине Србије. Зашто се истина три дана крила од грађана Србије, знају само надлежни. Јавност је сумњала у сваку вест, и да је не-

кадашњи лидер босанских Срба стварно ухапшен, и у календар догађаја.

Ни очекивани отпор није изостао. Већ сутрадан у центру Београда, у режији омладинских патриотских организација, сабрало се српство, којем се придружио и Александар Вучић, гене-

рални секретар Српске радикалне странке. У покушају да окупљање спречи, а све оне који су на овај начин изражавали револт према сервилној власти која изручује српске хероје обесхрабри и заплаши, жандармерија није жалила да на неколико стотина младих исуче пендреке и употреби сузавац.

Тог 19. јула, био је уторак, а више младих и грађана је остало ван полицијског обруча, него унутар. У Београд су дошли и Никшићани, из Радовановог завичаја.

У окршају са полицијом, разбијена су стакла на Културном центру Београда, а многи су сутрадан брујали о грччарији изложеној дуж Кнез Михајлове улице, којом су се демонстранти добацивали с полицијом. „Глинене“ жртве су пребројане, а властима у Србији, како ће се овом приликом испоставити, много ће мање значити један изгубљени људски живот.

Свакодневно у пет

У десет наредних дана протести су нарастали и окупљали све више побуњених због сервилности власти у Србији, спремних да испуне сваку заповест својих западних ментора. Они су прерастали у протест против режима Бориса Тадића.

Свакога дана у пет поподне после посла, десетине хиљада грађана сабирало се на свом саборишту код споменика Кнезу Михајлу на Тргу Републике. Протесте су предводили посланици Српске радикалне странке, а окупљенима је о стању свог ухапшеног брата реферисао Лука Караџић и Радованов адвокат Светозар Вујачић.

Потом се поворка кретала Коларчевом, Дечанском, Булеваром Краља Александра, Немањином, Српских владара, назад до Трга, носећи транспаренте подршке Радовану и узвикујући познате пароле.

Круну протеста требало је да представља свесрпски сабор Српске радикалне странке и свих присталица Радована Караџића под именом „Слобода за Србију“, сазван 29. јула 2008. године. Тога дана у Београд су стигле све српске патриоте, из свих српских земаља и организација, да подрже праведну борбу и отпор марионетској власти.

Више десетина хиљада честитих грађана из свих делова земље окупило се на Тргу Републике у Београду тога дана. А, на бину се поносно попело више од 30 говорника.

Жртве хашке окретне траке смрти

„Коста, Србине“ – орило се из хиљада грла кад је за говорницу изашао председник Међународног удружења за истину о Радовану Караџићу, познати и омиљени академик и професор Правног факултета у Београду, Чавошки.

Порука др Шешеља

Председник Градског одбора Српске радикалне странке, Немања Шаровић, прочитао је писмо које је скупу упутио заточени лидер српских радикала из хашког казамата:

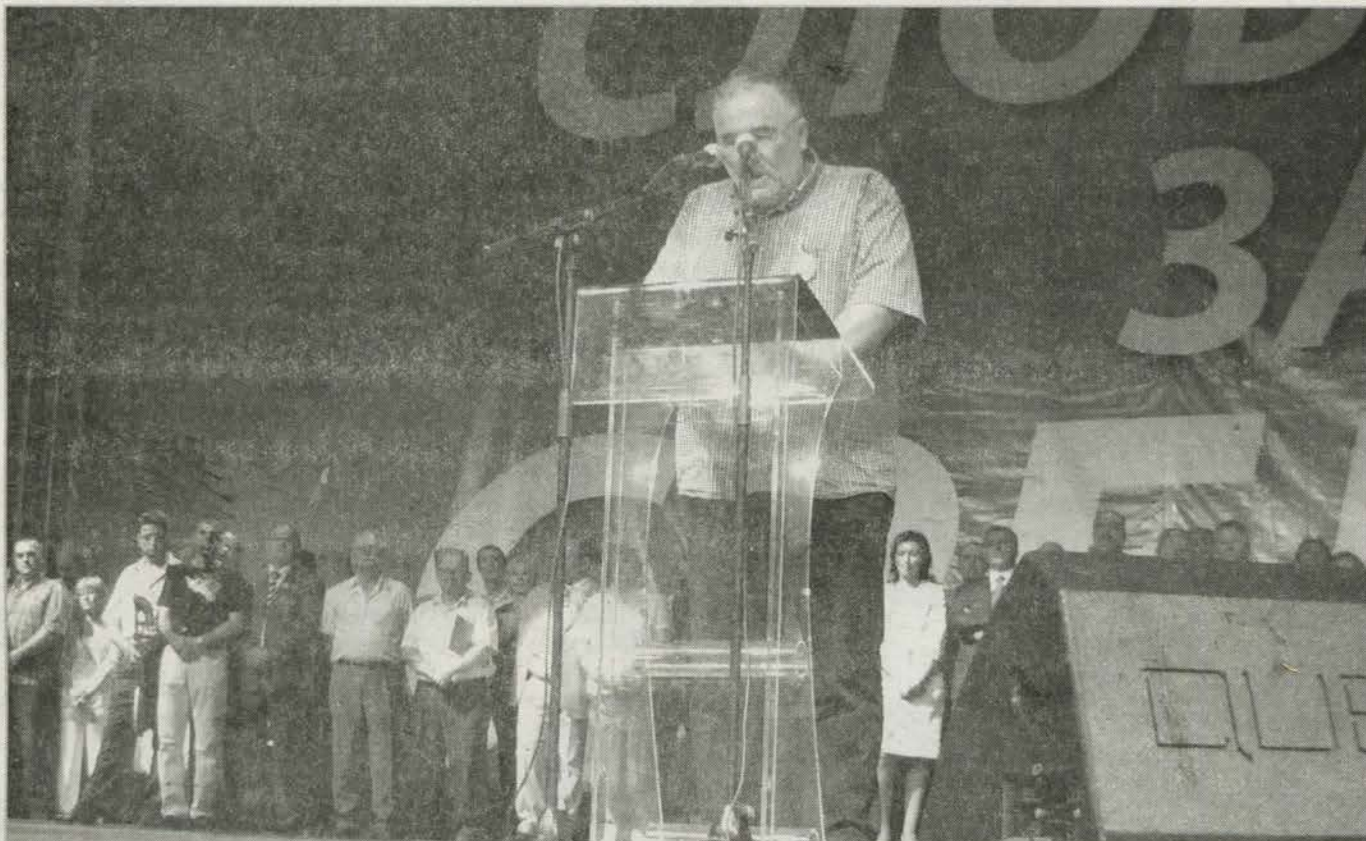
„Браћо Срби и сестре Српкиње, драги пријатељи, издајнички режим Бориса Тадића ухапсио је Радована Караџића, бившег председника и једног од утемељивача Републике Српске. Изручују га Хашком трибуналу. Изручују га онима који су убили Слободана Милошевића, онима који си кривицу за све што се збивало на просторима бивше Југославије пронашли у Србима, а донели су ослобађајуће пресуде за оне који су лично убијали српску нејач.

Данас, више него икада, Србија је нападнута. Борис Тадић и његов режим напали су, угрозили и покушали да униште све вредности српског друштва, веру у постојање српске државе и будућност нашег народа. Борис Тадић је овим велеиздајничким и антисрпским чином угрозио опстанак Републике Српске, а Србију покушао да сведе на једну колонију чији је једини задатак да испуњава налоге оних који су је бомбардовали, оних који су јој убијали децу и који данас отимају Косово и Метохију српском народу.

Радован Караџић је мој пријатељ и његово хашпење ме искрено погодило. Погодило је сваког часног Србина, сваког слободољубивог човека. Вама, окупљенима на Тргу републике, желим да се захвалим на љубави и бризи коју показујете за нашу српску отаџбину. Да вам се захвалим што бакљу слободе чувате и показујете да је већинска Србија непоколебљива у свом непрекору. Обећавам вам да ћу са своје стране учинити све што је у мојој моћи да се до краја супротставим хашкој тиранији, а позивам генерала Младића и Горана Хаџића да се никада не предају хашкој аждаји.

Слобода, пре и изнад свега, то је мој завет, али и завет свих правдољубивих људи у Србији. Живела Велика Србија!”

У свом убојитом ораторском маниру, гађајући мету право у главу, доказани борац за право и правду, доказивао је да је суд у Хагу „локретна трака смрти“.

„Прва хашка жртва био је генерал Ђорђе Ђукић. Он је киднапован, потом је злостављан, а онда изручен Хашком трибуналу. Тамо је тешко оболео, да би већ 18. маја 1996. године испустио своју измучену душу.

Друга хашка жртва био је Симо Дрљача, кога су приликом хапшења британски командоси убили с леђа „у самообрани“.

Трећа хашка жртва био је Милан Ковачевић, који је 1. августа 1998. године умро у хашкој хелији, лишен спасоносне неге и праве лекарске помоћи.

Четврта жртва био је Славко Докмановић, који је 28. јуна 1998. године, баш на Видовдан нађен обешен у својој хелији.

Пета жртва био је Драган Гаговић, кога су француски војници убили за вољаном поред петоро деце око чијих су глава звиждали меци.

Шеста и седма жртва били су Новица Јањић, који је сам себи одузео живот када је оптужен, и његов уцељени отац, који се убио кад је остао без сина јединца. А, Луиз Арбур, тадашњи хашки тужилац је и не знајући да је Новица Јањић мртав, повукла оптужницу

против њега због преоптерећености суда. Срам је било!

Осма хашка жртва је био Влајко Стојиљковић, који је ритуално извршио самоубиство на степеништу Савезне скупштине када је сазнао да је усвојен закон по којем је требало да буде изручен Хагу.

Девета жртва био је генерал Момир Талић, који је на превару ухапшен у Бечу да би у хашком затвору тешко оболео и убрзо потом умро.

Десета жртва био је Милан Бабић, чија савест, после очигледно изнуђеног сведочења против Слободана Милошевића и Милана Мартића, није издржала, па је, наводно, себи одузео живот.

Напоследку, 11. марта 2006. године Слободан Милошевић је био једанаеста жртва судског убиства у тој хашкој накази од суда.

...У оваквим тешким и понижавајућим околностима нама је, уместо квислиншке владе потребан Тезеј који ће коначно стати ногом за врат хашком Минотауру, а ових 11 српских жртава садашњој квислиншкој влади нису довољан разлог да прекине срамну сарадњу са овим судом... И то је разлог што, после ослобођења Насера Орића и Рамуца Харадинаја, са хашким судом више уопште не треба сарађивати, а како наши квислинзи и да-

ље сарађују са таквом наказом од суда, нека их прати вечно проклетство и нека им се затре име док је света и века.”

Одважни и за друге

Патриота, глумица, председник Друштва српско – руског пријатељства, Ивана Жигон, обратила се окупљенима:

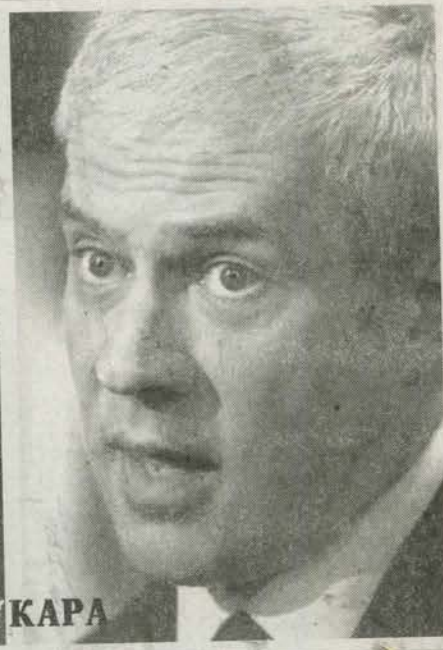
„Драги моји, вољени народе, хиљаде и хиљаде мајстора манипулације и милиони и милиони долара усмерени су на то да сломе несаломиви дух српског народа, али у томе већ 15 година не успевају. Дошла сам да вам се захвалим на томе. Хвала вам. Хвала вам што не пристајете на предају. Хвала вам. Хвала вам што не пристајете на издају. Хвала ти, мој вољени народе, што не пристајеш на овако велику срамоту у најтежем тренутку, када су телу Србије насилно отргнули срце које куца и заувек ће куцати на Косову и Метохији. Хтели су да нам отму задњи дах наде. Хтели су да нас понизе до краја. Хтели су да киднапују још једног великог Србина и да га одведу у Хаг и да демонстрирају своју моћ. Али, шта се догодило? Догодило се чудо. Догодио се обрт. Догодила се метафора. Србија је опет преко Радована Караџића показала своју моћ, снагу свог српског духа. Тај човек, Радован Караџић, је успео у атмосфери дивљег запада, у атмосфе-

ри линча, у атмосфери хајке, не само да живи, не само да ради, него је успео да помаже друге људе и да их лечи. У томе је снага српског духа. У томе је тајна српског народа.

Радован Караџић је само огледало ваше снаге, снаге која вас је данас овде окупила. И ви, такви какви сте, који сте спремни на супростављање после толико разочарења, после толико пораза, ви помажете и оне који нису у стању, који немају толико храбрости да мисле својом главом, ви помажете и њиховој деци да живе у атмосфери душевног здравља. Јер душевно здравље је именовати све својим именом, знати да је бело бело, да је црно црно, да је издаја издаја, да је срамота срамота и да је слобода слобода.

Радовану Караџићу желим срећан пут, имаће он тамо пуно посла. У Хагу су итекако потребни исцелитељи.

Господо тужиоци, судије и целати, све ми забранисте у рођеној кући, али нико ми не може забранити да певам и да се смејем умирући. А, то се вама више не догађа ни кад свадбујете, ни кад вам се рађа. Поштедите ме коца и конопаца и разапните ме на врху планина као ваши оци што су мог праоца Исуса Христа Назарећанина. Ја ћу да гледам, а ви зажмурите, јер ће вам се очи распрунути од сјаја мог лица, само пожурите, што пре ме разапнете, пре ћу, пре ћу васкрснути. Радован!"

ФУКАРА

Со Србије

А, када је Лидија Вукићевић најавила генералног секретара Српске радикалне странке Александра Вучића, скуп се усајао:

„Драги пријатељи, само хоћу да вам кажем једно велико хвала што сте у оволиком броју дошли да покажете да Србија није умрла иако је убијају и Борис Тадић и сви његови сатрапи данас.

Хвала вам што успевате да издржите све лажи њихових прљавих медија. Хвала вам што сте у стању да издржите све лажи њихових лопова и бандита који данас Србијом управљају, а који нам сваког дана соли памет како су они боља Србија. Хвала вам, јер сте ви будућност Србије. И поред страха који су ширили, и поред претњи и поред свега што су говорили, ви сте данас овде, десетине хиљада Срба, десетине хи-

љада људи који се не плаше ни за себе, али брину за своју децу, брину за Србију, брину за нашу заједничку будућност.

Ја вас све молим да само на један тренутак, драги пријатељи, само на тренутак спустите ваше дивне српске заставе, само да покажемо свима, да нам не кажу вечерас пет хиљада или не знам колико. Покажите једним великим аплаузом и за Радована Караџића и за Војислава Шешеља, за све српске јунаке, да им покажемо колико дају за Србију" – обратио им се Вучић.

Буна на међународне дахије

Портпарол Народног покрета 1389, Миша Васић, рекао је: „Осам година понижени црвенимо због злочина који нису почињени, због хистеричне агресије разних црних жена, које инсистирају да се морамо денацификовати, да се морамо извињавати целати-ма, да Братунац није ни С од Сребренице, да је пуштање на слободу злочинаца Рамуша Харадинаја и Насера Орића неспособност Хашког тужилаштва, а предаја оснивача западне српске државе, нашег Радована, коначан тријумф правде новог светског поретка.“

Председник Српског националног већа Северног Косова и Метохије, Милан Ивановић, поручио је:

„Хапшење Радована Караџића значи покушај укидања Републике Српске, значи оптимане Косова, значи распарчавање Србије, значи одузима-

ње слободе Србима. Са овог величанственог скупа поручујемо - не дамо Републику Српску, не дамо Србију, не дамо Косово и Метохију, не дамо Радована... Тешко је данас бити Србин у Хрватској, Црној Гори, на Косову, али и у Београду и осталим деловима Србије. Срби су постали грађани другог реда, ако бисмо рекли да нисмо Срби, не би нас кажњавали. Ако би Радован рекао да није Србин, не дај Боже, него да је Албанац, да је Шиптар, да је муслиман, ослободили би га одмах, као што су ослободили албанског зликовца Харадинаја, као мудахедина Насера Орића. И зато је у праву афористичар који каже - за Хашки суд нико није крив док се не докаже да је Србин. Само су им Срби криви и нико више. А, хапшење Радована Караџића значи хапшење вође босанских Срба, значи хапшење вође Срба у целини. Значи хапшење лекара, хуманисте, лекара, психијатра, човека који је спречио геноциде над Србима у Босни и Херцеговини, човека који је спречио репризу Јасеновца, који је спречио нова Јадовна и Голубљаче, који је спречио душегупке за невину српску децу у Босни и Херцеговини. Зато су га ухапсили и хапшење Радована Караџића значи продају и издају и Републике Српске и Косова и Метохије. Државни врх Србије руши Републику Српску, државни врх Србије продаје Косово и Метохију, продаје Србију. А, ко је државни врх Србије? Државни врх Србије је само један човек, један аутократа, један диктатор.

Државни врх Србије распушта Скупштину само да би ухапсио Радована Караџића. Спречава његову породицу да га посети.

И шта радити сада? Буна на међународне дахије, али само легитимним средствима...”

Будимо без страха и мане!

Скупу се обратио истакнути члан Историјског института Српске академије наука и уметности др Славенко Терзић. „Радован страда само зато што је православни Србин, што је спречио још један геноцид над Србима у Босни и Херцеговини и што је пресекао западне снове о хрватској застави на Дрини.

На овом месту, код великог Кнеза Михајла, пре равно сто година Београд и цела Србија устали су одлучно против аустроугарске анексије Босне и Херцеговине.

Србија и српски народ данас смртно рањени и понижени, налазе се на судбоносном историјском раскршћу. Не желе само да је врате на границе Београдског пашалука, већ да је изнутра, како би рекао окупациони управник Босне, Калај, душевно прераде. Страни цивилни комесари ушли су у наше школе и универзитете, у наше банке, у наше новине, радио и ТВ куће, у све оне установе из којих се може утицати на јавно мњење, на друштвену и националну свест, на економско стање нације. Пишу нову српску историју по методолошким узорима Хашког трибунала. Желе да убију наше историјско памћење, да нас прикажу као народ агресора и злочинаца и да тако у нашем народу изазову осећање стида и мање вредности само зато што смо Срби. Наша је дужност, браћо и сестре, да станемо данас на браник истине о нама.

У Хагу се суди српском народу и српским државама, суди се српским историјским тежњама да као и други народи имају своју националну државу. Тај политички суд има задатак да прикрије стварне злочинце и носиоце правог великог удруженог злочиначког подухвата. Подухвата зазирања српског народа у 20. веку, у Првом светском рату, у Другом светском рату и у овом необјављеном, трећем рату против Срба. Сетите се само да су први концентрациони логори у модерној историји Европе били логори за Србе у Аустроугарској и Немачкој. У Другом светском рату, само у Јасеновцу убијено је преко 700.000 Срба. Од 1991. до 1996. године, на просторима бивше Југославије, без Косова и Метохије,

било је 778 логора за Србе, од тога у Словенији 21, у Хрватској 221, у Босни и Херцеговини 336, од тога само у Сарајеву 125 логора за Србе! Зар ово није, браћо, велики историјски удружени злочиначки подухват против Срба? Преко Хашког трибунала западне силе настоје да прикрију историјски геноциде над Србима у 20. веку. Желе да затрпају Јасеновац и још једном забетонирају све јама и српска стратишта од Клечке и Сарајевских казана до Братунца, Јадовна, Пакраца и Окучана.

Срби, најжалост, драга моја браћо, брзо заборављају и своје огромне жртве, али и своје хероје. Будимо храбри и достојанствени, верујмо у себе, верујмо у своје националне тежње, негујмо знање и врлине, не издајмо своје хероје, будимо без мане и страха, као што каже песник – поучио је велики српски савременик Терзић.

Жиг издајника на челу Бориса Тадића

После професора Борислава Пелевића, који се речима обрушио на европску оријентацију српског режима, окупљенима се обратио носилац Српске листе, политичар из Црне Горе, Андрија Мандић:

„На овом тргу се окупио непокорени српски народ“ - рекао је Мандић и наставио: „Нама Србима из Црне Горе данас је веома тешко. Ви знате да је Радован Караџић Србин из Црне Горе, а знате и да је отац Бориса Тадића из Црне Горе. Ја желим у име њихових сународника, у име људи из њиховог завичаја да им вечерас пренесем поруку њихових рођака, пријатеља, кумова – Радоване Караџићу, били смо уз тебе, данас смо уз тебе и увек ћемо бити уз тебе. А, Борису хоћемо да кажемо да не треба баш све урадити што те западне. Нема те функције, нема тог положаја, нема те привилегије, нема тих пет милиона долара због којих се исплати носити на челу жиг издајника! Није касно да се спасе, да повуче храбар и одлучан потез и прекине сарадњу с Хагом. И хоћу да му пренесем ту поруку из завичаја његовог оца: сада стисни петљу и уради оно да те српски народ не би звао српским издајником. То је оно што мислим да је важно и то је оно што треба да се каже данас из српске Црне Горе.“

Председник Српске радикалне странке Републике Српске, Мирко Благојевић, рекао је да тугује српски народ зато што је зликовац Тадић спреман да главу Радована Караџића преда хашким целатима: „Што год бих

вечерас рекао и колико год бих рекао за Радована Караџића мало би било, али морам да истакнем да је он био и остаће јунак који се за живота уписао у историју свога народа.“

Слободна Србија неће хапсити слободаре...

„Овде вечерас на овоме тргу је слободна Србија“ – обратио се величанственом скупу у центру главног града Србије Душко Секулић, председник Странке српских радикала Црне Горе. „Ми Срби из Црне Горе смо са запрепашћењем примили вест о хапшењу Радована Караџића, Србина из Петнице код Шавника, који је својим људским и српским делом већ ушао и дотакао небо српске историје. Дошао сам да вам кажем и потврдим да српски народ из Црне Горе хоће слободу за Србију. Слободна Србија неће хапсити слободаре, већ олош и криминалце. Слободна Србија хоће слободу и за Војислава и за Радована и за Ратка и за сваког Србина који хоће да буде Слободан, да живи у слободи и воли Србију. У сваком српском срцу у Црној Гори има посебно место резервисано за Радована Караџића. Питам сада и овде Бориса Тадића да ли сме да дође у своје родно место. Слобода Србији!“

Сва наша лица су Радованова лица

„Радован, као што видим и овдје, има стотину лица, а свако је наше“ –

рекао је незаборавни поздрав за пут своје пријатељу песник и брат, Рајко Петров Ного.

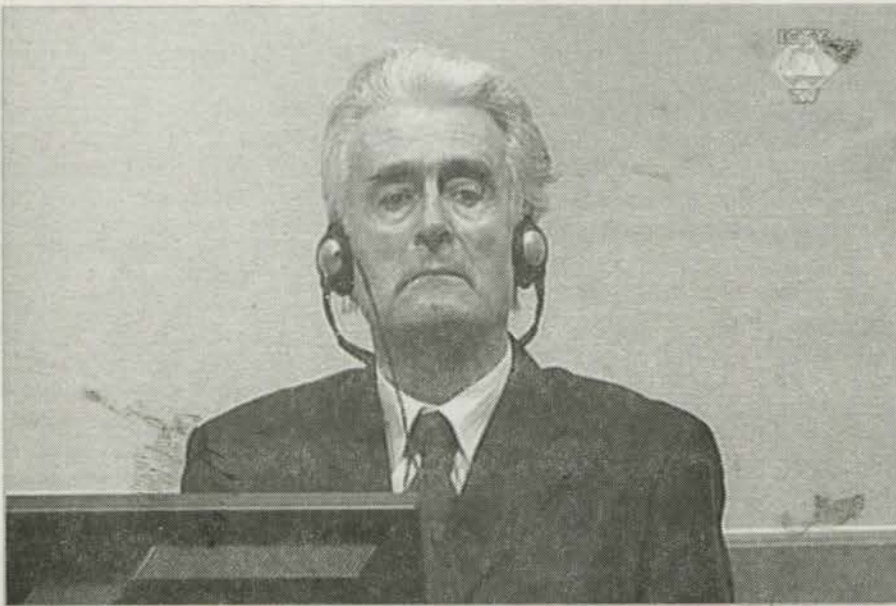
У име студентске организације Номонкамон Срђан Ного је рекао:

„Данашњи окупатор управља из Вашингтона и Брисела и поново секу главе народних првака. Последња у низу је глава Радована Караџића. Чули сте зашто и чули сте зашто баш сада, али нека знају сви издајници српски који хоће да пошаљу Радована у Хаг, не да му се суди, јер у Хагу није суд, у Хагу је српска голгота и српско стратиште, нека добро знају да, док Радован Караџић буде носио крст на коме ће га распети и распети српски народ с њим, нека знају да после сваке смрти и сваког страдања долази васкрсење. Ми им показујемо да ће ускоро Србија бити слободна.“

Најављен као један од припадника српске интелектуалне елите, окупљенима се обратио професор Филозофског факултета у Београду др Мирко Зуровац:

„Верујем да са свима вама делим једно помешано осећање дубоке туге и скоро неподношљивог стида. Туга због неправде која се наноси српском народу, његовим најчеститијим синовима, и стида због тога што су спроводници ове неправде представници званичне власти у Србији. Тешко је замислити да једна власт може толико понизити свој народ као ова наша, ако је уопште наша. Због таквог држања званичне власти у Србији данас нас презиру и наши пријатељи и наши непријатељи, и они су доиста у праву. Упркос томе, или можда управо због

тога, морамо имати храбрости за истину о свом данашњем националном положају и свом најновијем колективном страдању које нам је дуго припремано.”

Братска и Наташина

Свима онима који су претходних дана бранили Радована и српски понос, а те вечери слободу Србије, обратио се, заливен љубављу рођени брат јунака, Лука:

„Немојте се бојати, стићи ће ове ваша клетва – ко издао Радована. Они

мисле да је то обична песма, а не знају да је то народна клетва, а Бог ће услишити клетву народну и свакога ће наградити онако како је заслужио. Али, ми се искрено молимо великом Богу да не кажњава њихову децу. Нека свако добије награду онакву какву заслужи. Зато ми у овом тренутку, док још није касно, имамо решење да се ови на частан начин изведу из свега овога, да одустану од изручења Радована Караџића Хашком трибуналу, да организују суђење овде у Специјалном суду који хвали међународна заједница да

добро ради. Зашто ће онда Срби у Хаг? На тај начин би се часно извукли и Хаг и међународна заједница.”

„Окупили смо се вечерас овде у престоници да покажемо да се боримо против тираније дедињског сатрапа Бориса Тадића, вечито жедног српске крви. Дошли смо да покажемо да се подигла српска младост, да се побунила српска памет, да се уздигла Србија и молим вас да великим аплаузом и за професора доктора Војислава Шешеља и др Радована Караџића поручите издајнику и диктатору Борису Тадићу да ми нећемо да се помиримо са тиранијом и диктатуром” – рекла је Наташа Јовановић.

Под један барјак

Најаву уједињења под једну заставу против режима изрекао је Александар Вулин. А, у овом духу се окупљенима обратио и Александра Јанковић, посланик Нове Србије, која је, између осталог поручила: „Ми јесмо преузели одговорност, јер знамо да епидемија жутице коју је изазвао вирус направљен у америчкој лабораторији није захватила Србију. Овде је стасала једна нова српска елита, млади људи пелцовани српством и православлем. Нећемо да живимо у карантину. На овакву инфекцију одговоримо на прави српски начин, достојанством упорношћу и снагом која је тим већа што је више контролишемо. Наша снага је у

достојанству праве хришћанске жртве која се бори за живот свога брата.”

„Било ме је срамота када сам недавно био у иностранству и када су ме питали каква је то земља Србија и какав сте ви Срби народ ако зликовцима изручујете своје хероје и своје председнике. Нисмо ми изручили једнога, већ шест председника српских земаља и све српске генерале и све што је у Србији ваљало. Све је то урадила група око Бориса Тадића, време је да Србија спере ту срамоту са лица” – поверио се окупљенима на митингу под називом „Слобода за Србију” пензионисани генерал и посланик Божић Делић.

Бошко Обрадовић из невладине организације Српски сабор „Двери” назвао је Радована Караџића „новим Дражом Михајловићем” и затражио независност Републике Српске, једине победе српског народа после заблуде југословенства од 1918. године: „То је оно, драга браћо и сестре, што је најважнија порука овог данашњег протеста, да не одустанемо, да свакога дана на сваком месту исповедамо своју веру, своју националну традицију, да се боримо за своју државу, да сваки Србин на свету буде спреман да се макар мало жртвује за српске националне интересе, да више не ћути, да се више не крије, да се више не стиди да буде Христов Србин као што је то Радован Караџић.”

Власт која се ничег не стиди

Народни посланик Вјерица Радета подсетила је да су најгори они, а такви су данас на власти у Србији, који се Бога не боје и народа не стиде. Вођа им је Борис Тадић, кога је Радета упоредила са Брозом.

За говорницу су изашли Зоран Крашић, Бора Ђорђевић, др Горан Цветановић, Младен Обрадовић, Милорад Мирчић, др Веселин Ђуретић, Драган Тодоровић, Гордана Поп – Лазић, као и лидер Нове Србије Велимир Илић.

Адвокат Радована Караџића, Светозар Вујачић, на изричит захтев свог клијента изнео је да су Караџићу при хапшењу одузели лаптоп и 50 касета на којима је била спремљена цела његова одбрана пред Хашким трибуналом.

На самом крају протеста, који је дубоко зашао у трећи сат, за микрофон је стао заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић. Његове прве речи биле су апел да се не улази у провокације и чарке с полицијом, а што је његов говор одмицао, пуцњи и експлозије су били чујнији и узмиреност је међу окупљенима

на митингу „Слобода за Србију” расла.

„Данас дижемо глас до неба, од данас, господо из власти, имате на леђима све српске патриоте и на трговима и у Народној скупштини, нема више дневног реда. Дневни ред је Србија, дневни ред је Радован Караџић, дневни ред су понижења, дневни ред су срамоте.

Ми данас знамо да у многим кућама у Србији седе људи који су гласали за оне који су сада на власти, њима кажемо – објасните својој деци шта сте то урадили у последњих десетак дана. Ако деци објасните, нама не морате ништа ни да објашњавате, јер ми политичари не живимо само за један мандат, не живимо за једну ноћ, ми живимо да о нама пишу књиге. Борис Тадић и његови сатрапи уписују себе у друге, лоше књиге, у књиге које српска деца неће читати за неколико година.

У име Тима за одбрану др Војислава Шешеља, оним Србима који ће да бране Радована Караџића, нудим потпуну помоћ. Ако смо ми успели да скоро срушимо овај режим, Хашки трибунал и људи који бране Радована Караџића довршиће тај посао...”

Апелујући на мир, желећи да спречи српску срамоту на улицама главног града, Томислав Николић није завршио свој говор, већ се са бине спустио у народ. Кренуо је са својим колегама да га заштити од полиције. Настао је кркљанац, Полиција је бацила сузавац, а нереди који су испровоцирани да би се спречила шетња, можда и до Централног затвора у којем је Радован Караџић чуван до праскозорја, када је испоручен Трибуналу у Хагу, поред више десетина повређених, коштаће живота Ранка Панића...

Славко Јерковић, правни саветник лидера Српске радикалне странке

Др Шешељ
понибио Тужилаштво

Тужилаштво у расулу

- Један од правних саветника лидера Српске радикалне странке професора доктора Војислава Шешеља, Славко Јерковић у интервјуу за „Велику Србију” оцењује да су намере Тужилаштва да се доктору Шешељу насилно наметне бранилац само део оркестрираног пакленог плана да се лидер српских радикала убије како би се спречило да потпуно тријумфује и до ногу понизи овај суд

Разговарао: Драган Павловић

Један од правних саветника лидера Српске радикалне странке професора доктора Војислава Шешеља, Славко Јерковић, у интервјуу за „Велику Србију” оцењује да су намере Тужилаштва да се доктору Шешељу насилно наметне бранилац само део оркестрираног пакленог плана да се лидер српских радикала убије како би се спречило да потпуно тријумфује и до ногу понизи овај суд.

Да подсетимо, 8. августа неколико светских и домаћих агенција пренело је да је у поднеску од 28. јула 2008. године, главни тужилац Хашког трибунала Серж Брамерц затражио да се Војиславу Шешељу наметне бранилац на суђењу.

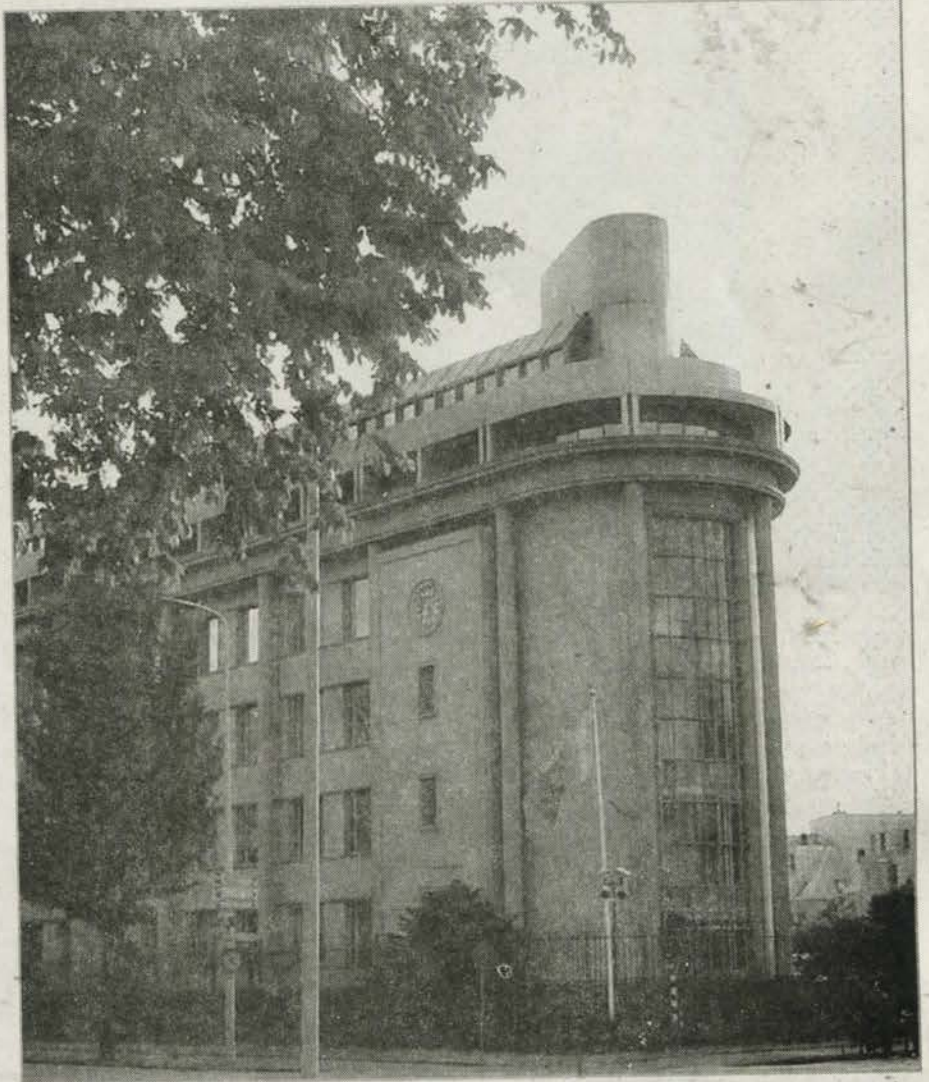
Брамерц је ту „замисао“ образложи подлом лажи да „оптужени блокира процедуру тиме што се брани сам“. Међутим, овом јадном тужиоцу који на сваки начин покушава да направи каријеру, али и да изађе испод подсукње своје претходнице Карле Дел Понте то није било довољно већ је затражио и да суђење једном од најхрабријих Срба буде одмах обустављено све док Судско веће Хашког казата не донесе одлуку. У преводу то значи да би суђење могло да поново буде прекинута, али на неодређено време зато што судије овог суда немају никакав законски рок по коме треба да одговоре.

„Треба одредити адвоката за одбрану зато што оптужени значајно и континуирано блокира процес, колико у судници толико и ван ње“, само је једна од ставки – небулозних лажи, из поднеска који је Брамерц поднео 28. јула.

Такође, у том поднеску се наводи и да се наводна опструкција Војислава Шешеља огледа у глобалној кампањи коју лидер српских радикала, а према тврдњама Тужилаштва Хашког трибунала, води „својим деловањем и деловањем његових сарадника“. Брамерц је изнео још низ лажи, међу којима је акценат посебно ставио на једну ноторну неистину, да доктор Шешељ утиче на сведоке, а да „судницу користи као подијум на коме се брани његова политика застрашивања сведока“.

„Славко Јерковић изражава оправдану забринутост због овакве „медийске кампање“ Хашког трибунала којој свесрдно помажу не само разноврсни белосветски медији, већ и многобројни новинари из Србије.“

– Ми, правни саветници доктора Војислава Шешеља већ дуго времена имамо информацију да ће Тужилаштво учинити све да не изгуби овај случај и да ту неће бирати средства. Ако се присетите, на нашим редовним конференцијама за новинаре још прошлог месеца смо обелоданили да има наговештаја да ће покушати да од судског већа издејствују да се Шешељу наметне бранилац у приправности. Међутим, и светски и домаћи медији под контролом белосветских ментора и тајкуна о томе су ћутали, намерно су ову више него озбиљну претњу скривали од јавности како правдољубив свет не би имао могућност да стане у одбрану др Војислава Шешеља, права и правде. Та јавност, тај правдољубив и непоткупљив свет веома добро зна да би таква одлука Судског већа да се Шешељу наметне најобичнија фигура у виду адвоката, неумитно довела до

тога да доктор Шешељ започне нови штрајк глађу. Тај нови штрајк за доктора Шешеља би било убиствен зато што он у својој намери да се сам брани пред Хашким трибуналом свакако неће да попусти.

• **Доктор Шешељ је већ показао да га Хашки казамат не може сломити?**

– У то се, уосталом, целокупна светска јавност, могла већ уверити. Доктор Шешељ никада и ни по коју цену неће да допусти да се не брани сам, то је његово право које му нико не може оспорити. Хашки суд то веома добро зна и уколико му то право буде оспорено, то значи да они свесно, хладнокрвно плански организују његову ликвидацију. Индиције су да би Тужилаштву лакнуло да се ослободи др Шешеља, а по свој прилици то не би одговарало и овој српској лажној демократској власти, која у Београду страхује од повратка и ослобађајуће пресуде, до које ће свакако доћи, уколико Војислав настави самостално да се брани.

• **На кога конкретно мислите?**

– Верујем да ће их сви веома добро препознати. То су Ђинђићеви наследници, добри ученици, а Дел Понтеова је у својој књизи признала да је покојни Ђинђић од ње захтевао да „одведе Шешеља и да га не враћа“. До сада, након 38 сведока, колико је извело Тужилаштво, Воја је показао брилијантно познавање англосаксонског права, али и изнео низ доказа о томе како Тужилаштво „брифује“ сведоке, уцењујући их и слаткоречивим обећањима, па неки поклекну пре, неки касније.

• **Шта је покриће за захтев Хашког тужилаштва да се Војиславу Шешељу одреди адвокат у приправности?**

– Намера Тужилаштва Хашког суда је што се нас тиче, али и целе правдољубиве светске стручне јавности више него јасна. Они једноставно желе да се и доктору Шешељу наметне адвокат као и у многим другим процесима пред Трибуналом. Није само проблем у томе што би се у том случају

прекршила сва елементарна људска права загарантована свим међународним важећим законима већ и пука чињеница што се за све те адвокате, најблаже може рећи да једноставно не раде у интересу правде, а посебно не у интересу свог клијента. Уосталом, шта ће вам бољи доказ од случаја Љубише Петковића.

Њему је додељен адвокат коме би било једноставније да седи тик уз тужиоце, јер не чини ништа да заштити свог клијента у оним најочигледним и најфлагрантнијим кршењима основних људских права којима је Петковић тако флагрантно подвргнут у Хагу. Заправо, у Хашком трибуналу је генерално проблем са тим „адвокатима у приправност“, а ту нема разлике, ни да ли су они из Србије или долазе из иностранства. Једноставно, показало се да

сви они, буквално оркестрирано, као по некој команди, доносе и доносили су само штету својим клијентима. С друге стране, признаћете да је јако тешко препустити своју судбину у туђе руке, у руке особе за коју уопште не знате какав је стручњак и да ли је уопште способан за овакав судски предмет.

То питање је посебно важно у случају Војислава Шешеља и свих оних небулозних лажних оптужби против њега које су тако перфидно пласиране да лако може да се упадне у ту замку. Међутим, Шешељ је врхунски правник и интелектуалац који је одлично свестан да је за њега најбоље да о својој судбини сам одлучују. Уосталом, због начина на који спроводи своју одбрану, због начина на који раскринкава подле намере и Хашког суда и Ту-

жилаштва и начина на који заправо брани и Србију и цео српски народ он представља узор свим притвореницима у Хагу.

• **Недавно сте изјавили и да се у Хагу припрема његова ликвидација?**

– Имамо више него поуздане информације да је буквално питање дана када ће се тако нешто догодити. Хашки трибунал има више могућности и медицинских метода како да га убије. Један од тих начина је и убризгавање ваздуха у вене. Да ли на спавању или на силу сада је то мање битно, али они свакако желе да постигну свој циљ. Не могу они да се боре против доктора Шешеља што се тиче стручности и знања, па ће покушати на најмонструознији начин да га победе, тако што ће да га убију.

Односи Србије и Црне Горе

• **Осврнимо се и на односе Србије и Црне Горе?**

– Био сам посланик у заједници Србије и Црне Горе и сећам се да смо се увек натезали са тим да ли ће Црногорци да дођу на заседање, да ли ће бити услова за заказивање седнице или не. Кад кажем Црногорци мислим пре свега на сепаратини део, јер људи који за себе и даље без обзира на све притиске, претње и уцене говоре да су Срби они су итекако знали где су им корени и ком народу припадају. Ови други, који су све то погазили никако ми неће бити јасни. Никако ми неће бити јасно да неко жели да се изјашњава као Црногорац. Уосталом ако цитирате народну пјесму из Црне Горе, она јасно каже: „На Ловћену Његош спава, најмудрија српска глава“. Па не каже се најмудрија црногорска глава, него српска. А, кад кренете од тога онда је свакоме разумном човеку јасно о чему се ту заправо ради. Још ако признају Косово и Метохију, онда им свака част.

• **А, како коментаришете податак да многи који су подржали сепаратизам и независност Црне Горе и даље живе у Србији?**

– Колико сам упознат, постоје рокови за све који желе да узму српско држављанство. На тим људима је да поднесу захтеве, али очигледно је да већина иде линијом мањег отпора. Све док им је боље у Србији они су овде, а кад дође лето или неки интерес, они су најчешће Црногорци. Међутим, ја замерам многим људима који живе у Црној Гори да нису били на висини задатка када се доносила одлука да ли ће живети у заједници са Србијом или у самосталној Црној Гори, а нису изашли на гласачка места.

• **Да ове Ваше оптужбе ипак нису превише јаке?**

– За овакво наше веровање ми имамо оправдану сумњу, што је сасвим довољно да изађемо у јавност са јасним упозорењем Хашком трибуналу да смо прозрели њихову подлу и убиствену игру. А, те наше оправдане сумње можемо поткрепити и понашањем Хашког трибунала до данас. Тужилаштво је до летње паузе извело 38 сведока, али и поред оволиког броја људи који су били под искључивом контролом и патронатом читавог тима Тужилаштва, нису успели да изведу ни један једини доказ против Војислава Шешеља. То Тужилаштво веома добро зна, али не жели да буду поражени у овом предмету. Они су свесни да доктор Шешел у Хагу не брани себе већ разоткрива све најмрачније планове нових светских диктатора и глобалиста, а да истовремено брани од наметнутих лажи целокупан српски народ. Доктор Шешел није било ко и Хашко тужилаштво и Хашки суд то веома добро зна. Свесни су чињенице да је Шешел итекако добро познат и признат стручној и широј светској јавности и препознатљив као борац против глобализма као највеће опасности по свет.

• **Шта то по Вацем мишљењу Тужилаштво замера доктору Шешелу?**

– Не знам шта му замера, али знам да им веома смета Шешелева храброст, доказана снага воље, али и чињеница да Шешел располаже са много материјала и доказа који у потпуности раскривају овако смешну оптужбу не само против њега, већ и српског народа уопште. Уколико пратите снимке са овог суђења сигурно сте приметили да се Тужилаштво при свакој седници чуди одакле Шешелу толико материјала који доводе у питање и компромитује сведоке, али и доводи у везу и сам легитимитет Хашког трибунала.

• **Ипак, Тужилаштво замера Шешелу да опструше суђење?**

– Таква тврдња је просто невероватна. Та смешна изјава апсолутно нема никакво утемељење у стварности и истини и свако ко је барем једном пратио преносе суђења, могао је да се увери да је управо супротно, да управо Тужилаштво, свесно чињенице да Шешел више него успешно раскрива њихове лажне сведоке и квази стручњаке, Тужилаштво покушава да се извуче из очевидног пораза. Због тога је и њихова намера више него јасна, да потпуно изолују доктора Шешела, да га онемогуће да настави са овако фан-

стастичном одбраном и раскривањем свих лажи. Истовремено, они ће покушати, а већ то вешто и покушавају да учине како би спречили да он изведе доказе преко својих правних саветника и преко свог тима одбране који је он формирао пре одласка у Хаг.

Јер, показало се да све што је до сада стручни тим доктора Шешеља урадио и прикупио, било је урађено и стручно и професионално и да садржи довољно информација са којима је Воја лако компромитује сваког сведока. Како оне који су се појављивали до сада, тако и оне који ће се појавити са списка Тужилаштва. То је оно основно што смета Тужилаштво Трибунала. Они су видели колико смо ми, његови сарадници, у том делу – прикупљања доказа – ревносни, како успешно наши стручњаци раде на терену. Јасно, људи из Хашког тужилаштва то сазнају и тако што Шешелу прислушкују телефонске разговоре са нама, мада је то строго противно прописима које су сами донели. Једном речју, др Војислав Шешел је за Тужилаштво ноћна мора, они га се плаше и зато су одлучили да га елеминишу, на овај или онај начин.

• **Није тајна да се састанци Стручног тима одбране Војислава Шешеља одвијају у Вашој кашеларији у Земуну. Хоћете да кажете да није тајна и шта се разговара?**

– Према прописима које је донео Хашки трибунал, сви телефонски разговори оптуженог пред овим судом се снимају, али поента је да ти људи који прислушкују све разговоре Војислава Шешеља по закону не смеју да злоупотребљавају разговоре које он има са својим правним саветницима. Тужилаштво овог Трибунала очигледно доби-

ја транскрипте наших разговора и покушавају да их искористе на суђењу не само у оном смислу како ће концепирати наставак извођења своје оптужбе, већ и на који ће начин научити своје сведоке да лажно сведоче против српских радикала и Војислава Шешеља.

• **Да ли има индиција да су то већ покушали да искористе?**

– Како да не. Све оно што ми разговарамо, шта се договарамо они сазнају и одмах покушавају да предупреду. Посебно што Стручни тим ради све искључиво по налогу Војислава Шешеља пошто он сам себе заступа у Хагу. Без обзира на правне саветнике и одређени број истражитеља ми искључиво радимо и понашамо се у складу са његовим налозима. Тако смо се понашали од првог тренутка и тако ћемо се понашати и убудуће. То Тужилаштво не одговара. Не одговара им једноставно зато што је Војислав Шешел у правничком смислу надмоћан и потпуно супериоран у односу на њих, а својим унакрсним испитивањима за сведоке Тужилаштва, непредвидив, налик на све врхунске светске правнике. Шешел бриљира у судници и тога је свесна читава светска јавност, а посебно људи из области правних наука. Да не причам о стручности јер по њој он не само да себе може бранити већ и многе друге који су оптужени у Хагу. Он је усавршио и тај англо-саксонски систем и континентално право и ту за њега нема више апсолутно никакве тајне.

• **Можете ли ипак бити конкретнији када је реч о прислушкивању разговора са Војиславом Шешелом?**

Трибунал ослободио зликовце Насера Орића и Рамуша Харадинаја

– Шта ће вам бољи пример од тог да сваки пут када у нашим разговорима са Војиславом поменемо неког потенцијалног сведока одбране, значи било које име, Тужилаштво одмах поднесе захтев Претресном већу да сваки сведок који је раније непромишљено пристао да се нађе на списку сведока Тужилаштва, па се или покајао или увидео о каквом се суду ради, онемогућава право да изнесе своја сазнања на начин на који он то сматра да треба да уради. По томе се види да је реч о политичком суду, месту које је и настало само да би Срби били осуђивани.

• **Како то да неки сведоци промене мишљење и уместо да буду сведоци Тужилаштва, постану сведоци одбране Војислава Шешеља?**

– Неки од тих сведока су променили мишљење када је рецимо Рамуш Харадинај ослобођен оптужбе. Многи су то учинили онда када је Насер Орић ослобођен, а много се људи јавља тиму одбране видно разочарани у правичност, боље рећи очевидну и бездушну неправедност Хашког трибунала. Сви они би желели да помогну одбрану Војислава Шешеља, и да дају свој допринос спречавању оваквог безочног, крвничког блаћења Србије и доказаних српских патриота. Истовремено, има и људи који једноставно мењају мишљење што су старији и што су више упознати са догађајима из наше ближе историје. Они су због различитих ствари и ставова, некада и дали изјаву Тужилаштву, али већина од њих није ни прочитала те изјаве. Погледали би први примерак те изјаве, али јавност не зна да је већина тих изјава била написана искључиво на енглеском језику, барем тако нам тврде ти сведо-

ци, а то се у суду и доказало мада су неки претходно о томе и јавно говорили и оглашавали се у новинама. Нико од њих не зна енглески језик и потпуно је јасно да заправо нису ни знали шта то потписују и шта је заправо записано од онога што су они изјавили. Присетимо се само примера Јове Остојића који је на најсликовитији начин, говорећи за неке медије, до у танчин описао шта је све доживео и проживео са хашким истражитељима који су му буквално претили смрћу, говорили да ће проћи као неки његови претходници. Несхватљиво је да такве мере Тужилаштво примењује према сведоцима које на силу присвајају и приморавају на лажно сведочење.

• **Шта је то са чим се правни саветници Војислава Шешеља још суочавају у контакту са потенцијалним сведоцима и људима који се јављају?**

– У разговору са људима који се јављају тиму за одбрану имамо и примере људи за које знамо да се налазе на званичном списку сведока тужилаштва. Они су нам буквално свакодневно долазили, комуницирали са нама, а на наше логично питање: „Па господо, јел’ ви знате да сте на списку Тужилаштва?“, добијали би смо запрепашћујући одговор да о томе нису имали апсолутно никаквог појма, да заправо нико није, ни званично, ни незванично обавестио да се налазе на списку сведока Хашког тужилаштва. Значи, Тужилаштво Хашког трибунала је себи дало ту врсту слободе да бира сведоке, а да то ти сведоци немају појма.

• **Имате ли конкретне доказе за овакву тврдњу?**

– Миодраг Панић или Љубиша Вукашиновић чудом не могу да се начу-

де када им неко помене да су сведоци тужилаштва, јер они на то никада нису пристали. Милорад Панић је у време сукоба у Хрватској био официр ЈНА на вуковарском ратишту, начелник штаба код Милете Мркишића, а Вукашиновић је био везан за полицију. И један и други не могу чудом да се начуде како их је то Тужилаштво уврстило у сведоке, а да их нико претходно ништа није ни питао, ни тражио сагласност. А ти су људи одавно у комуникацији са нама и то је апсурд јер они долазе код нас да се жале и истичу да ни по коју цену не желе да буду сведоци Тужилаштва зато што немају шта да кажу против доктора Шешеља. Они не могу ничим да поткрепе оптужницу која је подигнута против Војислава Шешеља. Заправо, нико од тих људи који су сведоци догађаја не може да каже ни једну једину лошу реч о добровољцима Српске радикалне странке, на било ком терену или локацији у ратом захваћеним подручјима бивше Југославије.

• **Утисак је да је председавајући већа Жан Клод Антоанети поприлично наклоњен Шешељу? Какав је Ваш став?**

– Председавајући је један од чланова већа, а лично мислим да је његово понашање у току суђења само фарса и маска. Истина је да се Антоанети до сада показао као човек који је упознат са предметом, што се не може рећи ни за једног судију у свим досадашњим предметима пред Хашким трибуналом. Али, ја сам се увек плашио тог пристожног понашања овог судије и увек сам се питао шта се крије иза тога, иза те његове маске вајно забринутост за поштовање правних норми. Међутим, чињеница је да је он до сада имао више могућности да спречи злоупотребу процесног права Тужилаштва, па то није урадио. Није урадио и увек би се перфидно сакрио иза оног принципа прегласавања, гласања са резултатом „два на према један“. Увек се извлачи на ту карту тако што каже: „Мислим да је Војислав Шешељ у праву, али ето остали чланови већа нису за то“.

Верујем да ће судија Антоанети до краја суђења покушати да се на ту варијанту извлачи из посла којим би морао да се бави. Тим одбране је свестан тога да ће овај судија јавно можда и имати своје мишљење, можда ће се у појединим стварима слагати са доктором Шешељем, али мислим да неће моћи да одоли притиску, не само преостала два члана Судског већа, него и политичком притиску светских моћ-

ника. Сви они веома добро знају да Војислав Шешел представља опасност зато што је на страни истине и правде, да ће све учинити у одбрану правдољубивог света.

Уосталом, за њих је опасност и сама могућност да би могао да се врати у Србију. Па, свима је јасно да Хашки трибунал није имао апсолутно никакав разлог да Шешел држи ових шест година у хелији. Он је могао да се врати у Србију одмах пошто се изјаснио о кривци. Међутим, свако ко је прочитао књигу Карле Дел Понте, имао је прилику да сазна да је таква могућност још у самом старту, у тренутку док се писала лажна оптужница против њега била напросто немогућа.

Заправо, Карла де Понте је испунила један велики захтев Зорана Ђинђића који се није либио да јавно каже: „Одведите ми Шешела и више га не враћајте”. То вам све говори о намерама и оних који су писали оптужницу и оних који доктора Шешела на правди Бога оволико дуго држе у потпуно нехуманим условима. Ево, сада ће судија Антоанети имати прилику да покаже своја право лице или ако хоћете своју правдољубивост и жеђ за истином. Моћи ће да надгласа остале чланове Судског већа да се др Шешелу не одузме право на самоодбрану и да му не треба наметнути адвокат. Видећемо какав ће став заузети Жан Клод Антоанети, али не верујем му!

- **Тужилаштво, колико схватамо, намеће тезу да Војислав Шешел на суђењу држи политичке говоре. Јели то тачно?**

– Наравно да то није тачно и да је таква теза заправо само замлаћивање и бацање прашине у очи правди. Војислава Шешела не интересује каква ће бити одлука Судског већа Хашког трибунала. Он жели да му пресуди јавно. Њему је у интересу да све што се тамо дешава буде представљено јавности, зато што му став јавности јако много значи. Воји је важна само истина и спирање љаге са српског имена, затим са имена српских радикала, па тек на самом крају и са његовог имена.

Наравно, важно му је као одговорном и правдољубивом политичару, шта ће се о њему причати за 50 или 100 година, у историјском смислу. Доктор Шешел жели да уђе у историју као политичар и човек који је покушао и успео да пред Хашким трибуналом – судом који је оформљен да би судио и осуђивао само Србе, победи и одбрани српске националне интересе. Због тога је Војислав Шешел и отишао у Хашки трибунал. Отишао је да би бранио

част својих добровољаца, а пре свега српске националне интересе у целини и он је већ сада у томе апсолутно успео.

- **На суђењу Војиславу Шешелу, највише чуђења је изазвао податак да је Тужилаштво скривало неке податке које он може да користи у својој одбрани.**

– Тужилаштво је било у обавези да Шешелу достави како оптужујући тако и ослобађајући материјал са којим располажу. Они по свим важећим правилима и прописима су дужни, морају да се баве и оним делом доказа и прикупљених материјала који Војиславу Шешелу иду у корист. Због тога су били у обавези да и та документа обелодане, да их ставе на располагање доктору Шешелу, али они су до сада то радили буквално на сламчицу. Комплетан проблем око тога доктор Шешел је и износио на статусним конференцијама око обавезе обелодањивања. Тужилаштво Хашког трибунала је у последње време то почело да ради, али поново дозирао.

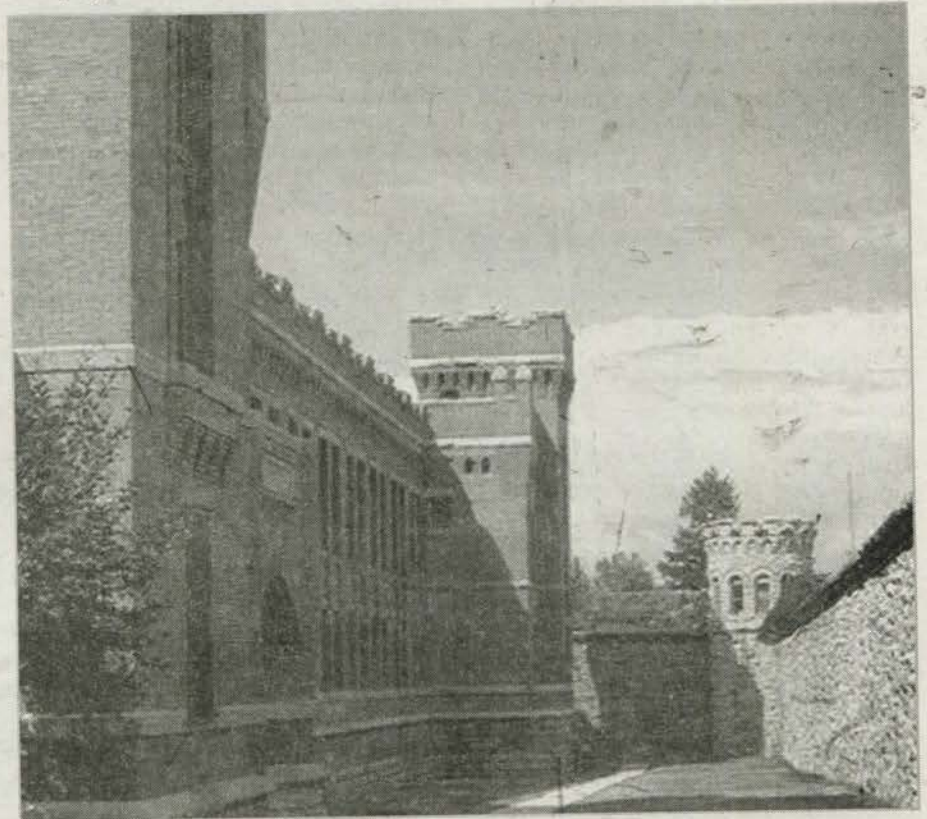
Међутим, и на тај начин ипак залута неки документ за који чак Тужилаштво и није свесно да Војиславу Шешелу итекако може да иде у прилог и који он искористи веома вешто и мудро у самом поступку против одређеног сведока или примора Судско веће да тај документ буде уведен у доказни материјал.

- **Кажете да су озбиљне индиције да се Шешелу наметне бранилац у приправности. шта мислите, ко би то могао да буде и када то очекујете, да ли после летње паузе?**

– Хашки трибунал је све ово време проучавао професора доктора Војислава Шешела. Проучавали су га са свих могућих страна и веома добро знају да је реч о једном принципијелном човеку. Шешел се зарекао да ће се изборити да се брани сам по цену свог живота и већ једанпут је због тога ставио живот на коцку. А, одлучан је и не плаши се да то уради поново. Због тога ће Хашки суд покушати да му поставе браниоца у приправности што ће га изритирати и аутоматски ће ступити у штрајк глађу. Сва перфидност, подмуклост и очевидна намера је у томе што се овај пут Трибунал неће пуно освртати на то да ли Шешел штрајкује или не. Они су једноставно учврстили своју одлуку да Шешел буде убијен, и то баш у Хашком трибуналу.

- **Не знате за кога су се одлучили да може бити по њиховој вољи односно њиховим аршинима могући адвокат у приправности?**

– За то се пуно не плашим и то нас уопште не занима. Они имају довољан број адвоката–полтрона који су толико ниско пали да ће радити све што је у интересу Тужилаштва трибунала. Сви ти браниоци у приправности су заправо продужена рука Тужилаштва

као стране у поступку и то је тема коју свесно већина светских поткупљених домаћих медија гура под тепих и ни по коју цену не желе да о томе проговоре.

• **Да ли сте Ви као Шешељев правни саветник разговарали на ту тему са њим? Да ли сте покушали да га одвратите од идеје да поново ступи у штрајк глађу, не само због његове породице већ и због странке која је најача у Србији, али и сопственог народа који би на тај начин остао без неоспорног лидера?**

– На ту тему са Војиславом Шешељем је немогуће разговарати. Он је велики животни борац и има велико искуство у истеривању правдољубивости. Шешељ је политичар, који жели да помаже људима, да их свакодневно едукује. Када су у питању загарантована људска права свим међународним правним актима, он је ту спреман да изгине, да униште себе, али и да се избори за остваривање истих. То је његово неприкосновено право да се брани сам и он ће без оклевања, ако треба,

положити и свој живот. Нека нико не заборавља да доктор Шешељ у Хагу, не штити само себе, већ све мученике који ће евентуално доћи у сличну позицију. Он личним примером покушава да покаже како треба да се понашају и на који начин треба да штите своја права која су им загарантована свим међународно признатим правним актима, свима који су у сличној ситуацији као што је његова.

□ **За септембар је најављено суђење Љубиши Петковићу због непоштовања Хашког суда. Колико знамо, он је требало да буде сведока одбране, али га је „диграбило“ судско веће?**

– Љубиша Петковић је и даље на списку сведока одбране, односно потенцијалних сведока одбране, зато што о томе ко ће се појавити у Хагу, одлучује искључиво Војислав Шешељ и нико други. Љубиша Петковић је до сада дао више судски оверених изјава на многе околности када је у питању Војислав Шешељ, односно не само оптужница против њега, већ и поводом

свих оних питања у вези са добровољцима Српске радикалне странке који су били упућивани на ратишта. Поврх свега тога, Љубиша Петковић је дао изјаву да је спреман да буде искључиво сведок одбране. Али се десило супротно, да је Хашки суд буквално отео сведока одбране.

□ **Зашто кажете да су Петковића отели?**

– Процедура око позивања сведока више је него јасна. Када то учини Тужилаштво Хашког трибунала, оно мора да сведоку најпре упути захтев, а онда сведок може да Тужилаштво обавести да неће сведочити за њих зато што ће бити сведок одбране. Међутим, Тужилаштво очигледно има продужену руку у лицу Претресног већа које у овом случају шаље налог да се изда супена – обавезујући налог. И судија Жан Клод Антоанети, не сагледавајући све околности и чињенице, очигледно се ставља у функцију Тужилаштва. Али, то није само супена у формалном смислу зато што је овде био и додатак у коме су предложили шта све од тог сведока треба урадити у случају да се не одазове суду.

Морате схватити да већина људи, потенцијалних сведока не само што нису правници, већ нису уопште упућени у правничку материју, а посебно не ону која је створена у Хашком трибуналу. Због тога они и нису у стању да све списе које добију протумаче од почетка до краја, како би смо ми то, из струке, рекли. Значи, они се тек на крају суоче са ужасавајућим податком да су пред судом суочени не само са запрећеном казном од седам година затвора, већ и чињеницом да ће истовремено морати да плати и одређену новчану глобу. После свега тога је потпуно природно да се човек који се на тај начин опече на крају запита: „А шта ће мени све то у животу?“

Душко Тарбук, заменик председника општине Земун и председник Општинског одбора ДСС Земун: У Хагу се брани част Србије

• **Какав је Ваш однос према Хашког трибунала?**

– Став ДСС је јасан према том питању. То је политички суд који треба да понизи Србе и да их прогласи кривима.

• **Пратите ли суђење др Војиславу Шешељу?**

– Јако ми је мучно да гледам извештаје са свих суђења у Хагу, зато што видим да су Срби у том суду већ унапред проглашени кривима. Размишљам како би се било ко од нас понашао кад би га пет година држали затвореног, а суђење му не почиње. Одвојен од породице, отаџбине, од свега што му је драго, држите га у изолованом простору и још очекујете да свака његова реченица буде умерена, одмерана, рационална. То је јако тешко. Ти људи су у ситуацији да бране своју част, част своје земље, своје породице, претпостављам и да свако брине како ће њихови одговори бити протумачени кроз историју за 50 или 100 година. То су велики људи којима је веома важно да их историја на запамти као издајнике и кукавице.

- **Хоћете да кажете да је Љубиша Петковић поклекао пред тим притисцима?**

– Петковић је веома болестан човек, а колико знам, у последње време имао је и већих срчаних проблема. Уосталом, када су га ухапсили он је био на лечењу, али то полицији и Хагу ни мало није сметало да га одведу. А, притисак на њега је свакодневан. Сви се позивају на јавност, али ево у овом случају, у примеру Љубише Петковића, јавност у Србији ћути. Нажалост, ћути пред том чињеницом. Истовремено, видите и какав је однос према Хашком трибуналу где се власт понаша само као подгузна мува Хашког казамата коју ни мало не брине судбина својих грађана који су на овај или онај начин, са или без кривице, послати у затвор у страну земљу где су буквално препуштени сами себи. Највише ме чуде сада изјаве Ивице Дачића који тврди да ће Србија наставити са сарадњом са Хашким трибуналом као и до сада као да је доживео амнестију и заборавио да је Трибунал убио председника његове странке.

- **По завршетку избора у Србији, део медија је пренео тврдње неких аналитичара да су поједине изјаве Шешеља у Хагу биле контрапродуктивне за изборне резултате Српске радикалне странке. Посебно се помиње Шешељево помињање Звездана Јовановић и поређење са Гаврилом Принципом?**

– Сматрам да је Војислав Шешељ у свом држању пред Хашким трибуналом радио и ради искључиво на рејтингу своје странке. Држање Војислава Шешеља у Хагу је за сваки пример, и све патриоте ове државе, било да су у Србији или у дијаспори, са одушевљењем прате суђење и то нам свакодневно говоре. Када је реч о рејтингу странке, сматрам да је рејтинг Српске радикалне странке далеко виши сада него раније, управо захваљујући чињеници на који начин се доктор Шешељ брани у Хагу.

Без обзира на своје велике обавезе око припремања одбране, Шешељ ни једног тренутка не пропушта прилику да води рачуна о странци. Воја никада није запоставио странку. Покушава да да свој максимални допринос како би српски радикали из дана у дан били све бројнији, јер смо до сада показали колико смо и стабилни, али и јаки, а сада смо захваљујући Воји, и све већи, све снажнији.

- **Истовремено, Шешељево помињање Радована Караџића и Ратка**

Младића изазвало је поприличну пометњу код Судског већа и Тужилаштва. Како сте ви оценили ту Шешељево изјаву?

– Војислав Шешељ је информисан политичар и има велики број пријатеља, али никада га нисам питао о генералу Ратку Младићу и Радовану Караџићу. Јавност одлично зна да Војисла верује да ни Караџић ни Младић, никада не треба да се предају Хашком трибуналу и да треба да остану недоступни било којој држави и било којем суду, а посебно Хашком, зато што тај суд нема елементе суда. Е, како се десило да открију Караџића и које службе светске су му ушле у траг, за већину нас, остаће тајна.

- **Зашто тако тврдите?**

– Па, погледајте ко је формирао Хашки суд. То је био Савет безбедности, а у надлежности овог тела Уједињених нација нигде нећете пронаћи ставку да је надлежан за формирање неког суда. Али, то очевидно кршење међународних правних аката. Уједињене нације толеришу, као што толеришу и крајње нејасно финансирање овог суда. Уверен сам да ће представници Хашког трибунала тражити продужење рада до неког извесног времена зато што ће на сваки начин покушати да произведу додатно финансирање за своја изузетно добро плаћена радна места.

- **Прича се и да би један од сведока одбране Шешеља могао да буде и Милорад Улемек Легија?**

– Искључиво Војислав Шешељ врши одабир својих сведока који за сада имају статус потенцијалних сведока. Од Шешеља и само од њега зависи кога ће на крају предложити за сведоке

и како ће изгледати тај списак. Међутим, сада је јасно да ће Шешељ понудити исти број експерата колико је и Тужилаштво представило, а слично ће бити и са вештацима.

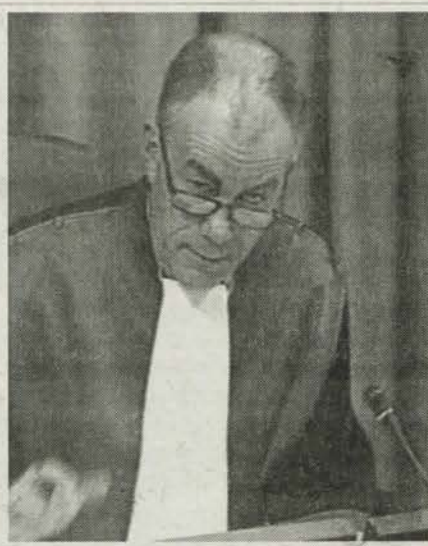
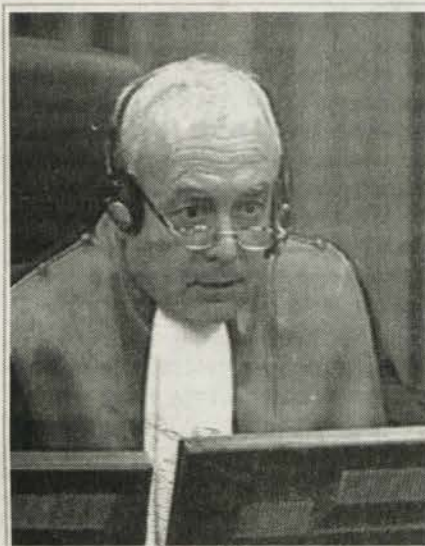
- **Претпостављамо да имате контакте, барем саветодавне природе са светским правницима и познаваоцима англо-саксонског права. Какав је њихов коментар на одбрану Војислава Шешеља?**

– Искрено говорећи, пошто се ми у Хагу сусрећемо са многим адвокатима, већ на самом улазу у притворску јединицу или у зграду суда, сама појава Зорана Красића, Александра Вучића и мене међу осталим адвокатима ствара одушевљење. Прилазе нам веома срдачно, свако би да поприча са нама и углавном нам већ на почетку кажу: „Свака част Шешељу“. Људи од професије су одушевљени. Сви ти страни адвокати, али и домаћи правници, одбрану Шешеља уздижу до највишег нивоа. Међутим, чињеница је и то да су ови наши, домаћи адвокати, мало стидљиви. Заправо, реч је сујети јер Војислав се одлично брани, а они никада неће да кажу, да би итекако могли да нешто науче од њега, па ако хоћете и од нас, његових правних саветника. Не желе да признају да ми можемо на адекватан начин да им покажемо нешто. Ти адвокати сматрају и да смо и ми томе доста допринели, али не могу да схвате да ми само пратимо Војислава Шешеља, да је он налогодавац и да ми само поступамо по његовом налогу.

- **Додуше, они за свој рад у Хагу добијају силне паре за разлику од Вас из тима одбране Војислава Шешеља који то радите волонтерски?**

– Новац је проклетство. Јесте да је новац људска потреба, али не знам че-

му толика похлепа за њим, због чега толико похлепности у тим људима да занемаре интересе својих странака. Шешел и у том сегменту свима њима може да држи предавање, али и да их оцени као да су на испиту на факултету и верујем да би свима дао петице – нико од тих адвоката не би добио прелазну. И Шешел лично сматра да су оптужени пред Трибуналом имали јако пуно штете од таквих бранилаца и да је већина њих, тих српских страдалника управо због својих адвоката још у Хашком трибуналу или су морали да се одреде на најгоре, односно да себи одузму живот разочарани у адвокату који су их бранили и на сам поступак Хашког трибунала који им је одузео основна права. Невероватно је, али чињенично стање је такво да у Хагу не постоји чак ни основна могућност избора за окривљеног ко ће га бранити. Окривљени једноставно добије списак адвоката, а ваљда вам је јасно да су све то проверени, дебело проверени и подобни људи, али само из угла подобности за Трибунал. Јер, посао се у формалном смислу може завршити без присуства оптуженог. У сваком тренутку оптужени може да буде избачен из суднице и да се рад настави са тим адвокатом и да тај оптужени на крају не зна шта га је снашло.

• **Да ли је за Вас као адвоката већа одговорност или страх бити један од главних правних саветника Војислава Шешела који је доказао да је савршени познавалац права?**

– То је велика част и понос. Част је због указаног поверења, а управо је поверење најтеже стећи, а лако га је изгубити. Трудим се да то поверење које Војислав Шешел има у мене, остане заувек. Свестан сам тога и да

Војислав Шешел доста очекује од мене и покушавам да у оном професионалном смислу дам све од себе како би он био задовољан. Уостало, на овај начин мислим да размишљају и остали правни саветници Војислава Шешела јер смо ми тај непосредни контакт које Шешел има са осталим члановима свог стручног тима. Да би у томе успели, наши састанци се одвијају буквално свакодневно.

• **Можете ли открити о чему се све разговара на тим састанцима са Војиславом Шешелем?**

– На састанцима је основна тема суђење и све што треба да се учини како би Шешел потпуно припремљен ушао у судницу. После тога се разговара и око стања у странци, а затим и око политичких питања. Поента је да ми, као његови правни саветници, покушавамо да на најбољи начин искористимо те разговоре, зато што смо свесни да време са којим Војислав Шешел располаже не зависи од њега већ од воље других.

• **Имате прилику и да се видите са Шешелем у Хагу. Како Вам делује?**

– Шешел ће у Хагу бави спортом. Уз менталну стабилност коју има и која је савршена, он покушава да се бави се спортом буде и у најбољој физичкој кондицији и чини ми се да му и то одлично полази за руком.

• **Да ли се некад пожали да је уморан?**

– На то не треба да се жали, барем не мени, јер му увек препознам у гласу када је јако уморан. Али, људи не знају да је Шешела јако тешко заморити, посебно не у судници и када је у питању правна материја, а не заборавите да је он тамо ипак сам против свих. Ми смо као његови сарадници ипак дале-

ко и не можемо свакодневно да будемо присутни. Међутим, и поред свега тога, Војислав Шешел до сада води са 38:0 у односу на Тужилаштво Хашког трибунала. У свом предмету Шешел напредује, ушао је у срж предмета, влада са њим и неприкосновен је. Савладао је све упоредне правне системе и мислим да ће, ако га не убију, изаћи као победник из Хашког трибунала.

• **Како видите политичку збиљу у Србији?**

– По мом мишљењу, ванредни избори у Србији су на помолу зато што народ није хтео овакву владу. Нажалост, због ситуационих, пилићарских интереса, а не зарад бољег живота људи у Србији, та вештачка жуто-црвена коалиција ће се највероватније направити и на нивоу града Београда. Тако ћемо и доћи у ситуацију да ће Београдом управљати они за које грађани нису гласали, којима нису хтели да укажу своје поверење. Једноставно, народ није хтео да у власти види заједно социјалисте и либерале, али они ће водити главну реч.

• **Да ли сте са Војиславом Шешелем прокоментаријисали резултате избора и формирање републичке владе?**

– Без обзира на своје обавезе и препрему одбране Војислав Шешел није занемарио политичку сцену у Србији. Он је итекако у току са оним што се дешава и искрено ћу вам рећи да је он чак више у току са дешавањима на политичкој сцени Србије него што сам ја. На крају крајева то је и логично, зато што је он лидер највеће партије у Србији. Ја сам у току политичких дешавања, а морам да признам, да је Шешел много боље обавештен од мене. Код њега се сливају информације са свих страна, он их лепо укрсти и тачно зна шта се дешава. Он је визионар, идеолог у правом смислу те речи и врло добро може да предвиди ствари и таква упуства и даје.

• **И шта је предвидео, колико ће ова власт трајати?**

– Предвидео је да би најправедније било да се на нивоу града Београда крене на нове изборе. Јер овај спој неодрживог је – неодржив.

• **А републички ниво?**

– Ову Владу је повезала, не жеља да помогну Србији и српском народу, већ искључиво лични интереси. Никако не могу да видим Ивицу Дачић са Борисом Тадићем.

Симптоматична сличност између режима у Београду и режима у Подгорици

ДС = ДПС

• Упоредимо само последњу кампању за парламентарне изборе Демокрајске странке и Демокрајске партије социјалиста. Никакве разлике нема. Главна парола ДПС-а је била За евројску Црну Гору, а ДС-а За евројску Србију. Миомир Муџоша је клицао За евројску Подгорицу, а Драган Ђилас За евројски Београд. Гдје је иш разлика? Нема је! Само су марионетске улоге ишумачили различити ликови

Пише: Бојан Струњаш

Београд – легло црногорских сепаратиста

Професор Војислав Шешел је почетком 90-тих година, док су Црном Гором дивљали либерали, упозоравао да се легло црногорског сепаратизма налази управо у Београду. Тада на ово озбиљно упозорење, које је дошло у прави час и на вријеме, нико није обраћао пажњу, али су се касније тврдње професора Шешела, нажалост, показале као тачне.

Занимљиво је да тада нико из државног врха Србије и Црне Горе није реаговао, а немогуће изгледа да је Шешел као председник једне опозиционе странке имао тако поуздане информације, а да их нису имале државне службе тадашње Југославије. Него, властима је било важније да сруше Шешелев политички углед и снагу, него да у коријену сасијекну отровни црногорски сепаратизам. Од тада је прошло много година, а цијену неозбиљности платили су Срби у Црној Гори на референдуму 21. маја 2006. године када је Црна Гора постала независна држава.

Познато је да су комунисти последице Другог свјетског рата у Београду створили јак црногорски сепаратистички лоби чији је главни задатак био цијепанье српске државе и дијељење Срба на нове нације по ватиканским упутствима.

Нико не може доказати да би Црна Гора могла постати независна да није било помоћи из Србије од стране марионетског режима Бориса Тадића, зато је улога српске власти у преферендумском процесу била крајње чудна свакоме ко је од Србије очеки-

вао свесрдну подршку у борби за опстанак Државне заједнице Србија и Црна Гора.

Свима је тада било јасно да је Војислав Коштуница са својом ДСС категорично био против отцјепљења Црне Горе, али није много помогао иако је био на позицији председника Владе Србије. Све потезе које тада повлачи Коштуница били су непромишљени и конфузни тако да његова помоћ није много значила, док је Тадић кришом много боље помагао црногорске сепаратисте који су дивљали по Црној Гори ширећи антисрпско расположење и

мржњу према свему што је српско и православно.

Црном Гором су се вијориле албанска и хрватска застава и, наравно, црногорска која се много не разликује од албанске, док је српска тробојка паљена. Нису српску заставу тада прогањали само црногорски сепаратисти, већ није била добродошла ни на митинзима Блока за заједничку државу.

Замјењивана је тзв. црногорском тробојком на којој се налазе комунистичке креације у виду тзв. њавејине боје. Вијориле су се и заставе Европске уније и ко зна чије, само су српске за-

ставе склањане, а народ који је долазио на митинге опозиције у мајицама са ликом Војислава Шешеља, Радована Караџића и Ратка Младића био је удаљаван и проглашаван шпијунима. Многи данас то хоће да забораве, али то не смијемо заборавити због будућности наше дјеце. Много је српски народ кроз историју и заборављао и опраштао, па му се све о главу обило.

Није случајно ни то што је тадашњи Блок за заједничку државу апсолутно искључио Српску радикалну странку из референдумске кампање и категорично био против укључивања радикала у кампању у било ком облику са демагогијом како ће муслимани одустати од заједничке државе кад виде радикале у кампањи. На крају се испоставило да су муслимани листом гласали за независну Црну Гору, што се могло и очекивати.

Није тада никоме падало на памет да, рецимо, прочита писмо које је професор Шешељ из Хага упутио народу у Црној Гори. Више је то писмо подршке значило Србима, него све празне приче тадашњих опозиционих лидера који су се заклињали у Државну заједницу. Наравно да је пројекат Државне заједнице морао пропасти на референдуму када у програмима странака које су водиле референдумску кампању за заједничку државу није било српског интегралитета, већ само разни облици сепаратизма који се читаво у про-

грамским принципима заснованим на разним савезима, федерацијама и конфедерацијама Србије и Црне Горе.

Једино се Српска радикална странка залаже за јединствену српску државу, па је искључиво због тога и избачена из референдумске кампање. Упорно се ђути и о чињеници да актуелни лидери српских странака из Црне Горе, све и кад би дошли на власт и били у прилици да помогну стварање унитарне српске државе, не би то урадили, јер би у Великој Србији сви изгубили на значају и, наравно, остали без својих фотеља, а њима су фотеље скоро једини мотив за бављење политиком.

Наравно, сви они би у некој будућој Великој Србији били минорни пред ве-

личином, рецимо, Војислава Шешеља који је прототип државника кога Србија одавно чека на своме челу. Надамо се да ћемо ускоро дочекати тај тренутак. Зато се, и поред свих невоља које нам се дешавају, заиста вриједи борити. Али тужно је да у Црној Гори не можете срести људе који више и гласније говоре против Војислава Шешеља од тих тзв. *српских лидерчића* који су, храњени опаком сујетом, умислили да су попили сву памет овога свијета и да им ни море до кољена није.

Љубав Тадићевих

и Ђукановићевих министара

Одмах после несрећног референдума Тадићеве министри су похрлили да честитају сепаратистима у Црној Гори. Није Србима било лако гледати, како тада тако и данас, како се српски министри љубакају и грле са црногорским колегама који су Србима у Црној Гори ускратили основна људска права претворивши их у грађане другог реда.

Оставши одсјечени од матице Србије, Срби у Црној Гори су много очекивали од нове српске Владе која је требало да буде формирана после последњих парламентарних избора, а у којој би, наравно, радикали играти кључну улогу. Чекали смо да Србију коначно поведе јака национална Влада која ће се бринути о сваком Србину, ма гдје се он налазио. Ипак, десило се то што се десило – Србија је опет добила издајничку Владу коју су формирали марионетске странке.

Тадић из дана у дан све више показује своје право лице и по антисрпству се сврстао испред Мила Ђукановића, а уз то је за српски народ много опаснији од Ђукановића. Ђукановић је своје прљаве послове позавршавао, Црну Гору је силом на срамоту осамосталио, а Србе у Црној Гори у потпуности обесправио. Сада му остаје само да убира

Сујетни лидерчићи

Упорно се ђути и о чињеници да актуелни лидери српских странака из Црне Горе, све и кад би дошли на власт и били у прилици да помогну стварање унитарне српске државе, не би то урадили, јер би у Великој Србији сви изгубили на значају и, наравно, остали без својих фотеља, а српским лидерима из Црне Горе фотеље су скоро једини мотив за бављење политиком. Наравно, сви они би у некој будућој Великој Србији били минорни пред величином, рецимо, Војислава Шешеља који је прототип државника кога Србија одавно чека на своме челу. Надамо се да ћемо ускоро и дочекати тај тренутак. Зато се, и поред свих невоља које нам се дешавају, заиста вриједи борити. Али тужно је да истовремено у Црној Гори не можете срести људе који више и гласније говоре против Војислава Шешеља од тих тзв. *српских лидерчића* који су, храњени опаком сујетом, умислили да су попили сву памет овога свијета и да им ни море до кољена није.

Одлазе у пакету

Тадић из дана у дан све више показује своје право лице и по антисрпству се сврстао испред Мила Ђукановића, а уз то је за српски народ много опаснији од Ђукановића. Ђукановић је своје прљаве послове позавршавао, Црну Гору је силом на срамоту осамосталио, а Србе у Црној Гори у потпуности обесправно. Сада му остаје само да убира плодове својих прљавих послова све док у Србији не дође до смјене режима који му свесрдно помаже.

Тадић „замислио” Буша

плодове својих прљавих послова док не дође до смјене режима у Србији који му свесрдно помаже.

Падом марионетског режима Бориса Тадића, пашће и режим Мила Ђукановића. То је сигурно! Много пута кроз историју се показало да су ове двије власти увијек зависиле једна од друге, односно, да се српска власт пресликавала на Црну Гору.

Упоредимо само последњу кампању Демократске странке и Демократске партије социјалиста. Никакве разлике нема. Главна парола ДПС-а је била *За европску Црну Гору*, а ДС-а *За европску Србију*. Миомир Мугоша је клицао *За европску Подгорицу*, а Драган Ђилас *За европски Београд*. Гдје је ту разлика? Нема је! Само су марионетске улоге тумачили различити ликови.

Борис Тадић је веома опасан за српски народ. Ништа су при њему сви српски непријатељи. То што се налази на мјесту председника Србије је алармантна чињеница за сваког Србина коме је стало до опстанка српског народа. Сигурно да нема већег глумца на политичкој сцени Србије.

Спреман је сваки дан по једну маску да промијени само да би се одржао на власти. Сјетимо се само како се без икаквог разлога клањао и извињавао Хрватима, муслиманима и коме све не, па како се односио према Србима који су недужни заточени у Хагу, па како је срамно ухапсио Радована Караџића... Сјетимо се и како је поздравио наше спортисте у Пекингу и како је Бушу „лијепо” објаснио симболику три пр-

ста. Објаснио је освједоченом српском непријатељу како су три прста *дио српског идентитета и симбол свијог широкоста* (!!!). Ни ту није завршио са својим глупостима него је питао Буша: *Шта је Америци требало да признаје Косово?* И врапци на гранама знају зашто је Америка признала независно Косово, а србијански председник то још не зна, него пита Буша. Занимљиво! Мада, не би било чудно да је овај разговор са Бушом измислио, као што је и много тога до сада измислио не би ли себе истакао и од себе створио непостојећу величину. Зато и сматрамо да Бориса Тадића можда није исправно звати диктатором, јер је он био и остао обична марионета Запада који је постављен на мјесто председника Србије да би Србију коначно уништио. Лако је дизати три прста по Пекингу – нека господин Тадић у Србији (држави чији је председник), рецимо у Призрену или Приштини, подигне три прста, па да видимо како ће проћи. Лако се у Пекингу ударати у прса „јуначка” и ђаскати са српским непријатељем, Џорџом Бушом.

Имајући у виду све наведене чињенице и међународне околности, српском народу не остаје ништа друго него да збије редове око Српске радикалне странке која никада ниједнога Србина није изневјерила. Лидер радикала, професор Војислав Шешељ, своју политику је засновао на српском интегрализму, а то је једини прави политички рецепт. Неки то некад нису видјели – сад виде; неки сад не виде, али ће ускоро видјети; а неки то никад неће ни видјети, јер не виде даље од свога носа. Зато и служе српским непријатељима, а народ их назива издајницима. Мада, и прилике у свијету се мијењају из дана у дан. Русија је на добром путу да преузме доминантну улогу. Тада ће и сан о Великој Србији вјероватно прећи у јаву.

Загрљаји издајника

Одмах послје несрећног референдума Тадићеви министри су похрлили да честитају сепаратистима у Црној Гори. Није Србима било лако гледати, како тада тако и данас, како се српски министри љубакају и грле са црногорским колегама који су Србима у Црној гори ускратили основна људска права претворивши их у грађане другог реда.

Издајама никад краја

Караџић и кукавић

- *Издржаће наш Радован и оно што му предстоји. Тврђи је он и од Дурмићора. Караџић је то, није ни кукавић као ови еврослинавци који би хљеба без моћике и шенгенске визе да на шупћим леђима пушују по Европи. Знамо ми да ће он то издржати, јер смо у њесми добили одговор од Радована. Пишали смо га ми, ијевајући свих ових година по разним народним саборима: Радоване, бојиш ли се кога? Увијек нам је одговарао крајко и јасно: Само Бога и више никога!*

Пише: Рајо Војиновић

Ево скоро већ десет дана сваки истински Србин је истовремено и тужан и гњеван – због Радована. Тужан је због понижавања највећег живота Србина и, самим тим, због понижавања читавог српског народа. А, бијесан је због издаје која се и у Радовановом случају показује као највећа коб нашег историјског трајања.

Па, ипак, није ово ништа ново у нашој историји. И не треба да тугујемо превише, јер је наша историјска туга одувјек била и остала крсно – васкрсна. Није боље било ни оцу наше нације, Стефану Немањи, кад су га византијски завојевачи на конопцу водили цариградким улицама. Али, из тог по-

нижавања великог рашког жупана никле су и Српска Црква и Српска Држава. Никле су пребијела Студеница и Србија од Дунава до мора сињега.

Зашто би онда другачије било Радовану и нама с Радованом?

Није било боље ни ономе који је својом крвљу освештао и запечатио све немањићке завјете с Богом, Светом велемученику Лазару Косовском. Ондашње хашке кадије су га осудиле као противника ондашњих цивилизацијских токова и пресуду извршиле тако што су му главу на пању одрубиле. А, ондашњи Борис Тадић, који се тада

звао Вук Бранковић, послао га је целатима у руке због вишег државног разлога званог „интеграције“. Али, из Лазаревог мучеништва никао је нови залог наше православне вјере, ново молитвено заступништво Срба пред Творцем неба и земље и свега видљивог и невидљивог. Оно је оснажило наш идентитет и учинило га неуништивим.

Зашто би онда другачије било Радовану и нама с Радованом?

Није било боље ни ономе који је васкрсао Српску Државу, бесмртноме вожду Кара-Георгију. Ондашњи Борис Тадић који се у то доба звао Ми-

лош Обреновић, његову главу је послао у Стамбол, ондашњи Брисел, ондашњем комесару за проширење ондашње ЕУ који се онда звао Султан. Али, из Вождовог мучеништва у Радовањском лугу је узрасла модерна српска државност, а потомство Милоша Обреновића, који се узалудно китио Вождовим перјем, на крају се утрло.

Зашто би онда другачије било Радовану и нама с Радованом?

Није било боље ни онеме што је својим страдањем одбранио душу српског народа, генералу Драгољубу Михаиловићу, кога су бројни ондашњи Бориси Тадићи стотину пута и стотину хиљада пута наново убијали, и након његове мученичке смрти. Али, након свега тога, сво њихово (не)дјело се претворило у прах и пепео. И нико их у будућности, осим по злу, неће ни спо-

мињати. А име Српског Чиче је постало једним од најтврђих стубова нашег народног идентитета и с поносом ће се спомињати док буде српског народа на историјској позорници.

Зашто би онда било другачије Радовану и нама с Радованом?

С Радованом, творцем Српске Републике, након средњег вијека првог облика српске државности западно од Дрине!

С Радованом, првим политичарем који је раскинуо са погубном југословенском матрицом српске националне политике!

С Радованом, који је раскинуо с комунизмом и помирио народ који је пола вијека раније завањен и искрвљен због туђих интереса.

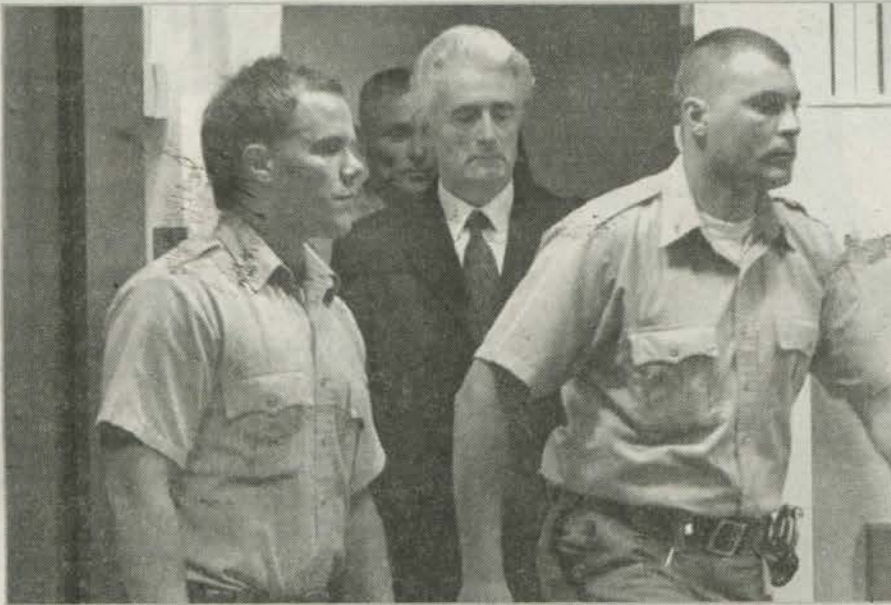
С Радованом, под чијим вођством је спријечено понављање геноцида над

Није било боље ни онеме који је својом крвљу освештао и запечатио све немањићке завјете с Богом, Светом велемученику Лазару Косовском. Ондашње хашке кадије су га осудиле као противника ондашњих цивилизацијских токова и пресуду извршиле тако што су му главу на пању одрубиле. А ондашњи Борис Тадић, који се тада звао Вук Бранковић, послао га је целатима у руке због вишег државног разлога званог интеграције. Али, из Лазаревог мучеништва никао је нови залог наше православне вјере, ново молитвено заступништво Срба пред Творцем неба и земље и свега видљивог и невидљивог. Оно је оснажило наш идентитет и учинило га неуништивим.

Зашто би онда другачије било Радовану и нама с Радованом?

Није било боље ни онеме који је васкрсао Српску Државу, бесмртноме вожду Кара-Георгију. Ондашњи Борис Тадић који се у то доба звао Милош Обреновић, његову главу је послао у Стамбол, ондашњи Брисел, ондашњем комесару за проширење ондашње ЕУ који се онда звао Султан. Али, из Вождовог мучеништва у Радовањском лугу је узрасла модерна српска државност, а потомство Милоша Обреновића, који се узалудно китио Вождовим перјем, на крају се утрло.

Зашто би онда другачије било Радовану и нама с Радованом?

српским народом из Другог свјетског поклања!

С Радованом који је архитекта једине праве српске побједне зване Република Српска, извојеване у вријеме свеопштег српског пораза у процесу крвавог распада модерног српског Скадра на Бојани, званог Југославија!

С Радованом који је пуних тринаест година своју постмодернистичком хајдучијом о црном јаду забављао све свјетске шпијуне, све њихове офитане очи и уши, од Брисела, Берлина и Лондона, па све до постмодернистичке Содоме и Гоморе – Вашингтона! Они су га, као прави митомани, узалудно тражили по пећинама и планинама, даноноћно нушећи и траве и воде и људске и животињске фекалије, не би ли му како траг нађушили, а он се шетао по урбаним срединама, по људским мравинама препуним справа за орвеловска лоцирања и ухођења, испред носева његових домаћих дупелизаца! И тако исмијавао њихову наивност која се граничи с тоталном глупошћу.

С Радованом, дакле, који је слика и прилика вазда грешног али опет вазда Божијег српског народа на размеђи другог и трећег миленијума Христове ере!

Зато не тугујмо превише, нити се гњавимо одвише. Силници могу како

хоће, али не могу докле хоће. Јер, свака је сила за времена, а Божија је вјечна и свевремена. Доћи ће дан када се од све ове булументе што се у наше вријеме блатом баца на Радована и његово дјело – нико неће ни спомињати.

Страдање на правди Бога је српском народу вазда утврђивало идентитет. Слабило га је увијек превођење у

нови конвертирски идентитет. И зато је Радован велики, зато што је ово прво прихватио као личну неминовност, а овом другом се одлучно, српски и витешки супроставио, заједно са народом који га је слиједио.

Зато, посматрајмо како настаје још једна национална икона. Након оволиког страдања, српски народ је пред Богом заслужио још једну икону. И молимо се Богу Сведржитељу, чија правда држи земљу и градове.

Издржаће наш Радован и оно што му предстоји. Тврђи је он и од Дурмитора. Караџић је то, није ни кукавић као ови еврослинавци који би хљеба без мотике и пенгенске визе да на туђим леђима путују по Еропи.

Знамо ми да ће он то издржати, јер смо у пјесми добили одговор од Радована.

Питали смо га ми, пјевајући свих ових година по разним народним саборима:

Радова, бојши ли се кога?

Увијек нам је одговарао кратко и јасно:

Само Бога и више никога!

На Свештој

свештеномученика Ајнтогена,

Цетиње, 29. јула 2008.

Љепа Господњега

Од ове школске године „црногорски” на Универзитету

УМИВЕНИ фашизам на дјелу

- *Дуготрајан процес „умивеног фашизма” режима којему је несвјесно подлегла и опозиција у циљу стварања амбијента за пољскокрајину, академски комфоризам, пољско-фобична реакција просвјете и несвјесно-робовски пољско родитеља, ђака којима се, (ево пољсковања од власти!), омогућило „да бирају језик којим говоре” произвела је демагошку творевину – црногорски језик*

Пише: Мр Драга Бојовић

1. Црногорски медији и „црногорски језик”

Ситуација око стандардног језика у Црној Гори је суштински другачија него што се то у јавности, тј. средствима масовног информисања, усмјереним на једностран начин обавјештавања, показује. Такво стање медијске сцене у служби владајућег режима (тек узгред понешто и друкчије!) препуно је које-каквих изјава за смућивање гледалаца и читалаца и једна једина нит која повезује такве изјаве је да званичну политику, свјесно или несвјесно, треба слијепо слиједити, да је она „сила” која свима „природно” прописује правце размишљања. На тај начин десило се да и појава која нема садржаја, а назива се црногорским језиком, добије простор као симулакрум симулиране „језичке” стварности. Збрка код конзумента такве стварности временом прелази у „стварност смућености” па је онда лако конструкторима програма кула од карата убирати поједове. Дуготрајан процес „умивеног фашизма” режима којему је несвјесно подлегла и опозиција у циљу стварања амбијента за политократију, академски комфоризам, пољско-фобична реакција просвјете и несвјесно-робовски поло-

жај родитеља, ђака којима се, (ето поштовања од власти!), омогућило „да бирају језик којим говоре” произвела је демагошку творевину – црногорски језик.

Све и да јесте, а није, јер је то јасно чак и његовим креаторима, производ политике, „црногорски језик” науку о језику, а самим тим ни Универзитет, ничим не обавезује, јер је Универзитет мјесто гдје се, између осталог, његују и развијају науком утврђене истине. У Устав Црне Горе „црногорски језик” уписан је као резултат политичког договора власти и дијела опозиције. Наиме, општепозната је ствар да и политичке одлуке науку, у овом случају науку о језику, не обавезују, мада, и као општепознату требало је понављати, поготову сад у Црној Гори у којој одлуке нијесу политичке него политократске и у којој је Универзитет у доброј мјери под таквим утицајем. Проблемима језика, у широком дијапазону од садржаја до имена, примарно би требало да се баве наставно-научне, образовне, академске, институције културе, истакнути појединци, а Црна Гора је у том смислу дала и даје значајан научни допринос, те би политика и друштво требало да слиједи језичку политику која израста из захтјева које српски језик има према говорницима и културно-историјском мјесту просто-ра Црне Горе у савременом свијету.

2. Стандардни језик у Црној Гори

Стандардни језик у Црној Гори, очито је, има име – српски, његову стандардизацију започео је В. С. Караџић прије два вијека и она је и дан-данас актуелна с обзиром на вјечито живи језички ток и на процесе стандардизације једног језика.

Друштвено-политички посматрано стандардни језик – српски овјерен је и језичком већином те би као такав, са својим стандардолешким и културолошким покрићем, требало да постоји

Политичке одлуке науку не обавезују

Сви и да јесте, а није, јер је то јасно чак и његовим креаторима, производ политике, „црногорски језик” науку о језику, а самим тим ни Универзитет, ничим не обавезује, јер је Универзитет мјесто гдје се, између осталог, његују и развијају науком утврђене истине. У Устав Црне Горе „црногорски језик” уписан је као резултат политичког договора власти и дијела опозиције. Наиме, општепозната је ствар да и политичке одлуке науку, у овом случају науку о језику, не обавезују, мада, и као општепознату треба је понављати, поготову сад у Црној Гори у којој одлуке нијесу политичке него политократске и у којој је Универзитет у доброј мјери под таквим утицајем.

Политократија као бирократија

Политократија је задобила облик бирократије на факултету путем доношења закона који дају неприкосновену власт деканима, а руководиоци студијских програма и рад вијећа су демонстрација демократије у бирократском амбијенту. Овом ситуацијом би се могао позабавити неки смјели овдашњи психолог, социолог или психијатар. Имао би много занимљивог материјала јер се одједанпут поставила домишљата „дилема“: Дајем ти могућност да прихватиш идеолошку лаж (црногорски језик) да би опстала заједничка нам научна истина (српски језик)!? У сукобу таквих тенденција разоткрила се једна суштинска ствар: промућурност декана Филозофског факултета Бојке Ђукановић која заговара *комиромис* - у интерпретацији намјере да се „преименује“ катедра за српски у „катедру за црногорски“ закључује да се ради о негирању постојања црногорског језика од стране главног протагонисте тог језика – Рајке Глушице, редовног професора на Студијском програму за српски језик и књижевност.

и као једини у службеној употреби (осим албанског који такође има статус стандардног језика), - у државним актима и институцијама система. Ако ништа, прагматичности ради, у малој Црној Гори. А, познато је да неке државе и не уписују у Устав име стандардног језика, оно се подразумева и на њему се, природно, одвија и „службена“ комуникација. Међутим, политикантским маневрима тзв. црногорски језик добио је статус службеног језика, без икакве стандардоложке литературе, послје исто таквог „пробоја“ у школски систем.

До дана данашњег није урађен стандард, али се обећава (на кредит!) и експериментално, и то прво на факултету, у септембру, „без икаквих проблема“! Према изјави проректора Универзитета, уз то и лингвисте, тај Студијски програм ће бити „паралелан са Студијским програмом за српски језик...“ и „кадровски покривен“?!? Тешко се, а прије свега узалудно, бавити значењима оваквих изјава, поготову ако се зна да ово не значи упоредно, тј. паралелно, похађање два Студијска програма, ако овај други (за црногорски језик) може тако и да се зове. Једини постојећи кадар за тај измишљени језик је „доктор црногорског језика“ (типула непознате формулације у филилошкој пракси!) који ће,

вјероватно „све предмете покрити“. Куриозитета ради, у медијима је објављено да је Црна Гора добила првог „доктора црногорског језика“, мада је тешко повјеровати да је иједна институција то могла потписати. Начин информисања у медијима је тзв. спиновање јавности, а поготову будућих академица, како би се олако освојило нешто за шта и сам „спининг доктор“, па још и лингвиста, зна се да је одвојено од стварности.

То је неозбиљност која не приличи ни неорганизованим скупинама људи, а камоли институцијама и појединцима са академским знањима и звањима. Али, то науку о језику напросто не обавезује. Обавезује је у оној мјери да је дужна да увијек одговори на политичку моћ снагом научног аргумента, онамо гдје то служи гдје то служи њеној одбрани, развијању и добру народа, поготову младих генерација.

3. Спорови око катедре и имена

Незнавеност протагониста новог језика очитује се и у „процесима“ извођења самог имена „црногорски“, простим идентификовањем са називом за матерњи језик малог броја говорника на попису становништва, преко погрешног извођења од етнонима Црно-

рац, од имена државе („црногорична шума“) – а све, рекао би народ – како коме дуне у (не)памет, па чак до виђења универзитетског професора књижевности да је „опстанак Студијског програма за српски језик проглашавање Црногораца националном мањином“. Овакав коментар може се тумачити као нека врста *ad hoc* емотивне реакције професора који је засигурно упућен у основну терминологију и њен садржај, као и на савремено стање у Црној Гори. Очигледно, ту се све изводи путем прости аналогије „Црна Гора = све црногорско“ чиме би назив српски језик нарушио аналогију, иако он (гле чуда!), у Црној Гори, кореспондира са једном већином - језичком! И што је најважније – са научном истином.

Сходно политичким кретањима понашају се и надлежни или они који су се, због политичке подобности, прогласили надлежнима на Факултету и Универзитету – на једној страни екстремизам усмјерен на тзв. преименовање Одсјека за српски језик у одсек (тј. студијски програм за црногорски), на другој „благодобно“ компромисно решење: црногорски и остали јужнословенски језици... било како било – услов за свако друго постојање је „катедра за црногорски“.

Политократија је задобила облик бирократије на факултету путем доношења закона који дају неприкосновену власт деканима, а руководиоци студијских програма и рад вијећа су демонстрација демократије у бирократском амбијенту. Овом ситуацијом би се могао позабавити неки смјели овдашњи психолог, социолог или психијатар. Имао би много занимљивог материјала јер се одједанпут поставила домишљата „дилема“: Дајем ти могућност да прихватиш идеолошку лаж (црногорски језик) да би опстала заједничка нам научна истина (српски језик)!? У сукобу таквих тенденција разоткрила се једна суштинска ствар: промућурност декана Филозофског факултета Бојке Ђукановић која загова-

ра *компромис* - у интерпретацији намјере да се „преименује“ катедра за српски у „катедру за црногорски“ закључује да се ради о негирању постојања црногорског језика од стране главног протагонисте тог језика – Рајке Глушице, редовног професора на Студијском програму за српски језик и књижевност. Неопрезна изјава је лоша процјена политичара – лингвисте и упорног борца за „црногорски језик“ да и из оних који заговарају „црногорски“, услед чини се, неких идеолошких разлога, може проговорити интелектуалац. А, лингвиста, тј. србокроатиста, очигледно, није добро проучио ни лекцију из области коју предаје, тј. опште лингвистике: језички инжењеринг.

Острашћено форсирање идеолошких творевина пролазног карактера, демонстрирање поштовања Устава пуким пресликавањем онога што у њему пише – у настави и науци је „густо просипање магле“ на научну и језичку стварност. Стога, скретање од науке, у сусрет политици, не граде ни научника, ни политичара, ни професора. Политика не смије бити образац понашања, чак ни политичарима, а камоли професорима и младим генерацијама. И умјесто да се заједно окренемо важним задацима његовања и развијања српског језика у Црној Гори, и шире, наспрот остатку свијета који се разумно објединитељски понаша, Црна Гора се цијепа по разним шавовима у име „савремене демократије“. Напречац се оснива „програм за црногорски језик“, младе гране „науке“, или се траже „компромиси“. У таквим условима наука о српском језику, мора увијек да одговори – да би опстала и добила минимум поштовања. Она одговара својим вриједним радом на свим пољима, али јој медији дају минималан простор, а често и неадекватну интерпретацију. Наука, зарад истине којој служи, искључује компромис, тај, за њу недозвољени демократски стил и ријеч коју су политичари и они који их слиједе на велика врата увели у парламенте, да би, у име те трагикомичне демократије релативизовали истине, зарад служења идеолошкој машине-

рији и споственим, пролазним шићарлицима.

4. Језикословна наклапања

Како монтенегризовати језик медија по инструкцијама навигатора у струци језичкој – питање је сад. Њихов језик је, знају навигатори, најјачи опијум за народ, мада ће се свако грохотом насмијати када види рекламу на државној телевизији: ...можете пратити на *display*, *нећеља*...

Или, примјера ради, на билборду и рекламном листићу Црногорске комерцијалне банке пише: *дјечија* штедња (садржај листића је исписан латинично) у наставку пише – за нашу *ћецу* (драга *ћецо*; родитељи, баке и *ћедови*). Чудно је да наспрам „баке“ нијесу „*ћеке*“, али вјероватно зато што у говори ма доминира облик са екавском замјеном *дека*, а она, површно гледано, мирише на српски језик. И лаик ће пријетити да овдје нешто није у реду, јер колико до јуче ријечи које су особина народног говора нијесу се уносиле у јавну комуникацију, али се сада, у недо-статку књига за стандард промовишу, без икаквог критерија ријечи из дијалеката за „*службени језик*“ не би ли постале напречац стандардним. Знамо, уз велико научно поштовање језичког богатства, да многе ријечи из дијалеката у јавној комуникацији дјелују вул-

гарно, готово шаљиво и поспрдно. Остаје, међутим, питање зашто није и *ћечија* или *ћечина* штедња, када се зна да је и она у употреби у дијалектима, нпр: *живоџа ми ћечина*. Некога би могао такав једносмјеран избор разгњевити. Познато је да појава јекавског јотовања неких сугласника није системска особина чак ни једног говора у Црној Гори. Сваки стандард тежи системности, а овај „службени црногорски“ је изгледа толико отворен да можемо ускоро негдје на неком листићу прочитати, примјера ради *вр*. То јесте лексема која је скоро свугдје присутна у народним говорима, али шта ћемо кад *дјеца* (не, него *ћеца*) узвикну: *Врх!* То је жаргонски израз који означава да је нешто изузетно, да не може мимо тога. Како нашој „*модерној ћеци*“ сугрисати да говоре *вр* када би тиме ускратили то одушевљење изазвано и фонетским склопом ријечи? Можда ћемо их *уијешишти* (не, него *ућешишти*) говорити да су тако говорили њихови (пра)дједови (*sic!* *џраћедови*)?

Заиста је богата стандардолошка литература српског језика, па се творци стандарда „*црногорског службеног језика*“ могу позабавити избором „шта од кога преписати“ и гдје-гдје (*ће-ће*) обавити нешто што би се у „реченицама“ могло назвати „монтенегризам“. Све у свему: Какав наука тако и писање!

Ђечија(?) или дјечија – питање је сад!

Како монтенегризовати језик медија по инструкцијама навигатора у струци језичкој – питање је сад. Њихов језик је, знају навигатори, најјачи опијум за народ, мада ће се свако грохотом насмијати када види рекламу на државној телевизији: ...можете пратити на *display*, *нећеља*...

Или, примјера ради, на билборду и рекламном листићу Црногорске комерцијалне банке пише: *дјечија* штедња (садржај листића је исписан латинично) у наставку пише – за нашу *ћецу* (драга *ћецо*; родитељи, баке и *ћедови*).

Неоцрногорци краду српско културно благо

Форклор у служби асимилације

- Са доласком комуниста на власти 1945. отпочео је смишљен и организован процес систематског заштирања српског националног осјећања на овим просторима. У ту сврху брисан је и потискиван помен српског народног имена из појединих народних пјесама и замјењиван новим одредницама. Примјера ради, у народној пјесми: „На Ловћену Његош спава, најмудрија српска глава”, брисан је придев „српска”, да би појмом била уметана нова одредница, „наша”. У пјесми „Ој, крвави Вучји Доле, одавно те Срби воле”, други стих је преименован у „Црногорци тебе воле”. У пјесми „Његош Горски вијенац створи, кроз њег’ српски народ збори”, други стих је брисањем одреднице „српски народ” преименачен у „кроз њег’ Црна Гора збори”. Овим преименењем јасно се и двосмислено хтјело рећи да „Горски вијенац” припада само Црногорцима, али не и цијелокупном српском народу, без обзира на Његошево српско национално ушемељење

Пише: Проф. Предраг Вукић

Српство у Црној Гори није мит, заблуда и предрасуда. Напротив, оно је суштински сегмент народног осјећања предака савремених Црногораца. Па и многих од нас. Поен српског народног имена налазимо у бројним лирским и епским пјесмама насталих на подручју Црне Горе. Поједине пјесме лирског карактера посебно су се радо пјевале у народним колима, на скуповима и посијелима. Српско осјећање као колективни дух Црногораца, Брђана, Примораца и Херцеговаца управо је највише афирмисано и ширено на масовним црквено-народним саборима.

Са доласком комуниста на власт 1945. отпочео је смишљен и организован процес систематског зазирања српског националног осјећања на овим просторима. У ту сврху брисан је и потискиван помен српског народног имена из појединих народних пјесама и замјењиван новим одредницама. Примјера ради, у народној пјесми: „На Ловћену Његош спава, најмудрија српска глава” брисан је придев „српска”, да би потом била уметана нова одредница „наша”. У пјесми „Ој, крвави Вучји Доле, одавно те Срби воле”, други стих је преименован у „Црногорци тебе воле”. У пјесми „Његош Горски вијенац створи, кроз њег’ српски народ збори”, други стих је брисањем одреднице „српски народ” преименачен у „кроз њег’ Црна Гора збори”. Овим преименењем јасно се и двосмислено хтјело ре-

ћи да „Горски вијенац” припада само Црногорцима, али не и цијелокупном српском народу, без обзира на Његошево српско национално ушемељење. У пјесми „Краљ Никола на умору” у којој црногорски господар даје завјештање својим синовицама да његови земни остаци буду сахрањени на Цетињу, стихови „но ме нос’те на Цетиње, ђе су српске све светиње” бивају замијењени новом варијантом, „ђе су наше све светиње”.

Носиоци и коловоди антисрпске хистерије тиме жеде код младих нараштаја обликовати увјерење како на Цетињу наводно никад није постојала српска национална свијест и како идеја српског интегрализма нема шта да тражи у престоном граду Црне Горе. Поједини одломци из пјесме „Пјесник и вила”, који је краљ Никола 1891. написао на Цетињу, радо су пјевани на народним саборима и племенским скуповима све док није отпочео процес колективног и неповратног напуштања црногор-

ског села у другој половини 20. вијека. Поред осталих, пјевани су и стихови:

*Вазда кад је српска војска
у походе полазила,
боја није заметала
ђе нијесам и ја била.*

Доласком „народне“ власти први стих краља-пјесника преправљен је у „Вазда кад је Црна Гора“. На тај начин смишљено и срачунато кривотворено је краљево пјесничко дјело. Свему овоме није неопходан коментар. Крајње намјере асимилатора се знају.

Својевремено је у Црној Гори била раширена и на народним скуповима радо пјевана пјесма „Краљ Никола у бој креће“ посвећена походу црногорског господара на Херцеговину предузетог јуна 1876. у циљу њеног ослобођења од турске власти и припајања Црној Гори. Младим нараштајима углавном није позната. У тој истој пјесми каже:

*Краљ Никола у бој креће,
црквена га звона љуцају,
а владика са олтара
благосиља господара:
- Ти полазиш у бој, књаже,
да ти сами Бог помаже!
Ти полазиш у бој, оче
цијелој српској браниоче!*

У социјалистичком раздобљу завршни стих је преиначен у „Црне Горе браниоче!“ Сувише су јасни и прозирни мотиви оних који су вршили иста преиначења. Промјеном изворне варијанте појединих стихова омиљених народних пјесама мијењао се и изворни национални идентитет Црногораца. И све постепено. Корак по корак.

Случај химне савремене Црне Горе, „Ој, свијетла мајска горо“, заслужује посебан осврт. Њена изворна варијанта, „Ој, јунаштва свијетла зоро“, била је омиљена родољубива пјесма у Књажевини и Краљевини Црној Гори. Она дословно гласи:

*Ој, јунаштва свијетла зоро,
мајко наша Црна Горо!
На твојим се врелима
сломи сила душманима.
Једина си за слободу
иш оспала српском роду.
Даће Бог и Свеица Маиш
да се једном све љовраиш.*

За вријеме краљевске Југославије сепаратистички политички првак, Секула Дрљевић, радикално је прерадио садржај пјесме и преименовао је у

„Вјечна наша Црна Гора“. Комунисти су је потом преузели и преимачили у „Ој, свијетла мајска зоро“. Изворник пјесме је намјерно напуштен и измијењен до неприпознавања, јер помен Бога и Св. Богородице, помен православлја и српства није одговарао стратешким политичким интересима сепаратиста и комуниста.

Управо оне вредносне системе који се помињу у изворнику пјесме било је неопходно протјерати са простора Црне Горе. Разумије се, то је било и остало пролазно становиште свих антирпских идеолошких струјања на овим просторима. Ето једноставног одговора на питање зашто се и како систематски кривотвори изворно стваралаштво у Црној Гори.

Са увођењем вишестраначког система у Црној Гори 1990. године антирпска хистерија добила је на замаху, посебно у културној и политичкој сфери.

По природи ствари, кривотворење оних тековина народног стваралаштва у којима наилазимо на помен српског националног имена наставља се уходаним и још убрзанијим темпом.

Примјера ради, они гуслари који су се сврстали уз владајућу дукљанску идејно-политичку опцију преименовали су почетак епске пјесме народног барда Радована Бећировића-Гребјешког, „Горски престо“, који иначе гласи: „Црна Гора, мила мајко наша, колијевко српских великаша“. Да би се препоручили владајућој идеологији и „ухватили“ корак са временом, други стих су самовољно преимачили у „колијевко наших великаша“. Налазећи

се у темељном и непомирљивом раскораку са сопственим епским и, уопште, историјским насљеђем гуслари дукљанске провенијенције избјегавају да пјевају епске пјесме у којима је наглашен помен српског националног имена. Само њихово пристајање на кривотворење или прећуткивање сопствене културно-историјске баштине довољно говори о њима и њиховом карактеру, како личном тако и професионалном.

Један је случај посебно индикативан. Формиран 26. јануара 1990. године на Цетињу, Либерални савез Црне Горе већ је од самог оснивања интезивно почео пропагирати и ширити антирпску политичку патологију у народу, посебно међу омладином. Политичко вођство цетињских либерала је истрај-

Са увођењем вишестраначког система у Црној Гори 1990. године антирпска хистерија добила је на замаху, посебно у културној и политичкој сфери.

По природи ствари, кривотворење оних тековина народног стваралаштва у којима наилазимо на помен српског националног имена наставља се уходаним и још убрзанијим темпом. Примјера ради, они гуслари који су се сврстали уз владајућу дукљанску идејно-политичку опцију преименовали су почетак епске пјесме народног барда Радована Бећировића-Гребјешког, „Горски престо“, који иначе гласи: „Црна Гора, мила мајко наша, колијевко српских великаша“. Да би се препоручили владајућој идеологији и „ухватили“ корак са временом, други стих су самовољно преимачили у „колијевко наших великаша“.

Даровити појединци из народа и пјесмом су бранили српску националну свијест парирајући на тај начин настојањима власти да смишљеном и срачунато примјењиваном методологијом постепено елиминише изворно народно осјећање. Борба за опстанак српске заједнице у Црној Гори води се кроз мноштво сегмената друштвеног живота. Поред осталог и пјесмом. На покушаје кривотворења изворног народног мелоса пјесници и гуслари који припадају српској заједници узвратили су ширењем и популаризацијом савременог фолклорног стваралаштва у коме се са још више полета и надахнућа манифестује српска национална свијест као колективни одговор режиму.

но у становништу да су српски националисти Црногорцима наводно присвојили њихову културну баштину, па чак и њихов језик! У мору разноврсних кривотворина управо овај „бисер“ о језику представља највећу бесмислицу. Чињенице, заправо, стоје обрнуто. Ево и примјера. У предизборној кампањи која је претходила вишестраначким изборима у Црној Гори одржаним у јесен 1996. године либерали су на промотивним скуповима емитували и народну пјесму „Јутрос ми је ружа процвјетала“. Иста пјесма почиње стиховима:

*Јутрос ми је ружа процвјетала,
ружу зледам ја сам захлакала.
Ружо моја, младости сам ти дала,
својом сам ти сузом заливала.*

У изведби либерала готово све је остало неизмијењено. Али без самовољних измјена ипак није се сасвим могло. Умјесто са „ружо моја“, трећи стих је преиначен у „Црна Горо, младост сам ти дала“. Измјена је одиста дјеловала гротескно. И не само то. У љето те исте 1996. либерали су публиковали велики број предизборних плаката на којима су се налазиле црвене руже на зеленом пољу. На централном сегменту ових плаката било је исписано „Јутрос ми је ружа процвјетала“. И то хириличним словима. Највећи број предизборних плаката и партијских публикација штампали су иначе латиницом. Овај пут учинили су изузетак. У ствари, пјесма, „Јутрос ми је ружа процвјетала“, није поникла у Црној Гори, већ у Србији. Али, либералима то није сметало да је присвоје и потом је самовољно прогласе за црногорску народну пјесму. Управо овај примјер тако сликовито и увјерљиво свједочи кога заправо поткрада и ко присваја културно наслеђе које му не припада.

Ипак, и поред режимске методологије уцјена и притисака, кривотворења националне историје и народног стваралаштва, српско национално осјећање није могло бити сасвим потиснуто

са подручја Црне Горе. Све у свему, српска свијест показала се отпорнијом и живајом него што се очекивало. Своје националне тежње и колективна хтјења српска заједница у Црној Гори исказивала је и кроз крилатице у стиху, као одговор асимилаторској политици званичне Подгорице и савременог Цетиња.

На латинифилско гесло цетињских либерала: „Ој, јуначко наше легло, viva веро Монтенегро!“, српска заједница је одговорила крилатицом: „Није ово Монтенегро, већ јуначко српско легло!“ Иначе, гесло: „Viva веро Монтенегро!“, усклик је којим су цетињски сепаратисти са одушевљењем дочекали долазак Мусолинијевих окупационих јединица на ове просторе 1941. Дакле, већ виђено. Кад су острашћени суверенисти почетком 90-их година почели уклањати знамење крста са оцилима са црногорских народних капа, народ на сјеверу Црне Горе узвратио је пјесмом: „Капо моја са четири слова, успомено стара Србинова“. Као ко-

лективан одговор на антисрпску хистеричну државних власти, српска заједница која се окупљала на црквено-народним саборима узвратила је поручком у стиху:

*Ја сам Србин, на челу ми тише.
Моја душа тиамјаном миршише.*

Даровити појединци из народа и пјесмом су бранили српску националну свијест парирајући на тај начин настојањима власти да смишљено и срачунато примјењиваном методологијом постепено елиминише изворно народно осјећање. Борба за опстанак српске заједнице у Црној Гори води се кроз мноштво сегмената друштвеног живота. Поред осталог и пјесмом. На покушаје кривотворења изворног народног мелоса пјесници и гуслари који припадају српској заједници узвратили су ширењем и популаризацијом савременог фолклорног стваралаштва у коме се са још више полета и надахнућа манифестује српска национална свијест као колективни одговор режиму. Управо народна енергија коју одликује виталан и непредвидљив дух улива наду да ће српска заједница у Црној Гори ипак претрајати ова бесудна времена и дочекивати раздобље свог темељног духовног препорода и свенародног државотворног васкрсења. Јер, Св. Петар Цетињски је давно рекао: „У имену Божјем јесу суд и правда“. Да, у имену Божјем. А, не у пролазној вољи свјетских центара моћи. Баш зато древна народна мудрост с правом каже: Човјек снује, а Бог одлучује.

Знамења најмлађе европске државе „под лупом” грађана

Крстеви на грбу сметају Бошњацима

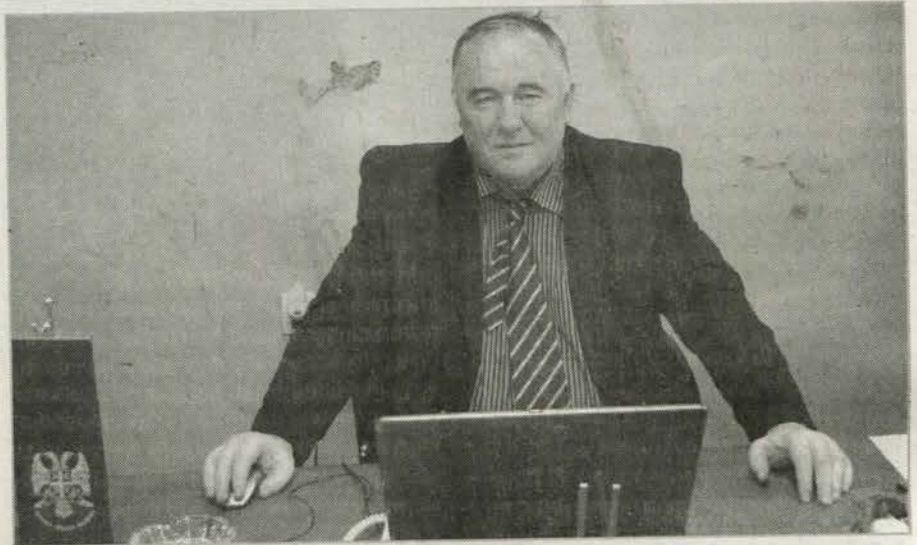
• Бошњачки лидери у Црној Гори захтевају да се искористи споразум потписан пре проглашења Устава по којем би са црногорског грба и заставе требало да се скине хришћански симбол – крст

Пренето: „Ревиза Б92”

Државни симболи, односно застава и грб Црне Горе, поново подгревају политичку сцену у најмлађој европској држави, с обзиром на то да се протеклих дана подигла велика прашина због скрнављења њеног грба и то, ни мање ни више, од припадајуће владајуће коалиције!

Температуру у Подгорици, недавно је, додатно подигао Душко Секулић, председник Странке српских радикала (ССР), који је оптужио Рифата Растодера, потпредседника Социјалдемократске партије (СДП), да је уклањањем крстова оскрнавио државни грб Црне Горе у свом кабинету, чиме је, како тврди, починио кривично дело. Секулић је истакао и како захтеви Рифата Растодера и других виђенијих функционера СДП-а, као и Бошњака, да се скину крстови са црногорског грба побуђују пажњу већине грађана.

– Познат је став наше странке да се не меша у обликовању црногорских државних симбола – рекао је Секулић. – Али, свакако је занимљива чињеница да је Растодер, који је, штавише, потпредседник СДП-а и Скупштине Црне Горе, оскрнавио црногорски грб у свом функционерском кабинету. Пи-

тамо се да ли је Растодер исекао крстове са грба уз знање свог коалиционог партнера, Демократске партије социјалиста (ДПС), или га имунитет штити од покретања кривичног поступка. Јер, зна се да уништавање државних симбола повлачи кривичну одговорност.

Секулић је истовремено подсетио како је против неколико припадника српске националне заједнице у Црној Гори покренут и завршен кривични поступак зато што су запалили црногорску националну заставу и запитали да ли је и овог пута на делу селективна примена закона.

– Сви смо сведоци кампање да се, без икаквих последица, са државних симбола Црне Горе скидају крстови – оценио је Секулић. – Странка српских радикала се неће мешати у верски сукоб унутар владајуће коалиције, али је са правом забринута за грађански мир у Црној Гори.

Наш циљ је постизање таквог законског решења да се наша, српска застава, вијори на местима где нам то право гарантују: Устав, међународни документи и конвенције, као и домаћи закони – зато са посебном пажњом пратимо атакe на државне симболе,

који недвосмислено указују на урушавање свега што је православно и хришћанско у Црној Гори.

Потезање питања несанкционисања скрнављења грба, док су младих који су у фебруару запалили црногорску заставу у кругу Машинске школе у Подгорици кажњени, по свему судећи најављује врућу политичку јесен у Црној Гори. Упућени верују како ће, ипак, морати да се реши оно што је прошле године „затрпано” и нерашчишћено. Нарочито у СДП-у која је вечити језичак на ваги при формирању власти у Црној Гори.

Тако ће точак историје да се врати скоро пет година уназад у време када се у овој држави увелико расправљало о предлогу Закона о државним симболима.

Многобројни су тада били они који су сматрали како је тај предлог био неутемељен у историји, а „изразито реваншистички и суштински супротстављен функцији коју би номинално требало да оствари”. Све је, како су наглашавали и поједини партијски лидери, „више личило на чин освете, на пркос и тренутно задовољење иначе неутољиве мржње, него на озбиљан правни акт”.

Само скраћење химне

Скупштина захтева за променом државних симбола, који потенцирају Бошњаци, јесте у усклађивању законског и фактичког са уставним решењем. Према важећем закону на државном грбу постоје и крстови док их у уставној одредби нема. ДПС је у више наврата поновила да су спремни искључиво за разговоре о скраћењу химне, али не и о промени државног грба.

Сви црногорски медији пренели су тада и дешавања у СДП-у која је била предлагач Закона о државним симболима из 2003. године по којем је грб у облику „златног крунисаног двоглавог орла, уздигнутих крила у полету, са скиптром у десној и шаром у левој канти на црвеној основи. Круна изнад орловских глава и скиптар су златни са крстом на врху. Шар је плави са златним оковом и крстом“. У самој Социјалдемократској партији тада је дошло до несугласица јер је део руководства странке на челу са Рифатом Растодером и Давидом Шабовићем инсистирао да се на грбу не истичу хришћански симболи. Напета ситуација, која је замало резултирала физичким обрачуном, решена је када је председник СДП-а, Ранко Кривокапић, запретио да ће се повући из врха странке ако такозвано „бошњачко крило“ не одустане од својих захтева. Непосредно после тога је и „забележено“ да у кабинету Рифата Растодера у Скупштини Црне Горе стоји грб без крстова! Тако је Растодер, грб учинио себи прихватљивим...

Када је у Подгорици потписан политички Споразум који су иницирале опозиционе странке, које су гласале за нови Устав Црне Горе, тј. странке које чине уставну већину – ПЗП, ДПС, БС, ДУА и АА, међу њима није била СДП-а. Оно што су представници ма-

њина истакли као изузетно важно јесте да „државни симболи уважавају национална и верска осећања свих грађана Црне Горе“, што и пише у трећем ставу Споразума, који, како су то потумачили у појединим странкама „фактички значи да ће се са црногорског грба и заставе скинути хришћански симбол – крст“.

Скупштина Црне Горе је 19. октобра 2007. године усвојила Предлог Устава Црне Горе и Предлог уставног закона, а одлука о проглашењу Устава, донесена је три дана касније – 22. октобра. Међутим, крст није скинут, што је, како се чини, за Бошњаке – трн у оку.

Најпре се средином августа огласио Давид Шабовић, посланик СДП-а, критикујући коалиционог партнера ДПС због упорног одбијања иницијативе да се са државног грба уклоне крстови. Он је најавио и поновно иницирање измена Закона о државним симболима и нагласио како га чуди што ДПС одбија разговоре на ову тему.

– Нисам гласао за Закон о државним симболима, али сам их до сада у свакој прилици испоштовао – рекао је Шабовић црногорском „Дану“. – После оваквог понашања ДПС-а, испада да у Црној Гори боље прођу они који не поштују њене државне симболе. Али, ако мисле да грб буде и мој мораће да са њега уклоне оно што иритира мене и припаднике мог народа. У супротном, овакав грб никада нећемо доживљавати као свој. Док смо требали бити смо добри. Све нам је ово обећавано, некад само усмено, а некад и уз потпис. Сада, када је држава заокружена, чему смо и ми дали огроман, можда процентуално и највећи допринос, све нам се то брзо и олако заборавља и не враћа на прави начин.

Одмах после Шабовића, поводом државних знамења Црне Горе, огласио се и Кемал Пуришић, потпредседник Бошњачке странке (БС) и један од актера гласања за Устав Црне Горе. Он је подсетио како је пре доношења Устава, БС у преговорима са ДПС-ом потенцирала питање измене државних симбола који „не уважавају национална и верска осећања својих грађана у Црној Гори“. По његовом мишљењу, „с обзиром на то да је Црна Гора вишенационална и мултиетничка, добро би било да има државне симболе, који приличе њеном друштвеном бићу у садашњем времену и који ће бити прихваћен од њених грађана...“

Сачувано од заборава: како се калила Весна – Бесна Радусиновић

(Д)Османлијско – сепаратистичка принцеза

- *За случај да се заборави, у Београд је долетела авионом са Богољубом Карићем и својим сином. Боги се сажалио на „дознајћу“ сарајевску новинарку, мада за њу до сада нико није чуо, и дао јој саван, њосао и нашао јој живоиног сајушника. Она му се неколико година касније одужила, иако ишћо му је 2000. довела у БК ТВ, Чеду и Бебу...*

Пише: Драган Павловић

На крилима демократије, само дан након 5. октобра 2000. године, Весна Радусиновић, новинарка и књижевница, доташњи уредник српских месечника „Даме“ и „Профила“, помпезно је запосела све просторије, свог, како и данас тврди „добротвора“, Богољуба, Богија Карића (кога је узгред, ојадила, у сваком смислу) и са својим невенчаним супругом, београдским новинаром Миломиром Марићем, од приватне Богијеве телевизије почела да зида „царство демократије“.

Она визионар, онај који надгледа, Марић радник-мануелац, који спроводи њене идеје, а Чедо Јовановић, познатији као подгузак тадашњег премијера Зорана Ђинђића, као главни контролор. „Демократско-медијско“ слизавање почело је у стилу обећавајућег замајца, а завршило је кроз Богијево политичење и на крају кроз његово „избеглиштво“, и гашење БК телевизије. Како то обично бива, страдали су невини, што запослени, а и неки други.

Ипак, да кренемо редом. Точак је

окренула лепушкаста, корпулентна дама Весна Радусиновић, расна Црногорка. Неко време док је још била невешта разноразним манифетлуцима, причала је како њеним венама тече „плава крв“ династије Његоша Петровића, али нико то још није доказао кроз њен родослов.

На крилима досманлијске демократије

Но, да се вратимо на 2000. годину, био је то период у коме је брачни, невенчани пар Радусиновић – Марић палио и жаро медијским небом Србије. Том двојцу, чак ни Беба Поповић није дојахао. Мада је често седео са Весном

и Марићем што у БК телевизији, што код њих кући. Ипак, Весна је била више за такозвану, „експоне-варијанту“, излагање на ручкове и вечере по елитним београдским ресторанима, како би, сви који је виде из раје, знали да су њене моћи прерасле у надмоћ.

У то време, ако ћемо праву истину, ни Карићи се нису претерано бунили, што су на неко време „препустили“ петоктобарцима свој медиј. Имали су већ искуства они у слични работама са Милошевићем и његовим подгузацима; па су по инерцији, очекивали да ће опет, само овог пута преко Радусиновићке, уловити за себе нову варијанту богаћења, јер свакој се власти треба

прилагодити и удовољити, па онда неметнути нови харач или већ нешто слично.

Уз власт је све лакше, а и слађе, знали су то Карићи. Знали, али ипак су, јадни, ваљда први и последњи пут у животу, тако грубо насанкани. Изгледа да нису слутили колико ће их искушавањем са ђаволом, скупо коштати. Веца је за њих била махер играч, па је заправо, све њих, у том почетном периоду, она контролисала!

Кад је схватила да јој моћи слабе, да се шармантно плагијаторско котрљајуће „р-р-р“ офуцало, повукла се, а Марића оставила да се сналази сам, како уме и зна. Кад се Боги опасуљо, а Марић заморио од рада и послушничтва,

док се Чедо Јовановић бавио подметањем клипова својој петоктобарској сабраћи и предано мувао председницу Скупштине да операција *Сабља* потраје што дуже, Радусиновићка се потпуно дистанцирала „од пројекта“ у коме, заправо, званично није ни учествовала... Увек је умела да се извуче од одговорности и препредено да своје страдање претвори у успех...

Ко је Весна Радусиновић

По легенди, коју је сама о себи лансирала, након избеглиштва из Сарајева, почетком '90-тих, када ју је „директно из авиона“, из неког немачког града, на београдски асфалт, али и у своју бизнис империју у изградњи, до-

вео Богољуб Карић, она је, наводно, већ била медијски признато име. Мада је нико није познавао, чак ни, такође, избегли новинари из Сарајева, она од своје приче није одступала, а то није учинила ни до данас. Међутим, више нико ни не мари. Занимљиво је да се још и сада Београдом препричава, како је за своје прво медијско појављивање на балу који су традиционално организовали Карићи у „Интерконтиненталу“, за неудате и неожењене упосленике у њиховим фирмама, Весна појавила неиздепилирана и поприлично неартикулисаног понашања. Кажу, те вечери је „засенила“ Миомира Марића и дефинитивно се увукла заувек у његово срце. Дотадашњег вечитог вереника Душке Јованић, београдске новинарке коју је знала читава бивша Брозова Југославија, Миломира Марића, те вечери на балу, на који је Марић дошао „на пет минута“ и то без Душке, а остао више од пет сати, Весна је смотала. Они који су гледали шта се дешава, нису веровали сопственим очима. Ледени и незаинтересовани Марић топио се од милине пред налепима котрљајућег „р-р-р“. Она није знала шта прича, а он шта слуша, али кога је брига за то кад су се њих двоје „препознали“. Толико су се „препознали“ да је Марић из „Интерконтинентала“ отишао у јутарњим сатима, код Весне, у њен стан, који је добила од Богвија, добротвора, како би упознао њено „друго ја“, односно њеног синчића Ведрана, шта се збило у стану, нагађа се, али Марић је из њега изашао тек након неколико дана и то само да из Душкиног стана изнесе своју, већ спаковану гардеробу.

Тих првих година Весниног „упознавања“ са Београдом и њеним значајним житељима, она је наводно радила у Карићевој империји, али шта је радила и коме све, не зна се!

Ипак, извесно је да је ова Црногорка одувек о себи говорила као о племкињи, а Ђукановићу, Милу, таман је таква једна племкиња недостајала, како би употпунио своју „демократску менаџерију“ скупљену с конца и конопа.

Племкиња или махалупа

О себи је ова корпулентна дама избегла из Сарајева увек умела да лансира по коју голицјиву причу, а на њу су наседали лаковерни, а и они којима је све то одговарало из ко зна којих разлога. Тек Весна се неком приликом хвалила како је засенила и самог покојног Слободана Милошевића, а по њеној причи, ни госпођа Марковић,

није остала равнодушна. Тако је испричала, а касније и написала следеће: „Памтим да је господин Милошевић центлменски устао да би се руковао са мнош одложивши пре тога чашу и цигару. Касније су ме присутни задиркивали јер је госпођа Марковић наводно рекла: 'Види, како је упилио у њу. Никакво чудо, кад је иста као ја из млађих дана!'”

„Мушкарци су као чоколада”, „Србија убија”, „Она и она”, „Острво мушкараца, обала жена”, „Распродаја среће” – неки су од наслова романа које је потписала Весна Радусиновић. Кажу да се продају добро, али захваљујући томе што неко из актуелне власти, како србијанске, тако и црногорске, тајкунима, нареди да купе неколико стотина, или хиљада, ако је потребно, њене нове књиге, чисто да јој се одуже. Весна, мудра као и увек, зна и да објасни зашто се њене књиге продају добро: „То је зато што сам рођена Црногорка, а својевремено била удата у Сарајеву, не треба да чуди чињеница да су моја дела веома читана на свим просторима бивше Југославије.” Тек свако мало, Радусиновићка јавност заталаса неком новом причу. Једна у низу тих београдских кулоарских анегдота је њен одговор на питање, како је прихватила вест о смрти бившег председника Слободана Милошевића. „Онако како се прихвата вест о било којој смрти. Знам да има лудака који су и у тим моментима склони шенлучењу и ликовану, али не спадам међу њих. Дакле, у оној мери у којој ми у време петооктобарских дешавања није било жао због његове политичке смрти, сада, због ове 'праве' – јесте.” На коментар да је сахрана била на нивоу лакрдије, Радусиновићка, вешто одговара: „Није то била никаква лакрдија, проблем је заправо потресна слика о томе да смо сви ниско пали. Срамота је што нису дозволили да га сахране као православаца. Неукусно је што на сахрани није било његових дојучерашњих сабораца, оних који су све што имају постигли током његове владавине, а таквих није мало. Мислим да су били дужни да му одају макар последњу почасти. То би био људски и цивилизацијски чин.”

О томе како је упознала брачни пар Милошевић-Марковић, самољубиво, онако монтенигерски, како ју је подучио сепаратиста Мило, а њен добар пријатељ, испредала је анегдоту у коју је мало ко веровао, осим ње. Ипак, њој то не смета, и дан-данас је радо прича, кад јој се за то укаже прилика.

Сличност са Миром Марковић

„Упознала сам их на отварању дискотекe *Мадона* у Пожаревцу”, причала је Весна, „и том приликом попричали смо о сасвим неважним темама. Памтим и да је господин Милошевић центлменски устао да би се руковао са мнош одложивши пре тога чашу и цигару...”

Чврсто укотвљена у квази интелектуалне београдске скуте, у које је ушла, руку на срце, само захваљујући Марићу, а нарочито подржана од појединих челника бивше досманлијске власти из Србије, исто колико и подржана од сепаратиста из Црне Горе, уме Весна да заподене причу и о томе колико је била блиска и са Ђинђићем. Сваку такву бајку, започне ведро, а заврши је плачљивим гласом, о погибији премијера Ђинђића: „...јаукала сам и плакала из свег гласа. Знала сам тачно кога су убили, да је Србија остала без наде, да нам се спрема, отприлике, ова летаргична и депресивна свакодневица коју разбијају само нове хашке претње, крици са Косова, самоубице, гладни и понижени народ који једино не зна да ли да пуца на друге или на себе. Страшно...”

Да би све било ушећерено, онако како она воли, до блугавости и повраћања, она препричава и свој наводни последњи сусрет са Ђинђићем, а то обично изгледа овако: „...Зоран је своју Ружицу, Марића и мене извео на „Калемегданску терасу” на вечеру, и том приликом добила сам на поклон од њега сребрни „Тифани” држач за

папир. Јели смо рибу, пили вино, а ја сам као и обично држала говор од „државног значаја” - ко је извадио, а ко је ставио силиконе, ко се с ким разводи, и ко кога заводи... Зорана те теме апсолутно нису занимале, али га је забављала моја обавештеност. Уосталом, толеранција је била веома изражена црта његовог карактера.”

Како опростити

Душки Јованић памет и лепоту

Ђинђић толерантан, а она обавештена!? А, покојни премијер, јавна је тајна, био је обавештајац, и ко је смешан, а ко јадан у тој причи, процените сами! Ипак, уме Весна да оде и корак даље, безобразно и безочно да слаже. Масно, и да остане жива, па да се неко време, крије по београдским буџама, као кад је Марићеву дугогодишњу, девојку, Душку Јованић, којој је узгред, мучки преотела Марића, натоварила да јој је „ресавски” или народски речено, преписивачки, отела текст, који је она „јадница” направила са Ђинђићем. То у Радусиновићкиној верзији излега овако: „...Памтим све интервјуе са Зораном, као и њихово безочно преписивање неколико дана после његове смрти. За потребе загребачке штампе потрудила се чувена Душка Јованић. Питала сам уредника „Глобуса”, Игора Алборгетија, зашто је објавио те покрадене фрагменте склопљене у целину. Извинио ми се орхидејама послатим посредством „Телефлоре”. Нисам злопамтило. Да не ваља то што радим, нико то не би крао, али појела

бих се-жива уколико бих узела било шта туђе..."

У причама око породице Карић и око Богољубовог изгнанства, Весна уме лепо да послаже коцкице мозаика и да се представи као невинашце, а још уз то, лицмерно, да нагласи како је „за Кариће, увек ту“. Она за Кариће ту и спремна да помогне... Заборавила је како је дошла и како су је упознали са „човеком њеног живота“, ако је то икада био Миломир Марић, а и 'лебом, годинама ранили. Стамбено је обезбедили, а све за мало ведрине коју је пружала полуписменим рођацима с југа Србије...

„Карићи су моји пријатељи и у добру и у злу. Не сви, наравно! Али, за Богвија, Мару (пре свих), Славицу и Сретена, доступна сам у свако доба, као што су они увек били и остали за мене. Свима је јасно да је хајка на Богољуба одговор владајућих структура на његову одлуку да се бави политиком. Сматрам да су се прерано обрадовали они који мисле да ће он лако одустати од онога што је зацртао. Није му први пут да је у немилости, па не бринем за њега. Правда можда јесте спора, али је чак и на овим просторима достижна. Осим тога, у укупном животном билансу Богољуб Карић најмање личи на губитника! Он је рођени победник!“

Покојници су јој ужа специјалност, о њима највише и најчешће прича, а већина су јој и рођаци. Тако ни покојни Жељко Ражнатовић Аркан није поштеђен родбинских веза са Весном Радусиновић.

Родбинске везе у функцији маркетинга

„...Аркан је био и остао херој моје младости ... жене су некада за њим лудовале, мушкарци су га се плашили и дивили су му се. Свима је било јасно да ће, док је жив, бити само број један, никада два. Како време одмиче, све сам сигурнија да га је убио психопата који је за његовог живота могао да му буде само 'мали од кухине'... Још памтим сцену када је мени и мом друштву, а једва да смо били пунолетни, слао боце вискија и шампањца за сто у казину на Светом Стефану. Ужасно смо се због тога правили важни. Наравно, већ су традан би нас насамо „нарибао“ због цигарета и алкохола. Он је волео искључиво млеко и колаче, није пушио, није пио, а његов једини порок била је коцка. Умео је да одлети из Тивта у Београд, да узме лову и врати се, па настави да коцка. Опраштала сам се у себи од живота кад сам била с њим у ауто, а једнако је возио и глисер! Вечито му је био потребан адреналин. Сем тога, ниједан стилиста није могао да му парира. Увек је био скоцкан и обучен по последњој моди. Када се неко појави на вратима, он је тачно знао шта ће од њега да тражи. Није био ни бахат, ни неваспитан, ни зао. Напротив. Једном је у Амстердаму пришао уличној проститутки коју никада раније није видео, дао јој је „брдо“ новца и буквално ју је отерао са улице. Била је у поодмаклој трудноћи!“

Толико о родбинским везама са Арканом. Лепо и слатко, мада се нико из фамилије Ражнатовића још није пријавио да Весну позове у госте, онако, рођачки. Пријатељски или пак, знатижељно. Игноришу је годинама, и њу и њене тричарије, али не да се Весна. Када је скопчала да од тог родбинског посла нема ништа и да се Цеди-национале, никада неће увући у кућу, обрнула је плочу, па почела да највљује књигу о Наталији Мартиновић (Ражнатовић)?

Обећава Весна да ће је једног дана написати и објашњава: „Не знам шта ћу пре. Никако да се нађем са Наталијом, па да ми жена све лепо исприча. То ће бити права прича, много боља него да сам је измислила...“

- Зашто сте се повукли из градских збивања?

„Досадило ми је да ме повлаче по новинама. Било ме једно време превише, чак и за мој укус. Нисам толико суманута да себе јурим по граду, као толике друге. О многим више и мање признатим колегама новинарима, мада се већина њих силно увреди, када ми

неко каже да су колеге Весне Радусиновић, она је обесно изјављивала...“

Комплекси због Душ(м)анке Ј.

„Душка Јованић - Није она моја Душ(м)анка! ...Нити сам ја њена! Само она зна како јој је и не бих да јој стајем на муку. Позната сам по томе што никоме у животу ни на који начин нисам одмогла, ако нисам помогла!“

„Биљана Србљановић - једва чекам њен први роман, пошто је својим драмама већ освојила читав свет. Да није на време побегла из Србије, и њој би примитивци живот учинили несношљивим.“

О себи и својим писанијама најрадије говори. Онда је све расно и паметно, уписано у њој, а сви пороци, саткани су у њеним ликовима. Како би гарантовала, какву-такву продају, накачи се за наводне познате фаце. Дакле, овако Весна то каже: „...Трудим се да пишем „истинитије од истине“, а моја литература била би чиста фантазија и надреализам да нисмо живели у свету померених граница. Оно што је у срећнијим земљама на површини, као опште мерило вредности, у Србији је бивало затучено и осрамоћено још у заметку. Поштени, часни и васпитани људи са снебивањем излазе и на улицу, а камо ли да непристојно уђу у романе. Моји јунаци, од самих себе и од своје околине, обично крију какви заправо јесу. Ту сам да их мало разоткријем и ако је могуће постидим. Више од деценије таоци смо времена у коме је кључни предуслов за успех, славу и богатство - изостанак осећања стида и гриже савести. Ко није био способен да се над собом и пред другима постиди - тај је био предодређен за „велика дела“.

Колико истина уме да је заболи, а нарочито када јој поставе питање о трачевима, о истину и колико у њеним главним јунакињама има ње, Весна се силно изнервира и увреди. Још ако јој неко наговести да је трачара, баш се разбесни.

Весна, бесна

„Да су трачеви довољни за литературу - сеоске аброноше и градске трачаре биле би књижевнице. Трачеви и аброви су најчешће банални и за једнократну употребу - никад не трају дуже од једног дана, одмах се убјајате. Само писци су у стању да се поигравају у међупростору трача и истине“, брани се бесно Радусиновићка од једног провокативног београдског новинар, коме се више никада није јавила ни на улици, а камоли на телефон. Ишла је толико далеко, да је преко свог невенча-

ног супруга и његових веза, још из часописа „Дуге”, покушала да овом новинару издејствује отказ, али није успела.

Једина истина коју је изговорила о себи је следећа реченица: „...Ко не уме да кува, не уме ни да пише. Зато су књижевнице боље домаћице и од професионалних домаћица, а поготово од кућних помоћница. Још увек сам боља куварица него књижевница. Све своје романе смислила сам углавном над шпоретом справљајући какав пикантан сос. Међутим, кувам само за по неког, кад заслужи, а пишем за широке народне масе”, макар тако тврде они који су окусили њене пите и печења.

О себи Весна има лепо мишљење. О њој очигледно слично мисле и Милови подрепаша, јер свако њено појављивање и хвалисање са друге стране, дебело кошта. На страну што захваљујући томе она касније себе ставља на пијадестал, на коме бљешти од чиствоће и невиности! Какав апсурд, какава срамота људског рода!

„Бежање у корице романа”

А, када смера и смишља неку нову подвалу, она безазлено каже: „...Повукла сам се у корице својих књига, бежећи главом без обзира од распомањене гомиле, те неизмерне срдачности и осмеха које међу собом размењују и оне које је једна другој раде о глави и шире најогавније трачеве, чим се мало удаље. Одавно сам тај зверињак назвала чет-сетерима у време свеопште апокалипсе, па једино додајем нове детаље. Ја сам вероватно из старе школе и памтим време кад се читава земља тресла због интригантних, провокативних и често забрањених филмова и позоришних представа. Рушили су се многи табуи и отворено се говорило о суноврату те епохе. Међутим, данас се снимају филмови и праве представе готово искључиво да би на њихове премијере дошли којекакви цабалебароши, да прошеташу своје најновије крпице, аутомобиле и тренутно актуелне спонзоруше. Уместо да се пише шта је откривено и жигосано од друштвених аномалија, којих је и данас на претек, све се своди на, тобоже, гламурозне фотографије оних који су дошли. А, углавном су то исте градске фаце неодређених и сумњивих занимања. Често су оне важније и од писаца, режисера и глумца, који би требало да су звезде макар те вечери. На светским фестивалима и доделама Оскара првеним тепихом поносно корачају аутори значајних уметничких остварења, а не као у Србији - синови и кћерке пљачкаша Србије, праћени страначким функцио-

нерима свих рангова, који су им у томе свесрдно помогли.”

Ништа страшно, да то није рекла госпођа, која је себи налепила педигре, онда јој је то било мало па је придодала и етикету новинара, а онда аванзовала у књижевника и то таквог да критикује, управо, оне који су јој омогућили да седи на трону српске – политичке елите и лажљивих снобова, истерујући старе Београђане у предрађе и то не српске метрополе, већ у неко преграђе Србије. Шта је срамота, она то не зна, јер да зна не би блатила оне, захваљујући којима се винула до списатељских кулоара, захваљујући којима посећује „чет-сетерске” журке.

Без обећаног колача власти

Ипак, у наредним речима Весне Радусиновић, јасно је зашто је толико љута и повређена. Није добила део „обећаног колача” и то онај најслађи, политичку моћ и ушуканост у крупне привилегије власти. Они који су јој помогли, оставише је на пола пута, па сад ни сама не зна куда би? Да се врати у „рају”, не може, јер је ови неће, а неће је ни ови горе, ови политички моћници. Зашто би делили са њом оно што је њима „петоктобарска борба” дала!? Е, то им она није опростила и зато их је оцрнела следећим речима, и то оне исте којима се радовала, са којима је славила пад Милошевића.

„...Самозвани демократски политичари и грамзиви тајкуни нису нимало добродушни као некад комунисти, који су уметнике обилно чашћавали и када их исмејавају. Они су сада толико осинони и бахати да су сами постали и сопствене дворске луде, да се не троше и превише не потресају. Мислим да је управо сада право време да се о њима пише, или снимају филмови, јер биће заиста дегутантно кад ускоро остану без главе, или кад их скембају у затворе, што је просто неминовно. Када им се коначно пресуди, биће исувише касно, јер ће њихова злехуда разбојничка судбина тада можда изазивати чак и одређену самилост и сажаљење. Ево, да ми је неко некада причао да ће у демократији и слободи бити далеко горе него под Милошевићем, мислила бих да је потпуно луд. А, баш та трагедија нас је непланирано задесила. Међутим, готово нико се не усуђује да пита куд нас ове покондирене тикве, заправо воде. Добар део живота провела сам у Европи и, верујте ми на реч, ово са Европом нема апсолутно никакве везе. То далеко више личи на Латинску Америку и није ни чудо што су латинско сапунице овде и даље толико по-

пуларне. Али, лако је Европи, неће нас примити и држаће нас у кавезу све док не вежемо све који су се у Србији тренутно осилили и обогатили. Међутим, ми остали стићи ћемо у Европу тек кад је више не буде, или бар нас више не буде. Нажалост, протраћићемо тако улудо овај наш живот - један једини.”

Највише јој смета једна лепа и згодна плавуша, енглески ђак, а зову је још најпопуларнијом барбицом транзиције, приватизације и пљачке Србије, е и њу је Радусиновићка поткачила, подло и мучки, али нико још није открио зашто, због газде, познатог српског тајкуна, или само зато што је млађа и лепша од оронуте и подгојене Радусиновићке!?

О њој Весна овако пише: „...Ништа се у Београду није десило без њеног присуства, пошто њен газда баш не воли да се појављује у јавности и своје послове обавља обично у потаји и изван светлости рефлектора. Најсмешнија ми је била на премијери представе Горана Марковића, „Осма седница”. Јадница, нема појма да је њен газда постао све што јесте искључиво захваљујући Слоби. Увадио се у његов стан кад се одселио на Дедиње. Ушао је у Владу и из ње изашао као богати капиталиста, са капиталом који на Западу не могу да створе ни десет генерација за пет векова. Ипак, њу уопште не треба потцењивати као тренутно најубојитије тајно оружје у Србији...”

У једном је Весна била искрена и то када је рекла за један српски медиј следеће: „...Овде се једино нико не бави својим посллом и зато нам је тако како нам је. Довољно је уписати се у неку кретенску политичку странку и као папагај понављати глупости које само-

задовољно ваља страначки вођа...”, једино је остало непознато, колико је искуствена у мењану партијских књижица, да ли их има само две или четири, пет. Има оних који се закљичу да је њен срећан број шест.

Како су политичари изгубили поене код Весне

Колико су јој 2000. године, нарочито после петокотобарске револуције били омиљени досманлијски вуци, толико су јој се неколико година касније огадили. Зашто и како је до тога дошло, Весна никада неће јавно да каже. Ко је преварио њу или Марића, а можда и обоје, да ће бити директори и власници једне велике медијске куће, још се не зна, али шушка се и по Србији и по Црној Гори. Ипак, оно што су јој „летооктобарци“ учинили и како су је завели, она не може ни да заборави, а још мање да опрости. Зато о некадашњим „саборцима“ данас пише и прича овако: „...Политичари више нису у моди. Сви су они изгубили! Србија је победила - више него двотрећинском већином! Народ није гласао за њих, већ против њих. Они нису заслужили ни да се изађе на биралиште, пошто од њих заиста немамо чему да се надамо. Толико пута су нас преварили да смо их коначно провалили. Међутим, они су заиста непоколебљиви и неуништиви. Уместо да прочитају народну пресуду, неки од њих се бестидно радују победи и панично покушавају да некако улепшају и нашминкају општи пораз.

То што се десило бесрамно правдају европским трендовима и достигну-

ћима демократије. И у цивилизованој и толико жељеној Европи отприлике је тако. Свако гледа своја посла и нико одушевљено не хрли на изборе. Осим, наравно, политичара!

Само у диктаторским и тоталитарним режимима излазност је редовно сто посто или бар деведесет. Ни Слоба Милошевић очигледно није био аутократа или диктатор, јер на његове изборе никад није изашло више од 75 процената уписаних бирача. Али – ни мање!

На Западу су грађани прилично равнодушни. Без обзира на то ко победи, савршено добро знају да им сигурно неће бити горе, већ само боље. То је изгледа привилегија озбиљних земаља и озбиљних народа.

Србија је најзад рекла – НЕ – узастопним изневереним надама и очекивањима. Политичари нека убудуће бирају сами себе, или међу собом, док нам не прекипи и најуримо их моткама све од реда.

Никад у Србији није било више политичара. Хиљаде људи је на државним јаслама и на народној грбачи. Никоме од те булументе не пада на памет да се, макар из невоље, прихвати неког конкретног посла и засуче рукаве, без обзира што одиста нема ко да их убудуће издржава, плати им билборде и рекламни простор на телевизији.

Живот није политика. живот је нешто сасвим друго. Од како су се ови накопили и расцветали, Србија одавно нема способних менаџера, директора, професора, научника, лекара, судија, адвоката, радника, сељака и поштене интелигенције и елите. Политика је све укаљала и придавила. Постало је практично бесмислено бити било шта друго осим политичар у Србији.

Доста дуго се овде једино од политике могло лагодно живети, без икаквих обавеза и одговорности. Лаковерно смо пристајали да им послушно плаћамо рекет, само да нам много не сметају и немилнице загорчавају живот. Сада су збиља претерали!

Државна благајна је потпуно празна, пошто је доток новца начисто пресушио. Како да им још дајемо, кад више немамо ни за себе. Све је стало, ништа се више и не исплати радити, Србија је на умору, упркос свим њиховим лепим обећањима.”

Стари двојац: Лаушевић-Радусиновић

Често се Радусиновићева хвали да је детињство провела играјући се са глумцем Жарком Лаушевићем, у Црној гори. Онда није ни чудо како су се

обоје нашли на сепаратној страни Мила Ђукановића, мора да су још у најранијем детињству смишљали како ће зафркнути Броза и касније Милошевића, па ће од осредњег Никшићанина, Мила Ђукановића, направити „монтенигерског витеза”. Дакле, двојац Радусиновић-Лаушевић у клиначком добу је демонстрирајући ситне дечје „пакошти” излуђивао одрасле, а ево како се тога сећа Весна.

„Ни Жарко, ни ја тада нисмо слутили да ћемо бити нешто кад порастемо, а када боље размислим, нисмо ни хтели да одрастемо. Комшилуку смо приређивали незаборавне забаве почев од гумене змије која гамиже улицом, и то главним градским корзоом, потпомогнута Жарковом са једне, и мојом руком с друге стране. Ту је били поцепаних свилених чарапа, вриске и цике цетињских удавача, по које огребано колело, а понека од уплашених и уплаканих госпођица срушила би се у наручје каквог удварача због кога је и отишла на корзо. Кад год би остали без пара организовали би квиз у коме је Жарко био Оливер Млакар, а ја Хелга Влаховић. Кишобран моје покојне бабе био је бубањ из кога су се извлачила питања о Марксу, Енгелсу и Лењину, па смо били занимљиви „гледаоцима”, улазнице смо, наравно, наплаћивали. И сећам се да смо од једног хонорара купили лопту, праву, велику кошаркашку, на коју су се потписали сви клинци из улице.” Дакле, јавна је тајна да су од малена умели да уновче све, а нарочито превару. Онда и није за чуђење што су Ђукановића протезирали у „монтенигерског витеза”.

Спреда гладан, а изнутра јадац

Љубавна прича Весне и новинара Миломира Марића, по њеном убеђењу је, једна је од најромантичнијих љубави. Ево како бајковито то представља у својим позерским интервјуима: „...Склона сам да верујем да су све крупне ствари у мом животу удесили судбина и Свевишњи, па тако и тај сусрет од пре више од две деценије у једном парку надомак моје Гимназије. Марић је писао репортажу о забави младих у главним градовима тадашње Југославије и налетео баш на мене. Знао да смо се сити испричали и да сам му због мојих година (још нисам била пунолетна) на ту тему била од велике помоћи. Сећам се да ме је упорно молио да одемо негде у провод, а ја сам упорно лагала како морам на Скадарско језеро. Било ме је блам да признам да су ми изласци ограничени, а отац прилично строг. Марић је отишао из Подгорице и написао репортажу о де-

војци из Подгорице са руксаком, јакном и фармеркама од излизаног цинса, о девојци црне косе, црних очију и блиставог осмеха. Године су пролазиле, поново смо се срели. И дан-данас зна да упита - да ли сам ја девојка из парка коју је свуда тражио."

Ко зна можда је јадни Марић заиста имао такво искуство, али колико је срећан својим избором животне сапутнице, најбоље говоре његови, годинама већ пуни кофери, у предсобљу њихове заједничке куће. Он се често жали да су кофери спремни за покрет, само, за случај, да се „великој” диви, Весни, ћефне да га ишцупира из стана. Лепо, а шта би са романтиком, љубављу и вишегодишњим тражењем Весне. Да ли је пронашао сиромашак оно што је тражио? То само он зна!

Коме се Весна Радусиновић најискреније диви најбоље се види из њених наредних писанија, а на вашој машини је да погодите, како и зашто је то баш Ратко Кнежевић. Због Мила Букановића, Црне Горе, пуног новчаника или нечег трећег? Прочитајте и све ће вам бити јасно, ни једно слово нисмо променили...

О Ратку Кнежевићу

„Он вози аутомобиле вратоломније и брже од Џејмеа Бонда, облачи се скупле и укусније од њега, не постоји ниједна светска метропола у којој га, ушукана у луксузним апартаманима не чека плејада раскошних лепотица, и није у служби Њеног височанства краљице.

Да је црногорски краљ Никола могао да бира засигурно би се на крају краљевског родослова нашло име Ратка Кнежевића, младог црногорског бизнисмена, далеко репрезентативнијег и лепшег од краљевског законитог наследника, правог принца оф Монте-негро.

Ратка нису, попут правих принчева, одгајале гувернанте, нити је прве речи изговорио на француском. Дечак, који ће касније постати оличење богатства и успеха, рођен је у сасвим просечној породици у Никшићу, где су о ведрини његовог детињства бринули искључиво мајка, домаћица, и отац, службеник Републичког МУП-а. Ратко је у основној и средњој школи био најбољи ђак, лучоноша (црногорска верзија вуковца), а касније и омладински функционер, председник свих могућих комисија, нарочито идеолошких. Оне су му од најраније младости биле - пасија.

Како му се процес класичног одрастања учинио доста баналним и спорим, просто губљење времена, решио

је да га убрза. Тако је трећи и четврти разред гимназије завршио одједном. То, додуше, није био једини степен који је Ратко на путу убрзаног одрастања прескочио. Много раније него што је ногом крочио из Никшића, Ратко је шетао обалама Сене, Невским проспектом или Петом авенијом... А, тамо су га, „лепе и кад не љубе”, чекале Ане, Зоје, Жанет, Кристине...

Књиге су биле највећа Раткова љубав, па није чудо што ће због једне и донети одлуку да напусти родни град.

Легенда каже да је књижевник Бранко Јањушевић много пре њега схватио како га Никшић, у коме је живео, спутава и гуши. Одатле се експресно отиснуо у свет и постао велики заводник, да би се након безбројних љубавних авантура вратио у Никшић и равно 20 година писао роман од једва нешто више од 20 страна под насловом „Овако”. Роман је оне којима је био намењен одушевио, а остале писце, који и онако нису имали много везе са животом, разбеснео до те мере да су га прогласили странцем у књижевности. Њему је то, разуме се, импоновало, јер се потврдио као егзистенцијалиста и Ками лично. Иако довољно признат, наставио је да носи црнину у знак дубоке жалости за овим пропалим светом и тако постао први црногорски *даркер*. Као прави, вредан Црногорац, решио је да са новим романом сачека бар још 20 година.

Није случајно што је дотични господин Јањушевић био први човек у коме се Ратко Кнежевић огледао. Касније је свуда по свету журио нека друга и већа огледала и китнастије рамове.

Све жене су га радо примале на конак

У прву жену Ратко се заљубио у роману. Била је то Толстојева јунакиња Ана Карењина. Иако у то доба није облачила балске хаљине нити муфове од сребрне тиснице, сликарка Василиса Радојевић важила је за најлепшу Црногорку, коју су у то време здружено опседали сви југословенски интелектуалци и удружено италијанско племство. Не само да се Василиса прекрасна одмах обрела у Ратковом наручју, него га се касније врло често, сетно, а поготово наглас, сећала. Како је то једном доста неопрезно учинила у згради наше амбасаде у Риму, Лепа Брена која у целом свом животу није видела, ако изумемо биоскоп, ниједну племкињу, нити се пак разумела у тај аристократски бонтон, реаговала је крајње плебејски - на помен Ратковог имена гађала је своју претходницу пепеларом.

А, Ратко?! Ратко је кренуо у Београд. Његови савременици тврде да није Београд освојио Ратко. Пре је било обрнуто. Кажу да је сам освојио више балерина, глумица, певачица и пијанисткиња, него сви команданти партизанских јединица кад су га ослободили.

Није имао потребе да се трајније насељава на Дедињу пошто је све тамошње куће и онако сматрао за своје. Кћерке највиших државних функционера и амбасадора могле су га евентуално задржати на преноћишту, јер је он морао даље, у нове пустоловине, као наш највећи хуманиста и борац за женска права.

За Београд је једини спас био одузети му дозволу за рад по туђим кућама и креветима. Мислили су да ће га од жена можда одвратити политика и нудили су му вртоглаву политичку каријеру.

Али, када је требало да буде изабран за председника партије на Универзитету, тајанствено је нестао. Говоркало се да га је, пошто га је прво обукла у најексклузивнијим бутицима, нека богаташица из Милана месецима држала заточеног у својој велелепној палати. Никад није тачно утврђено да ли се одатле избавио сам, или га је киднаповала моћна црногорска мафија, која је већ тада у њему препознала рођеног лидера.

Из заточеништва се вратио да коначно заврши студије на Филозофском факултету, али, пошто је увек све знао, а времена имао на претек, решио је да се активно укључи у ондашње интелектуалне кругове.

Лакоћи завођења подучавао је највеће београдске интелектуалце, потпуно огрезле у стерилности и књиџама. За њих је Ратко био неупоредиво узбудљивији лик од сваког књижевног, па нису жалили време које су, као на неком народном универзитету, ван литературе, траћили с њим. Некима од њих био је нескривени узор.

Професор и чувени социолог културе, Ратко Божовић, предавао је студентима Факултета политичких наука о Ратковом радном дану као идеалном начину да се утроши слободно време. Касније ће професор др Божовић о њему написати и научну студију „Искушења слободног времена”.

Већина романа из тог доба била је у завијеној форми, заправо ода начину живота и стилу којег Ратко ни од кога није преузео, већ га је стварао сам по свом ћефу.

Миодраг Булатовић је на књижевним вечерима истицао да су његови измишљени књижевни јунаци само бледа сенка и копија онога што Ратко Кнежевић сваког дана ради.

Ни Мирко Ковач није крио да је све оно што он покушава да опише Ратко одавно проживео.

Данило Киш је тврдио да је крајње провинцијално што Ратка Кнежевића повлаче по домаћој литератури, кад о њему треба да се напише светски роман.

Момо Капор је, опет, био свестан да Ратка није у стању да опише. Узео је штафелај, поставио га испред себе и насликао му портрет у природној величини, овековечивши га на црвено-црној позадини као модерног Жилијена Сорела из Стендаловог романа

„Дрвено и црно”. Како се и после те слике Капору учинило да Ратку, ипак није одао довољно почасти, сео је за сто и о њему написао роман „Провинцијалац”.

Београдски интелектуалци су га молили да заведе Лепу Брену. Тих година, ко год би помислио да је неко и нешто у Београду, позивао је Ратка да га интервјуише за новине и телевизију. Ни најсамоуверенији писци нису знали шта су написали, док то Ратко не би макар онако овлаш прегледао и верификовао. Тако је Мирко Ковач муку мучио да убеди критичаре да је „Увод у други живот” роман, а не аутобиографија, све док двадесетогодишњи Кнежевић ту вест по сопственом нахођењу није објавио на телевизији.

Но, и поред нове љубави - новинарства, Ратко се није одрекао жена. Уосталом, све и да је хтео, било је касно. Цео Клуб књижевника, Пресцентар и остала мондиш места у граду доживљавала су Ратка као одшкринут прозор у свет.

Када је Лепа Брена постала највећа југословенска хероина, водећи интелектуалци су од њега захтевали да је сместа заведе, како би и они били у прилици да је упознају. Било им је јако жао што једна таква жена своје време проводи са неким музикантима и што је само генерали пљескају по дупету.

У јавности је онда дошло до великог негодовања због удаје најизазовније жене Београда, манекенке Љиљане Перовић, за просечног глумца Ирфана Менсура. Тим непромишљеним гестом Љиља је многе своје бивше и будуће удвараче бацила у очајање и

није постојала дилема око тога ко може да растури тај брак на радост Београда.

Потенцијални кандидати за њену наклоности у следећој епохи са дивљењем су посматрали присталог црногорског Ромеа како је као краљицу изводи у Клуб књижевника на вечеру или како је води да се пред свима свуче на тераси хотела „Аргентина” у Дубровнику.

Но, и поред својих великих љубавних успеха, Ратко се убрзо заситио Београда, којег је тако лако освојио.

Једног јутра се пробудио и сетио да је Словенија ипак наше најближе иностранство. Запуцао је право код књижевника Зупана, чим је чуо да је он у младости већ био оно што је Ратко толико жудео да буде. Већ после првог вискија Витомил Зупан је схватио да пред собом, поред своја три законита, коначно види и правог сина и наследника. Великодушно му је понудио свој живот на таџни, ауторска права на сабрана дела, да има од чега да живи док се мало не снађе. Међутим, ту су избиле неке компликације. Зупанова тадашња пријатељица Јадранка није се према Ратку односила нимало мајчински. Зупана је при помисли на могући инцест обузео лудачки напад љубоморе и тако је свом следећем сину очас посла отказао гостопримство.

Али, одмах се ту нашао други славни словеначки писац са истом понудом - да Ратка усвоји. Звао се Бранко Хофман и био познат по томе што је у роману „Ноћ до јутра” Голи оток први пут увео у литературу.

Пошто је Хофманова кућа била неупоредиво раскошнија од оронолог Зупановог стана, он је нешто дуже остао Ратков отац. Но, Ратку је јављено да је Загреб препун прелепих незадовољених жена и да једино он може нешто да учини да Хрватска остане у Југославији. Тако се урбани Одисеј опростио од свога привременог оца и преселио у Загреб.

Личност из Булајевићевих филмова

И Вељко Булајић је хтео да га одмах усними. Да би га што пре увео у породичну мануфактуру, ангажовао га је као шефа пропаганде у спектаклу „Велики транспорт”. Ратко је у том филму открио антологичке сцене које остали филмски критичари, не само да нису видели, него нису могли ни да их наслуте. Тако је Ратко обнародовао да у „Великом транспорту” има једнаучатљива секвенца - конвој иде кроз

равницу, равница је жуто-зелена, негде у септембру, још је топло, а и жито је жуто-зелено. Конвој прати енглески обавештајац и прича са Лондоном. Изнад лети немачки „месершмит“, шпијунски авион, који такође прати конвој. И сад енглески обавештајац каже својима у Лондону „пустите ми Гершвина“. Они му прете, то све слуша и Немац, почиње да плеше и тако се открива да их и он прати... Та вансеријска сцена и невиђена критика силно се допала и Булајићу, па је схватио да је у Ратку открио све: себе из млађих дана, јунака својих филмова и будућег спасиоца југословенске кинематографије, кад он оде у пензију. Зато је решио да га упише на Филмску академију у Фиренци, коју је и он некада завршио. Тамо је Ратко испекао сценаристички занат директно од Фелинијевог сценаристе Тонина Гвера, који га је у доколици савршено подучио и италијанском речнику слатког живота.

Злобници кажу да је Ратко том приликом паралелно похађао и специјалну академију за латинске љубавнице. Наводно је и магистрирао, бранећи научну тезу да је Дон Жуан био већи љубавник и заводник од Казанове, јер су Казанови биле важне бројке, речке, црте, а Дон Жуан је искључиво тражио идеалну, ону праву...

Ратко је те шпекулације одбијао са индигнацијом, мада је безброј жена због њега секло вене и у сузама дочекивало јутра. Он се лично није осећао одговорним за те влажне образе, јер их је он све најискреније волео. Али, оне саме, ваљда због женама својствене малодушности или из неког комплекса, нису могле поверовати да његову љубав заслужују и да су ње уопште вредне.

Тако обучен, пре него што ће се као прави љубавни командос спуштати на разне градове дилем света, отишао је у Дубровник да заједно са Лорданом Зафранићем и Мирком Ковачем ради као продуцент на филму „Вечерња звона“.

Ту га је у башти „Аргентине“ случајно спазила једна шведска грација и

БРОЈ 3234

хистерично од свог мужа захтевала да га, као живи сувенир, воде кући у Шведску. Ратко се није много опирао, поготово што му је муж лепе швеђанке обећао лагодан живот током рада на сценарију о афери Делон - Марковић, теми која је Ратка у то време просто опседала. Лепотица се звала Ингеберг и како само њено име каже - била је одиста ледени брег око којег су се мушкарци спотицали, разбијали, клизали, падали и ломатили, а који ниједан алпиниста није успео да освоји, отопли, ни да отопли. Ингеберг се изненада смртно заљубила у Ратка и у својој лудости све признала мужу. И док је Ратко мирно смишљао дијалоге између Делона и Марковића, провлачећи прсте кроз плаву дугу косу лепе Нордијке, љубоморни муж га је пријавио шведским властима као опасног терористу и убицу југословенске тајне службе.

Неко је то добронамерно дојавио Ингеберг, а она је, закључивши да га ипак више воли живог, него мртвог, учинила све да га спасе и Ратко је букувално за длаку избегао судбину Стевице Марковића, побегавши у Милано.

Тамо га је чекао фасцинантни фотограф Чедо Комњеновић, чији приватни телефонски именик вреди барем десетину милиона долара, да га у светски сет-сет уведе на велика врата, јер је баш у том тренутку на планетарној берзи плејбојева дошло до срамотне несташнице.

Сломљена срца Бернарде Маровт, Алке Вујице, Ене и Мије Беговић, Елеоноре и Изолде Баруџије и нису била нека посебна препорука за професионалног плејбоја - почетника. Зато се Ратко здушно трудио да од самог почетка у зноју лица свог оправда неограничено Чедино поверење.

Из тог периода Милано памти узбудљиве ноћи по ексклузивним диско-текама већ легендарног триангла: Ратко, Наоми & Валери Кемпбел. Изгледа да је Ратко подједнаким жаром волео и кћерку и мајку и да није могао да се одлучи између њих две. Зато су га обе оставиле. Но, попут правог денглмена, он им је поклонио ту илузију, а попут правог шлејбоја - оставио је он њих.

Од тада, Ратко, по властитом признању, са женама које миришу на парфем „шампањ“ не иде ни на пословни ручак. Његовом рафинираном укусу после нису промакле ни природне лепоте Италије, отелотворене у лику и телу званичне италијанске мисице, Аријане Новако. Ипак, када је крајич-

ком ока укачио појудне погледе које је на њу бацао Доналд Дел, власник једне од највећих спортских агенција у свету, Ратко се патриотски повукао на домаћи терен, у сеновите дворе своје вечне љубави Бернарде Маровт.

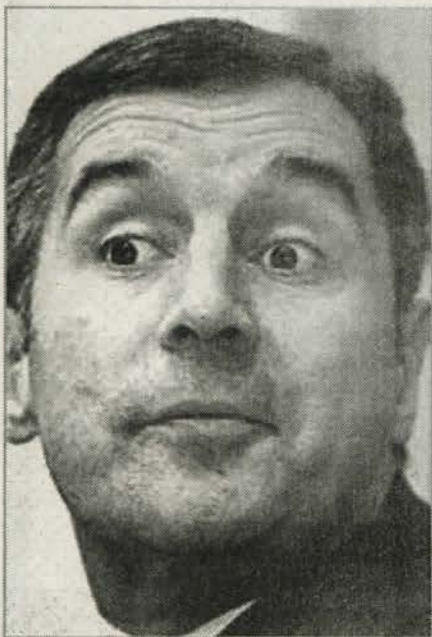
Босоноге их је односио у свој апартаман

Затим су на позорницу његовог живота грациозним корацима, као да ходају по писти, закорачиле: Сара, Кетлин, Кристина, Клаудија, Синди... Ме-сецима је у густом диму елитних локала грицкао тост са димљеним лососом и испијао „Дом перифон“ искључиво из њихових шипелица. Тако босоноге односио их је у свој апартаман у миланском хотелу Принћипе ди Савоја.

Чак му је и славни Силвестер Сталоне завидео што се Ратко доказао на правом, женском терену и што није морао као он да се ломата и бацака по рингу, дунгли и асфалту. Као опчињен, поклонио му је лиценцу за отварање ресторана „Планета Холивуд“ у Црној Гори и кренуо са њим на Свети Стефан да на лицу места види где је никао тај Богом дани црногорски ма-чо.

Ипак, Ратко је мудро и на време схватио да има све на овом свету - осим пара. И чврсто решио да постане озбиљан бизнисмен.

Његов долазак у већ афирмисани и сјајно разрађени „Монтекс“ одавно је део пословне историје ове фирме. Упућени тврде да је Ратко у „Монтексу“ од првог тренутка мажен и лажен, да се господин Ђано Копривица према

њему односио као према неком раритету из националног блага, који је ваљало брижљиво чувати. Ратков перфектан италијански и енглески, смиао за брзе, хазардне и лаке послове које је господин Копривица маниром искусног бизнисмена одмах препознао, доносе брзо сатисфакцију и њему и „Монтексу”.

И, мада, га је Ђано пред целим колегијумом прогласио за свог јединог легитимног наследника, он се културно захвалио и након једногодишњег „школовања” покупио новац који је зарадио и основао властиту фирму „Комонд”.

У „Монтекс” је дошао као представник за односе са јавношћу, а из њега изашао као богаташ, вајкали су се једни другима Раткове дојучерашње колеге.

За то време, Ратко је са својом малом свитом крстарио тмурним небом Русије, у „Туполеву 154”, авиону од 250 места, који је добио на поклон од руске Владе.

У Русији је стигао даље него Наполеон. По речима Владимира Никитина, бившег руског потпредседника и Кнежевићевог специјалног саветника, Ратко је из Тјумена вероватно извукао више нафте, него сви амерички магнати из арапских земаља.

Но, његов осетљив желудац тешко се привикао на галоне вотке и сирову јетру од ирваса, што је био неизбежни део менија свих руских гала ручкова и вечеринки. Ратков руски период био је изузетно успешан. Тамо је дошао на идеју да обнови старе трупове руских авиона тако што ће у њих уградити америчке моторе.

Али, не лези враже, у том тренутку позвали су га на петнаестодневни боравак у хотелу „Пенинсула” на Беверли Хилсу. На врху хотела били су базен и џакузи са топлем водом... Лепотице су тог лета носиле искључиво лепе груди. Изгледа да се на жарком калифорнијском сунцу, у пени топле воде, сва реуматична мождана маса коју је Ратко понео из Сибира зачас истопила. Истовремено, сваке се ноћи бар по једна калифорнијска лепотица трудила да му покаже преимућства вреле забавне, распомамљене Америке над хладном и сиромашном Русијом, до тада јединим неприкосновеним пријатељем Црне Горе.

Да ли је овај догађај личне природе преокренуо односе на релацији Црна Гора - Москва - Вашингтон, не зна се поуздано. Судаћи по најновијим дешавањима у овој Републици, амерички аргументи су били далеко убедљивији од руских.

„Касно смо дошли за социјализам, рано за капитализам” - о свом боравку у Русији Кнежевић бар не прича превише, иако је познато да је у свим већим пословима у то време његово име значило више од гаранције Европске заједнице. Ипак, у Русији се задржао кратко.

Његов последњи посао је било одмандаљивање масивних руских врата за послове италијанског индустријалца Бриџијерија, којег је упознао негде на снежним врховима Мон Блана док се на вечну љубав заклињао ником другом до млађој ћерки принца Ренијеа - скијањем и Ратком - очараној принцези Стефани од Монака.

Црна Гора је последњи рај на земљи

Када је прешао у Лондон (никуда не иде без Барбаре и Иване, врских секретарица) коначно је почео да командује властитом пословном империјом. Његов улазак у лондонско високо друштво био је муњевит, преко ноћи је постао члан свих могућих престижних клубова, уважени посетилац модних ревија, аукција, изложби, донатор на хуманитарним вечерама, увек на местима које монденски живот подразумева.

Док сам га посматрала, како обучен у „Етро” кошуљу, прслук и избледеле фармерке, у кантри луку који је савршено одговарао бекграунду, разговара са мајсторима који су радили фасаду његове велелепне Беле куће у Подгорици, учинило ми се да пред собом видим право енглеског племића, коме недостају једино каријери качкет и палица за голф.

Раткова кућа у Подгорици налази се у најелитнијем делу града. Велико, бело здање, без сувишних детаља, благи сводови, огромне терасе, вински подрум, црногорски клесани камен и италијански мермер сликовито говоре о богатству, али и префинијем укусу власника. Уместо базена, који сматра неприкладним том амбијенту - поглед застаје на палмама, кивију, енглеској трави и огромном белом мермерном столу у башти.

Сеоска кућа, надомак Никшића, у којој живе Раткови родитељи, светла је и пространа, у плаво обојена и мирише на јабуке и орахе.

У њој, најчешће уморан од бројних путовања и обавеза, пуни батерије за нове вратоломије и путештвија. Гостољубив, попут свих Црногораца, одмах ће вам предложити да најпре мало, пре ручка, прилегнете. Његова мајка увек кува за много људи, јер се никада не зна ко ће набасати, а Раткови родитељи све његове пријатеље прихватају као најрођеније.

Један од Раткових најбољих пријатеља, још из детињства, кога је уосталом Београду први представио, јесте садашњи црногорски премијер Мило Ђукановић. Није зато никакво чудо што је Ратко још давне деведесете године решио да сва своја стечена искуства и пословне везе стави у службу Републике Црне Горе.

Најпре је црногорску милицију обукао у америчке униформе, тиме практично срушио санкције и изазвао бесхрватско-муслиманског лобија, потом пазарио неколико мањих и већих авиона, бродова, јахти, написао студије за најчувеније светске геостратешке часописе, а затим је свеце из иконостаса светског сет-сета лако убедио да рај на земљи ипак негде постоји и да се зове Црна Гора.

Да ли је у Хрватској у залету повампирили фашизам?!

ТОМПСОН ПОДСТИЧЕ НА ПОКОЉ

- Три хрватске невладине организације поднеле су кривичну пријаву против певача Марка Перковића Томпсона. Пријава је крајем јула поднета због кривичног дела расне дискриминације и подстицања на иво дело на концерту на загребачком Јелачићевом тргу, пренела је агенција Хина. Кривичну пријаву загребачком Оштинском државном тужилаштву поднели су Удружење младих антифашиста Заграда, Удружење јеврејске националне мањине - Маргелов институт и Заједница Срба у Хрватској

Пише: Драган Павловић

У кривичној пријави се наводи да је Перковић на концерту 30. маја јавним извођењем усташког поздрава „За дом, спремни“, у песми „Бојна чавоглаве“, користио службени поздрав злочиначке творевине НДХ и да је тиме увредио припаднике јеврејске, српске и ромске мањине које су страдале под усташким режимом, јавља Хина. Невладине организације наводе и да је Перковић наводио присутне да, такође, користе усташке поздраве, чиме је починио кривично дело подстицање великог броја особа на кривично дело.

Наводи се, такође, да су у публици виђена усташка знамења, као и да су упућиване увреде и претње смрти српској националној мањини. Уз кривичну пријаву приложен је ЦД са снимцима, а загребачко тужилаштво је позвано да прегледа материјале које је на концерту сакупила полиција. Само пар недеља раније, загребачки *Јуипарњи лист* спровео је анкету на свом интернет сајту о Другом светском рату и усташтву у Хрватској и дошли до запањујућег податка према коме се лако да закључити да је у Хрватској на сцени повампирили фашизам.

Наиме, према резултату истраживања чак 40 одсто Хрвата подржава усташки геноцид који је почињен током Другог светског рата, а исти толики постотак сматра да је убијање Срба и Јевреја у концентрационом логору Јасеновац, био заправо „леgitиман посао државе“!

Ови резултати су запрепастили, не само правдољубиву и слободарску јавност читавог света, већ и само уредништво на чију анкету је одговорило 2.414 читалаца (корисника интернета).

Управо овај податак показује, а уредништво *Јуипарњег листа* то и признаје да је анкету попунио образованији слој грађана у Хрватској, односно не само интелектуалци, већ и људи који знају да се добро служе интернетом.

Према резултатима анкете, сваки четврти појединац у Хрватској мисли да су усташе из 1941. исто исто што и гардисти Хрватског већа одбране из 1991, борци за слободу. Додатних 12,46 посто сматра да су усташе добри домолуби и католици који су Хрватској хтели све најбоље.

„На страну сад то што је 30 посто чланова усташке војске било муслиманске вероисповијести, али како, по богу, добрим католицима прогласити оне који су дојенчад, на темељу законских одредби, набијали на бајунете јер не плачу на хрватском, него на српском језику!“, коментар је уредништва овог листа када је обелоданио резултате анкете у свом писаном издању.

Међутим, нису само поменути делови анкете више него шокантни, али и обезхраљујући. Наиме, чак петина мисли да су усташе убијали жидове,

Србе и Роме зато што су се побунили против хрватске државе, а шестина, односно 15,81 одсто, сматра да су ти људи убијени зато што су били страни елемент у Хрватској. Да није стравично, било би цинично или црноуморно и то што 5,09 посто испитаних тврди да су усташе тим убиствима заправо покушале да спрече дешавања у Вуковару 1991. године.

„Ако збројимо те постотке, испада да геноцид над нехрватима на подручју НДХ оправдава, на овај или онај начин, чак 40 посто испитаника. А само их 60 посто мисли да је Анте Павелић био то што је био - масовни убица, човек који је осрамотио Хрватску или, што се каже, нико и ништа”, коментар је уредништва *Јуџарнеџ листица*.

Трећина, 38,74 одсто испитаника овог часописа, сматра да је „За дом спремно” нацистички поздрав, а 45,86 посто тврди да је то стари хрватски израз. Истовремено, док 71,23 одсто испитаника верује да је кукасти крст симбол у име кога су побијени милиони људи, мање од половине, 44,50 посто, сматра да је и слово **У** - злочиначки симбол.

Да ли то Хрватска „на мала врата” жели да легализује фашизам и усташтво или је то само још једна перфидно

смишљена порука Србима у Хрватској и свим оним српским несрећницима, а има их више од 200.000, да и не помишљају да се врате на своја вековна огњишта.

Управо ова анкета изазвала је доста пажње међу српским интелектуалцима. „Расизам у Хрватској је дубоко укоренен и налази потпуну подршку у власти Републике Хрватске и католичкој цркви која је била и остала један од најзаслужнијих за стварање усташтва и Независне државе Хрватске”. Ово тврди историчар и председник најстарије српске организације, Заједнице Срба у Хрватској, професор Светозар Ливада и додаје да за њега није никакво чудо то што је велики број испитаника у овој анкети стао на страну стравичних злочина почињених у Јасеновцу, квалификујући чак постојање злогласног логора смрти као легитиман државни посао.

„Хрватска политика се није мењала још од завршетка Другог светског рата, али корени те мржње сежу много пре. Због тога је и јасно зашто је усташки покрет био један од најоштријих од свих других у свету. Уосталом, усташе су се на верност домовини заклињале искључиво на ками и пиштољу. Са тим оружјима се убија. Доду-

ше, они су мануелно за тај посао користили маљеве” - објашњава Ливада и разрађује тезу зашто је иза свега стајала и даље стоји католичка црква.

Католичка црква је прва ћелија у Каптолу број 4. Хрватска је у цркви имала заправо своју војску, а тај податак се најбоље види из чињенице да бројна покрштавања нису могли да учине само обични војници - усташе, већ су то радили католички свештеници под благословом Ватикана. Уосталом, та порука Хрватској у Другом светском рату је била више него недвосмислена: „Све што радите је корисно за католичанство”.

Ливада наводи да се резултати такве политике могу видети на сваком кораку у Хрватској, а да је најпоразнији податак да се на 100 умрлих Срба у Загребу, роди тек једно дете. Због тога се нико не стиђи или не покушава да ствари помери на боље. Управо супротно, недonoшењем закона о враћању станарских права, чему су кумовале и српске партије у Сабору, Срби ће се тек на најстрашнији начин суочити да у већим градовима неће бити више ни професора, доктора, инжењера. Србија остаје без елите која може да је предводи и да се бори за права.

Анализирајући резултате анкете *Јуџарнеџ листица* Светозар Ливада указује и на још један феномен у Хрватској - изједначавање злочина.

Све гласнија је теза по којој се злочини у Јасеновцу и Блајбургу изједначавају. Није спорно да су у Блајбургу страдали и невини људи, али неоспоран историјски податак је да су погубљене махом убице и ратни злочинци од усташа до четника. Истовремено, у Хрватској је за време Другог светског рата постојало 82 концентрациона логора, од чега чак 28 која су служила за ликвидације. Значи, злочин се наочиглед свих дешавао у свим већим срединама у Хрватској.

Професор доктор Светозар Ливада, филозоф, социолог, историчар и демограф посљедњих година највећи део свог времена и енергије посвећује истраживању страдања Срба у Хрватској. Као део резултата тог рада наста-

Професор Ливада: Јанузи српско стратиште

Хрватска инсистира на Овчари као највећем злочину. То није тачно.

Највећи злочин у Хрватској злочин је над Србима у селу Јанузи где је убијено 500 људи и одвезено у хладњачама. О томе постоји исказ заштићеног сведока. Међутим, нема ни једног јединог процеса за тај случај. У Сиску је, од свих градова, убијено највише људи, али нема процеса, јер би био доведен у штање Буро Бродарац, шеф полиције у то доба. Тај је изрекао највећи цинизам, који сам прочитао, на рачун Срба: „Да су Срби тако неспособни да не могу ходати насипом Саве, па откливају, онда им главе отпадају, а тијело оде Савом у Дунав”, истиче професор Ливада.

ла је и књига „Етничко чишћење - озакоњени злочин“ који говори о дешавањима у Хрватској почетом деведесетих и у току рата.

Ова књига је заправо социолошка студија о хрватском друштву и променама у њему. Основну подлогу чини фактографија односа према простору и људском фактору.

„Будући да је стратегија рата имала уграђено у себе етничко чишћење, покушао сам да видим колико је то етничко чишћење било стратешки распрострањено на цели народ и локалитете где су живели. Због тога сам узео статистичке показатеље. Хрватска је имала 1.107 насеља где су Срби били већина, и темељито сам истражио какво је стање било 1991. по пописним резултатима и какво је било 2001. године по попису становништва. Тако сам утврдио да је на претежној већини насеља у којима су Срби били у већини до темеља уништена подлога за повратак. Не само што су људи протерани, него је уништена целокупна надградња, а то је хрватска надградња, без обзира на то што је она власнички припала становницима српског народа они су били хрватски грађани.

Утврдио сам да су уништене све пратеће инфраструктурне институције, амбуланте, домови културе, магацини, трафо-станице, гробља... Због тога је етничко чишћење у Хрватској било најчистије јер је захватило топономастику, ономастику и катастар. Када сам то утврдио, ишао сам даље, па сам на основу статистичке анализе установио како је то било спроведено у градовима и у двеста и нешто градова које има Хрватска и установио да је из њих истерано 124 хиљаде Срба где није било рата и да је примењена иста „технологија“. Тако нисам нашао ни једно село у којем неко није убијен или нестао, а у већим градовима били су основани концентрациони логори, који су се еуфемистички звали *сабиралишћа*, а у многим срединама су и убијани. У Сплиту је деложирано око 10 хиљада грађана, а у Загребу 18.500 по статистичким подацима. У Загребу је на Велесајму био један концентрациони логор, *Павиљон 22*, и углавном су сви знали шта се тамо дешава, а око 200 људи је нестало. Ипак, највећи број људи ликвидан је у Сиску, а до данас нема ниједног судског процеса против починитеља” - истиче овај угледни историчар који због тога што отворено говори о повампирености усташтва има огромних проблема. Не само што му се скоро свакодневно прети, већ су га и физички нападали. Професор Ли-

вада не одустаје од тога да јавности саопшти истину ма мако она била болна по хрватску нацију.

Професор Ливада истиче и да се јавно супротставио такозваним титуларним интелектуалцима у Хрватској који свесно пренебрегавају чињеницу да је рат у Хрватској имао све елементе грађанског рата, али да су они свесно доводили јавност у заблуду да је реч о „домовинском рату“.

„Када износиш те чињенице ти си не њихов непријатељ, него си непријатељ државе, јер је држава дигнута на постоље живота и смрти. Онда по тој логици стереотип је продро у све институције, пошто десничари, који не могу да буду интелектуалци, јер их не занима истина и опште добро, него само интерес и племенски узус и начин живота, па као жогњиштари не само да стигматизирају свакога оног који то доводи у питање и најрадије би га ликвидирали, јер на целом Балкану је кама најсветлије оружје. Овде се политички противник доживљава као непријатељ, а непријатеља треба поразити, не само поразити, него убити и негирати у сваком погледу. По тој логици свако лицитира својим жртвама и подиже их до немогућег броја и демографских параметара, али другог потпуно негира, па су тако и мртви *наши непријатељи*”, истиче овај угледни српски интелектуалац из Хрватске који истиче да Срби у Хрватској тренутно пролазе кроз једну од најстрашних голгота у својој историји.

„Срби су практично сад изван закона јер у Хрватској су све националне мањине сведене на једну трећину. То је класична ксенофобија - наставак расизма из Другог светског рата. Они су из-

радили монументални Закон о националним мањинама, којим машу пред Европом, али га не примјењују. Друго, одузимањем станарског права Хрватска је Србе лишила елите, јер нико се у градове не враћа. Не враћа се ни у провинцијалне градиће гдје су инжењери, агрономи, лекари имали друштвене станове. Даље, неколико десетина хиљада Срба изгубило је од једне до десет година пензију и власти то не враћају. Онда, изгласана је потреба да сви они који су радили у друштвеном сектору у Крајини добију такозвану конвалидацију - признавање радног стажа, али се ни то у пракси не примењује иако постоји законски основ. Уместо тога примјењује се узурпативно право” - тврди професор Ливада и додаје да је на хиљаде примера узурпативног насиља на некретнинама - заузимање стана, затим реамбулација катастра, чак пренос вредности земљишта на неког другог, сеча воћњака, гајева... „Србима је на селу опљачкана сва имовина.

Обишао сам 1.500 уништених насеља, од тога Срби су уништили 300 хрватских, али су зато Хрвати вратили четири пута више - 1.200. О томе сам написао књигу и имам тачну представу колико је чега и где уништено. Хрватска насеља су сва обновљена и објекти враћени у првобитно стање, а Србима се обнављају само сужени габарити, тако да се закидају и њихови будући наследници. Рецимо, кућа коју они обнављају има 30 квадрата, а човек је имао виле. Често пута амбар му је био већи него кућа коју сада добија. У нашем народу постоји израз да се збрињава стока. Не можете ви збринути људе под немогућим условима.

Тај облик збрињавања повећавање је куповне моћи државе. Људи су отишли одавде само са најлон кесицом и оставили не само кућу, него сву њену опрему. У једној кући може бити опрема вредна једне четврти града: предмети од злата, уметничке вредности... Све је то остало. Примера ради, Загреб је протерао 18.500 Срба: Њихови станови и све у њима остало је Хрватској", наводи професор Ливада и додаје да у Хрватској и даље траје дискриминација када је реч о збињавању српских избеглица, али и повратку протераних Срба на њихова вековна огњишта.

„Највећи доказ пораза те обнове и повратка јесте то што је на почетку првог мандата Санадерове Владе у којој је учествовао СДСС, било 14.000 жалби на обнову - што значи сваки трећи који се врати жалио се на обнову. На крају тог првог мандата било је 14.300 жалби. Значи, ништа се не решава", наводи председник Заједнице Срба у Хрватској и истиче још један, веома озбиљан проблем који на најбољи начин показује како Хрватска нема никакву жељу да се Срби врате у своје домове, а то су хапшења и монтирана суђења Србима у Хрватској. Наиме, хрватско правосудје је до сада на интерполове потернице ставило око 4.000 Срба, а нико са сигурношћу не зна колико је заправо Срба оптужено због наводног злочина који су починили током рата.

„Сваки Србин стрепи да дође у Хрватску, јер када дође власти у Хрватској једноставно саопште да је на некој потерници и само га ухапсе. Знам десетине људи који су осуђени потпуно невини. Најзапрепашћујућа је пресуда против Зоране Банић, жене која је осуђена у одсуству прво на 20 година, а затим на 13 година и на крају на десет. Ова јадна жена је издржала шест година у затвору мада никада није прису-

ствовала злочину који јој је стављен на терет, нити је било било каквих доказа против ње. Оваквим хапшењима и суђењима хрватске власти продужавају етничко чишћење. Они су намерили да заврше српско питање у Хрватској као коначно питање. А, најтрагичније је то што у томе учествују и неки Срби у тој коалицији", истиче доктор Ливада и наглашава да је један од њих и Милорад Пуповац, српски посланик у хрватском Сабору.

Пуповац, иначе потпредседник Српске демократске странке у Хрватској и председник Српског националног већа, каже да није изненађен резултатима анкете коју је недавно спровео загребачки *Љубарњи листи*, али и тврди да је Србима у Хрватској много боље од када су на власт дошли Стјепан Месић и Иво Санадер.

У жељи да читаоци сами извуку закључак о овом представнику Срба у Хрватској пренећемо најзанимљивије детаље из интервјуа који је недавно дао за београдске медије, а поводом резултата анкете према којој чак 40 одсто Хрвата подржава усташки геноцид који је током Другог светског рата почињен над Србима и Јеврејима, а исти тај постотак верује да су злочини почињени у Јасеновцу били „леgitиман државни посао“.

„Нема сумње да су овакви одговори заправо само резултат политике која је у Хрватској вођена 90-тих година. Фрањо Туђман и његов режим су у покушају да измире хрватске комунисте и екстремне националисте довели до тога да партизани нестану, чиме се дао велики простор другој страни. То су још више продубили рат и каснија дешавања у Хрватској" - истиче Пуповац и додаје да је по његовом мишљењу јако велики помак у Хрватској и то да се о проблему усташтва и Независне државе Хрватске сада у овог Републици отворено и критички говори што је, према његовим речима, важно због едукације младих људи.

„Млади људи у Хрватској тренутно немају могућност да у школама сазнају шта се то догодило у Другом светском рату, а посебно не да сазнају праву истину о догађајима у овом, последњем сукобу. Последњих година, пре свега са доласком Стјепана Месића на место председника Хрватске, а затим и Иве Санадера за премијера, ствари су почеле да се поправљају. Њих двојица покушавају поправити ствари и направити јасан дисконтинуитет од идеје усташтва“.

Милорад Пуповац на констатацију да такви напори Месића и Санадера и

нису баш успешни јер су не само физички, већ и вербални напади на Србе, а посебно дивљања на спортским такмичењима и концертима готово свакодневна појава, одговара да није спорно да је у Хрватској јако озбиљан проблем позивање на линч Срба, али да би се то променило потребна је дугорочна стратегије.

„Потребан је и законски оквир да се такве појаве санкционишу и СДС је у више наврата то и истицала у Сабору након чега су и донети неки закони. Друго, потребно је направити јаку коалицију у јавности која ће се супротставити заговорницима екстремног национализма", у свом стилу прича Пуповац, али и додаје веома занимљиву констатацију упућену хрватском народу.

„Неопходно је да Хрватска схвати да модерног антифашизма у овој земљи неће бити без учешћа Срба. А, рушити споменике или прећуткивати улогу Срба у таквој - антифашистичкој улози у историји, а посебно у убеницима, томе засигурно неће допринети“.

Резултати анкете загребачког *Љубарњељ листи*а према којој се показује да готово сваки други Хрват подржава усташки геноцид који је током Другог светског рата почињен над Србима и Јеврејима прошао је готово незапажено у медијима у Хрватској и Србији. Детаљи ове анкете су, као по неком заједничком кључу, апсолутно прећутани, а медијски магнати су, у очигледној спреси са политичарима, томе дали свој подли допринос. Тек се у неким новинама могло чути више него основано питање да ли се то у Хрватској буди неки нови фашизам или, једноставно, усташтво никада и није затрто. Међу људима који су се огласили на ову тему, али и другу, много важнији и перфиднији начин од аминовања цела та и монструма из Другог светског рата, јесте општи тренд минимализације жртава усташког злочина, а посебно оних који су се одиграли у концентрационом логору Јасеновац.

Један од „хрватских ревизора“ је и човек од кога су многи најмање очекивали. Реч је о историчару, некадашњем председнику Јеврејске заједнице у Загребу и председнику Савета Спомен обележја Јасеновац, Славку Голдштајну.

Овај публициста и један од виђенијих интелектуалаца у Хрватској последњих година се не може препознати, а посебно не његов крајње помирљив однос према злочину Хрвата према осталим народима, не само у Дру-

гом светском рату, већ и у овом последњем.

Новинари једних београдских дневних новина имали су ту срећу да разговарају са доктором Голдштајном који је резултате анкете *Јулиарњег листица* оценио као – неверодостојне.

„Хрвати који заговарају усташку идеологију нема 40, већ највише четири одсто. Последњих шест-седам година, односно од доласка Стјепана Месића на место председника Хрватске дошло је до озбиљних промена и савим је сигурно да је и атмосфера у друштву много другачија него она из деведесетих година” тврди Голдштајн са истим оним ентузијазмом са којим тврди и да у Јасеновцу нису страдале стотине и стотине хиљада људи, већ између 60.000 и 80.000.

„Мање-више смо сигурни да је број жртава у Јасеновцу између 80.000 и 100.000. Отворено је питање српских жртава, али по мом сазнању њих је било можда до 60.000, јер укупни губици Срба на подручју НДХ су 360.000, а у ту бројку су урачунати и партизани, четници и цивили. По мом увиду, колико га имам, а имам врло велики увид о подручју Кордуна и нешто Лике и града Карловца, мени се чини да је далеко више Срба убијено на кућним праговима и по селима у усташким походима и геноцидима. Тај податак је још страшнији”, тврди Голдштајн и јасно, веома радо разрађује ту своју „теорију”.

„Бројку жртава у Јасеновцу приближно су већ утврдили млађи српски и хрватски историчари који последњих шест-седам година, о томе и сличним темама, расправљају на редовним годишњим заједничким симпозијима. Међу њима више са српске стране нема произвољног повећавања броја жртава на 700.000, нити настојања с хрватске стране да се број жртава драстично смањи, попут Туђмана и његових следбеника који су тврдили да је то био само логор за политичке противнике и да је у њему страдало највише

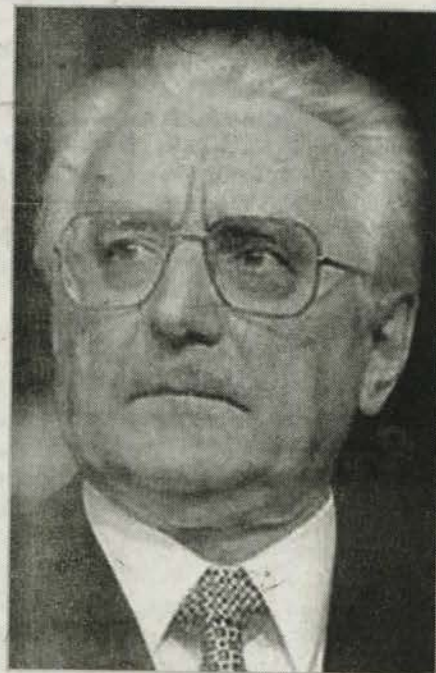
28.000 људи. Фамозна саборска Вуковијева Комисија у свом је закључном извјештају написала да је утврђено свега око 2.500 жртава концентрационог логора у Јасеновцу, јер у току седам година рада није могла прикупити више података, што је био апсурд. Сада се на основу пописа имена види да су у Загребу и Београду бројке приближно подударне. Године 1964.

Статистички завод Југославије именовано је побројао нешто више од 59.000 јасеновачких жртава, напоменувши да је списак непотпун и да је мањи за око 40 посто. Сада у Јасеновцу имамо пописаних преко 70.000 имена убијених, док је у Београду утврђено нешто више од 80.000 имена. То су свакако реалније оцене, јер и стручне демократске процене говоре о 80.000 до 100.000 жртава, што је изузетно много јер то значи да је за три и по ратне године сваког дана убијено по седамдесет људи! То је стравично. О бројкама, не само Јасеновца, већ око 20 година постоји сагласност између хрватског демографа Жерјавића и српског демо-

графа Кочовића. Зато сматрам да је данас то питање решено, осим за неке политичаре, нарочито у Босни, који се још увијек неукусно играју бројем жртава”, тврди Голдштајн који је од усташке каме остао без оца и многих ближих рођака. Истовремено, то је човек који је недавно у Хрватској објавио књигу „1941 - Година која се враћа”.

Међутим, то ми није сметало да „ревидира” не само своје већ и опште мишљење о овом покрету, па чак пронађе и речи утехе за усташке монструме.

„Наравно да је тридесетих година прошлог века у Хрватској, као и у неким другим еуропским земљама, било много људи с националистичким склоностима, али то не значи да су сви били злочинци. Многи су били у заблуди, веровали су да је Независна држава Хрватска заиста независна и да је избегнут рат, али су се брзо разочарали. Неки су опортунистички или из користољубља остали у власти, други су отпали, трећи су покушали да спроведу неке реформе унутар власти и били су одстрањени или убијени. Зато не треба генерализовати.

Голдштајн: Хитлеров савет Туђману

Геноцид над Србима у Хрватској и Босни и Херцеговини Павелићев је аутохтони програм којег је најављивао говором мржње већ у усташким гласилима тридесетих година. Тај се план почео проводити чим су усташе дошле на власт, иако је било неких супротстављања и унутар самог усташког покрета. Нису сви били спремни прихватити тај најдрастичнији начин прогона – неки су били за покатоличавање Срба, други за њихово протјеривање. Павелић је тек 6. јуна 1941, готово два мјесеца пошто је дошао на власт, добио Хитлеров благослов. Био је у аудијенцији код Хитлера, и он му је казао: „Ако желите имати солидну државу, ви 50 година морате водити нетолерантну националну политику”. То је за Павелића био јасан сигнал да с том политиком може наставити. Проводио ју је нешто прикривеније, не више јавно по градовима, него у концентрационим логорима и по забаченим српским селима у акцијама против „добуњених Срба” и партизана.

Међу усташама је било разних људи и њихове судбине приказујем у књизи. Неки су, иако су били у усташком покрету, спасили многе животе. Генерализације су лоше и кад говоримо о комунистима, партизанима, немачким официрима. Зато не видим ништа лоше да се приказују личне судбине људи, без шаблона и предубеђења", тврди Голдштајн, који ипак крајње невесто то за београдску штампу покушава да објасни како у Хрватској није дошло до повампирења усташтва и поред тога што се, не само на фудбалским утакмицама, већ и на концертима све чешће може видети усташки *колорит*. Доказ за такву тврдњу је и недавни концерт Марка Перковића Томпсона у центру Загреба на коме је доста младих носило усташка обележја, величало усташку државу, али и позивало на линч Срба.

Голдштајн уместо конкретног одговора подсећа да су у расплету након Томпсоновог концерта у Загребу смењена три полицијска функционера

који су настојали суспендовати инспектора који је поднео пријаву против Томпсона и његових симпатизера који су на концерту носили усташка обележја.

„Први сам у штампи упозорио да је суспензија полицајца који је правилно поступао неприхватљива и могу рећи да сам имао подршку готово целокупне штампе у Хрватској. Неки из полиције су обмањивали јавност изјавама да је до суспензије дошло због неких других пропуста тог инспектора, али су на крају смењени они који су били криви за суспензију полицајца који је правилно поступио и пријавио инцидент на Томпсоновом концерту. Против оних коју су на концерту носили усташке знакове спроводи се истрага, а стижу и приговори из Европе, па држим да су то добри знаци да ће таквих појава у Хрватској бити све мање”.

Насупрот Голдштајну, доктор Милан Булајић, председник Фонда за истраживање геноцида сматра да ће тих појава бити све више и да је анкета Ју-

*џарнеџ листи*а аутентична и јако забрињавајућа.

„Ова анкета је заправо одраз стварности у Хрватској која се манифестује не само кроз поражавајуће повике на концертима и стадионима против Срба, величање генерала Анте Готовине, већ и покушаја ревизије броја жртава у Јасеновцу. Хрватска политичка и интелектуална елита стално истиче ту опредељеност за антифашизам, али шта ћемо онда са резултатима ове анкете. Не видим да се јавност узбуркала у Хрватској”, каже Булајић.

Према његовим речима Хрватска на сваки начин покушава да докаже тезу како у последњем рату њена војска и полиција није чинила злочине, па је Србија отуда суочена и са апсурдном ситуацијом да ју је 1999. године Република Хрватска тужила пред Међународним судом правде у Хагу.

„Замислите апсурда да је Србија оптужена за злочине у Славонији, а хрватска војска је тамо спровела акцију „Олуја”, или Крајини где је изведена

Иван Звонимир Чичак: Други светски рат још траје

Око 40 одсто Хрвата подржава усташки геноцид који је током Другог светског рата почињен над Србима и Јеврејима. Без икаквих ограда исто толико испитаника стало је на страну стравичних злочина почињених у Јасеновцу, квалификујући постојање злогласног логора смрти као легитиман државни посао. Ово је закључак које је уредништво загребачког *Јуџарнеџ листи*а извело на основу анкете коју су спровели средином овог месеца преко свог интернет сајта у којој је учествовало 2.414 особе.

Иван Звонимир Чичак, председник Хелсиншког одбора за људска права сматра да је ове анкете која је објављена у *Јуџарнеџ листи*у заправо доказала да Други светски рат још није завршен у главама, ни Хрвата, ни Срба.

„Трагедија ових простора је што објективно Други светски рат још није завршен. Још ужасније је што се поставља логично питање када ће онда у главама људи бити завршен овај последњи рат?”, каже Чичак.

Према његовим речима медији у Србији су крајње злонамерно пренели резултате саме анкете, зато што је основа било питање да ли је поздрав „За дом спремно” стари народни или усташки поздрав.

„Ово је полемика која последње време окупира јавност у Хрватској. Један део тврди да је реч о старом хрватском поздраву и има нас који тврдимо да за то нема утемељења у историји”.

Чичак сматра да податке из ове анкете, али и све учесталије националистичке испаде у Хрватској не сматра превише забрињавајућим.

„Заиста се на стадионима може чути „Уби, уби, уби Србина”, али када бисте том младом човеку показали Србина, да ли заиста верујете да би га убио. Ти повици се могу чути и у Србији и Босни и верујем да је реч о феномену карактеристичном за ове просторе”, каже председник Хелсиншког одбора и додаје да је он лично против тога да се овај проблем регулише забранама.

„Противник сам таквог решења и дубоко верујем да се може отклонити само едукацијом и активним учешћем медија. Е, сада, проблем је што се већина медија укључила у такву кампању, али нема резултата. Отуда се може једино извући закључак да смо као друштво слаби да се боримо против тога”, оцењује Чичак и додаје да узроке можда треба тражити и у Србији зато што се политичка ситуација у ове две земље прелива по принципу спојених судова.

„У Србији су припадници четничког покрета рехабилитовани, донет је закон о томе, а људи у Хрватској, а посебно Босни, јако добро знају шта су четници чинили у Другом светском рату”, објашњава Чичак и не сматра да ситуацији умногоме кумује и податак да стручна јавност покушава да изједначи злочине усташа у Јасеновцу и Градишки са оним које су починиле комунистичке власти у Блајборгу.

„Злочин је злочин без обзира ко га је починио. Можда ће за многе бити изненађујући податак да је у Србији од 1945. до 1948. године побијено више Срба него у Хрватској. Истовремено, ево још једног податка, после рата од свих нација у Југославији највише је страдало Црногораца”.

операција „Бљесак”. Последица ових акција је 200. 000 протераних Срба за које би ваљда требало да се испостави да су протерали сами себе. Међутим, ту видим велику кривицу Србије која се на овом суду бранила тако што је поставила питање надлежности уместо да поднесе контра тужбу”, истиче Булајић и додаје, „да је Србија, такође, имала могућност да по принципу континуитета затраже утврђивање одговорности за злочине у Другом светском рату, а подсетићу вас да је према једном истраживању, сем званичних концентрационих логора у Хрватској, откривено 320 јама и 80 бунара и септичких јама где су убијани Срби бацаони” наводи Булајић.

Муслиманска БиХ, без Републике Српске и Срба као конститутивног народа, поднела је 20. марта 1993. тужбу Међународном суду правде, чији је Статут саставни део Повеље УН, против Југославије (СЦГ) за злочине геноцида. Влада Југославије је тада поднела добро припремљену противтужбу 23. јула 1997.

Булајић истиче да је тадашња нова Влада СЦГ, одмах после преузимања власти повукла ту противтужбу, без услова да се повуче тужба.

„Већ је почела расправа пред Међународним судом правде, а да није јавност обавештена зашто је повучена противтужба! То може да значи да Србија не сматра да је над Србима у БиХ вршен геноцид цихада и муџахедина. За геноцид нису тужени Алија Изетбеговић, злочинци цихада, муџахедина. На другој страни, одбрана професора Стојановића тражи да се Међународни суд правде прогласи ненадлежним зато што Југославија, оснивач Организације Уједињених нација, тада није била чланица ОУН, нити

Међународне конвенције о спречавању и кажњавању злочина геноцида!? Бранећи се формално-правним разлозима надлежности, уместо суочавања са чињеницама, може се тумачити као страх од суочавања са истином! Још неумесније је позивање на преседан Међународног суда правде у вези са надлежношћу расправљања о тужби Југославије против злочина агресије, бомбардовања НАТО држава!”, истиче Булајић и подсећа да се сличан „сценарио” одиграо и пошто је Хрватска 2. јула 1999. тужила Југославију (СЦГ) Међународном суду правде УН, за злочине геноцида, и то за српске злочине у Славонији и Книну!!!

„Југославија (СЦГ) није поднела макар противтужбу. За геноцид нису оптужени председник Републике Хр-

ватске, Фрањо Туђман, генерал Анте Готовина и други хрватски генерали, учесници злочина у Медачком Цепу, Славонији („Бљесак”), Крајини („Олуја”), Пребиловце 1941. године и многи други злочини. Да ли се иста формално-правна аргументација Стојановић-Варади о ненадлежности Међународног суда правде може изнети против тужбе Хрватске СЦГ за геноцид? О тужби СЦГ за геноцид од стране Републике Хрватске јавности се нико не обраћа!!! Међутим, пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију за геноцид су тужени председник Републике Српске, др Радован Караџић, председник Скупштине РС, Момчило Крајишник, командант Главног штаба ВРС, генерал Ратко Младић. За геноцид је, такође, оптужен председник Републике Србије и СРЈ, Слободан Милошевић, у БиХ и на Космету. Оптужени су начелници Генералштаба ВЈ и други високи функционери. Међународна заједница преко портпарола главног хашког тужиоца понавља да се суди појединим окривљеним, индивидуалним злочинима. Међутим, од 2005. године видљив је систем оптужница против Срба „у пакетима”. Очигледно, није у питању рационалност суђења, посебно када су у питању оптужнице за геноцид!”, истиче овај угледни историчар који се посебно осврнуо на оцене нашег саговорника, Славка Голдштајна, и тврдњу да је у Јасеновцу убијено између 80.000 и 10.000 људи.

„Не зна се тачно колико је људи тамо побијено због чега ја увек говорим о више стотина страдалих, али сасвим сигурно је да тврдње Голдштајна и других историчара из Хрватске нису реал-

не. То је минимизирање клероушашких злочина, отворени ревизионизам! У Њујорку ми је директор Стејт Департамента својевремено показао оригинални немачки документ из Другог светског рата који је датиран на 6. децембар 1943. године. У њему Немци изnose процену да је у Јасеновцу побијено 120.000, а у Градишци 80.000 људи. „А шта ћемо са побијенима 1944. и у првој половини 1945. године?”, пита се Булајић и износи још један податак који оспорава Голдштајнову тезу.

„У извештају Земаљске комисије Хрватске за злочине окупатора и њихових помагача Међународној комисији за ратне злочине 1946. године речено је да се, вероватно, неће никада утврдити број жртава јасеновачких логора, али да се на основу свежих трагова и бројних сведока може са сигурношћу рећи да је страдало између 500 и 600 хиљада”, наводи Булајић и закључује, „својевремено, на суђењу Андрији Артуковићу у Загребу сам предлагао да зарад истине и Срби и Хрвати заједно почну са истраживањем и утврде праве размере злочина који су се догодили у Другом светском рату. Међутим, та идеја тада није подржана”, каже Булајић који минимализирање српских жртава у Јасеновцу покушава да још темељније истражи, па тако констатује да се оне рапидно смањују са сваком новом годином, а званичници хрватске и интелектуалци томе свесрдно помажу. Доказа за такву Булајићеву тврдњу је, нажалост, на претек, а ми ћемо споменути само неке од оних најужаснијих покушаја умањивања жртава усташа у Јасеновцу.

Директор Документационог центра „Веритас”, Саво Штрабац, већи део

живота и радног века је провео у Хрватској, најпре као судија, а затим и као секретар Републике Српске Крајине и особа која је у име РСК размењивала тела настрадалих.

Жупанијска тужилаштва Госпића, Карловца, Сиска, шибеника и Задра, прошле године су примиле пријаву против Саве штрбца због „кривичних дела геноцида, злочина против цивилног становништва и злочина против ратних заробљеника”. штрбац каже да се не плаши.

„Ако ми је грех што сам сведок у многим суђењима за ратне злочине, како пред Хашким трибуналом, тако и пред хрватским судовима, и ако ми је грех то што сам сарадник Хашког трибунала у процесима за ратне злочине против војног врха Хрватске, онда сам почашћен пријавом”, каже штрбац.

Од доласка у Србију, штрбац се бави откривање несталих, али и злочина који су почињени у Хрватској и због тога каже да га ни мало не изненађују резултати анкете загребачког *Јуипарнег листића* према коме чак 40 одсто Хрвата подржава геноцид над Србима у Другом светском рату.

„Не изненађује ме тај податак. Тај проценат јесте застрашујућ, али само за оне који нису, као што сам ја, у последњем рату видео и осетио мржњу коју Хрвати имају према свему што је српско. У току рата то се дало видети по начину на који су се иживљавали не само над живима. Та мржња се дала

видети и над њиховим иживљавањем и скрнављењем тела мртвих, а затим и према српској имовини: од кућа до воћњака. Све што је српско морало је да буде затрто у корену,” каже штрбац.

Према његовим речима, за посебну анализу је покушај да се пронађе тачан одговор због чега у Хрватској, како тврди, „влада огромна мржња према Србима”.

„И тада сам, као што то и сад чиним, безуспешно тражио одговор, откуда код Хрвата толика мржња према свему што је српско. Сасвим је сигурно да то није нешто што се појавило у овом или прошлом веку, већ нешто много раније и то кроз апсолутно све сегменте друштва”.

За Саву штрбца није ни изненађење чињеница што већина анкетираних у *Јуипарнег листића* припада образованијем слоју друштва, али и што је међу њима доста младих који се објективно не могу сетити, не само Другог светског рата, већ ни овог последњег вођеног почетком деведесетих прошлог века.

„Можда би се требало зачудити што се на истоветан србомрзачки начин понашају и генерације које су рођене после 1990. године. Млади људи који сада имају од 20 до 30 година, али ствари у Хрватској су тако уређене да те младе особе и не знају за ништа друго, него да мрзе српски народ. Тој мржњи их најпре индоктринирају код куће, затим у школи, а на крају и преко медија који је веома важан део пропаганде по којој се Срби увек представљају као непријатељи, као ружни, прљави и зли” тврди штрбац.

Према његовим речима, да би се оваква слика према Србима у Хрватској изменила, неопходно је да се сви сегменти друштва са истим интензитетом као што сада позивају на мржњу, позову на толеранцију.

„Међутим, плашим се да до тога скоро неће доћи зато што не видим да се било шта у Хрватској мења и да било ко у Хрватској тако нешто покушава. Отуда, искрено, сумњам да је постојак људи који су на овај начин одговорали заправо далеко већи, те да су резултати свесно фингирани како се не би додатно узнемирила светска јавност”, каже штрбац и додаје да је таквих примера на претек.

„шта ће вам бољи пример ироничне политике према Србима од изјаве председника Хрватске, Стјепана Месића, који изјави како је слаб одзив Срба да се врате у Хрватску. Па, људи се тамо не враћају зато што је стратегија Хрватске таква да им се на сваки на-

чин отежа повратак. На другој комеморацији у Јасеновцу, бивши председник Савета Јасеновац, Славко Голдштајн, у пратњи премијера Хрватске, Ива Санадера, јавно је оценио изјаву некадашњег председника Републике Српске, Драгана Чавића, као „лаж” са циљем „да се хрватски народ прогласи геноцидним”.

Председник Савета Спомен-подручја Јасеновац, Славко Голдштајн изјављује: „Број јасеновачких жртва још није до краја утврђен, а вероватно никада ни неће, али се са великом сигурношћу може тврдити како се тај број креће између 80 и 100 хиљада”. Према рачуници Славка Голдштајна највише је страдало Срба око 50.000, Јевреја 17.000 и Рома 10.000!!! То је минимизирање клероусташких злочина, отворени ревизионизам!

Председник Хрватске, Стјепан Месић, је ову изјаву „ојачао” да је „на бази знанствено утврђеног стања”.

Директорка Спомен-подручја Јасеновац, Наташа Јовичић, изјављује „да је до сада познато 70 хиљада имена жртва”.

Санадер није назвао лажном процјене Саборске комисије од 2.386 жртва Јасеновац. Члан Хрватске академије наука и уметности, Јосип Печарић, „знанствено” је подржао Јасеновачке бројке Младена Ивезића: „У сабирноме и радноме логору Јасеновац, дакле у свим логорским радионицама и подлогорима, на раду, у шуми и слично, и у логору Стара Градишка, живот је од свих могућих узрока изгубило највероватније између 1.000 и 2.000, евентуално 3.000 људи, а немогуће је да их је умрло више од 5.000”. То је исти академик, који је јавно предложио у хрватским медијима да Милан Булајић, због писања, буде проглашен за ратног злочинца.

Професор савремене историје на Хрватским студијама Свеучилишта у Загребу, др Јосип Јурчевић, такође тврди да је у Јасеновцу и Старој Градини страдало најмање неколико стотина хиљада недужних људи наводећи да „скупина независних стручњака, демографа провера, а и дан данас на моју адресу стиже обиље података да те особе које наводе као жртве Јасеновац нису жртве Јасеновац него неких других околности...”.

Међутим, не запањује да су само хрватски квазиисторичари покушавали и покушавају да минимализују српске жртве у јасеновачкој фабрици смрти. Тако је на насловној страни загребачког недељног Вјесника 18. и 19. фебруара 2006. објављен следећи наслов: „Ја-

сеновац, Београдски истраживач дошао до хрватских бројки жртава – Београдски истраживач покопао јасеновачки мит”, а затим у поднаслову се додатно објашњава: „Служећи се методом особне идентификације ратних жртава, као једином поузданом, повјесничар Драган Цветковић након десетогодишњег рада утврдио је да су у јасеновачким логорима убијене 80.022 особе, од чега је било готово 60 одсто Срба”. Значи, у јасеновачким логорима страдало је око 32.000 Срба!!!

Ништа мање скандалозан није био ни текст објављен на Дан сјећања на жртве геноцида 22. априла 2006. У београдском дневнику *Данас* појавио се историчар Коста Николић, научни сарадник Института за савремену историју у Београду: „Укупан број српских жртава на целој територији Краљевине Југославије у Другом светском рату је око 530.000. На Јасеновац отпада отприлике од 110 до 125 хиљада људи ... Између 80 и 90 посто су били Срби”... У Београду је промовисана књига Богољуба Кочовића, „Сахрана једног мита – жртве Другог светског рата у Југославији”. Када се појавило прво издање наишло је на похвалу од стране Туђмана, носиоца тезе „Јасеновац – српски мит!”

Историчар, Милан Булајић, наводи да је „знанствену основу” за ове процјене из књиге налази у попису из 1964. према коме је укупан број жртава на подручју цијеле Југославије било 597.000, од чега на Јасеновачке логоре отпада 59.188.

„Овај попис, према извјештају Државне комисије, са кога је скинут ембарго на предлог Музеја жртава геноцида и Савезног завода за статистику, обухватио је око 59 одсто жртава (у неким крајевима свега 40 одсто). У току личних истраживања утврдио сам да број-

не нетачности и непотпуне пописе жртава”, наводи професор Булајић и као доказ наводи и истраживање др Младенка Кумовића у пројекту „Страдање Јевреја Срема у холокаусту 1941-1945” који је испитивао стварно стање и попис жртава 1964. године и утврдио да је 1964. године пописано 772 жртве док је стварни број јеврејских жртава у Срему износио 2.185 – непописаних 1.613, скоро три пута више од пописаних 572, у процентима 26,18.

„Наместо да се изврши ревизија очигледно непотпуног и нетачног пописа, тадашња Влада је одлучила да се

попис стави под ембарго! Тај ембарго је омогућио Фрањи Туђману и генералу Николи Кајићу да дођу до резултата пописа и да на тој основи створе теорију Српског мита о Јасеновцу. Ако је укупан број жртава 597.000 говорити о 700.000 само у логорима Јасеноваца представља „мит”!!!” Спомен подручје Доња Градина, на територији Републике Српске омеђено је рекама Савом и Уном и рукавцем Уне, које се простира на око 800 хектара у широј и 116 хектара у ужој зони. Званичници овог Спомен подручја указује да је на великим панонима записано 700.000 жр-

Милан Булајић: Хашки казамат за Србе

Милан Булајић истиче и да се у Хагу свесно иде на то да се кривотвори историја, а посебно злочини који су почињени у овом и Другом светском рату, а да се оптуженим Србима не пружа фер прилика да изнесећи своју одбрану заправо одбране и целокупни српски народ. Као евидентан пример за ово Булајић наводи случај професора доктора Војислава Шешелја, лидера Српске радикалне странке.

„Доктор Шешел је добровољно, о свом трошку, прихватио позив и од 24. фебруара 2003. налази се у притвору шевенинген, Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију. Преко три године у затвору захтевао је, без успеха, да му се суди. О томе бесправљу Међународног кривичног трибунала се не говори”, наводи Булајић и подсећа да сем срамних пресуда искључиво Србима, у Хашком казамату по правилу, и под мистериозним околностима умиру искључиво Срби.

„Листа умрлих у шевенингену се проширује. Сведочио сам у одбрани Славка Докмановића из Вуковара пре што је извршио самоубиство 28. јуна 1998. године. У хашкој хелији су умрли и генерал Ђорђе Ђукић, 18. маја 1996, Симо Дрљача 10. јула 1997, Милан Ковачевић 1. августа, Драган Гаговић, Новица Јањић и његов отац, министар Влајко Стојиљковић, генерал Момир Тапић, Милан Бабић, и коначно, председник Југославије Слободан Милошевић...”

тава, од чега 40.000 ромских жртава. Ова бројка не одговара истраживањима Драгољуба Ацковића који сматра да је тамо побијено 60.000 Рома.

„Заједно са Ацковићем сам био на том стратишту, били смо заједно да положимо венце на једној гробници у Ушгици, у коју је бачено око 12.000 Рома, али та табла је касније уклоњена. У то смо се увјерили приликом полагања вијенаца 30. априла 2006. На новој табли је обежено да се на површини од 1.218 м², односно 4.262 м², налази 21 гробно мјесто. На тој основи процијењено је да је у њима затрпано 14.600 жртава. Са проф. др Србољубом Живановићем договорена је стручна процена гробишта у Ушгицама. Један велики пано наводи 20.000 дечијих жртава, слушали смо на Дан сећања 2006. године у Доњој Градини читање њихових имена, међу којима да је тај и тај рођен 1942, убијен 1942, затим деца од 2, 3, пет година, чуо сам и моје годиште 1928, које је завршило такође 1942!!! Али и то, очито није цела истина, јер покојни Драгоје Лукић је забео и презименом 19.442 дјеце-жртава од једног дана до 14 година. Дакле, с обзиром да Драгоје Лукић није стигао да заврши списак дјеце-жртава, ни број од 20.000 не одговара стварном броју дечијих жртава. Да ли ће та имена бити исписана у „новој“ поставци Спомен музеја?“, пита се Милан Булајић и наводи да број од 700.000 жртава није израз „слског мита о Јасеновцу“ већ податак који су наводили хрватске институције и најистакнутији хрватски представници.

„Већ сам поменуо да је у Извјештају Земаљске комисије Хрватске за злочине окупатора и њихових помагача Међународној комисији за ратне злочине 1946. године речено је да се, вероватно, неће никада утврдити број жртава јасеновачких логора, али да се на основу свежих трагова и бројних сведока може са сигурношћу рећи да је страдало између 500 и 600 хиљада. Слични подаци се могу пронаћи и у Енциклопедији Лексикографског завода, Загреб, из 1958. године где је наведено да је у Јасеновцу на најсвирепји начин убијено око 500.000 до 600.000 људи. О 700.000 жртава говоре и хрватски историчари на Округлом столу „Јасеновац 1986“, али и бројни интелектуалци попут Младена Вејновића, Анте Марковића, Анте Милковића, Едина Рашидовића и многих других“, наводи Булајић и позива се на истраживање доктора Србољуба Живановића, који је учествовао у откопавању стратишта Јасеновца 1964. године који

тврди 2006. године да је у Јасеновцу и Доњој Градини „убијено више од 700.000 Срба, око 80.000 Рома и више од 23.000 Јевреја“.

„Крајем 2005. Милош Спајић открива познато да је Комисија Српске православне цркве која је испитивала геноцид над српским живљем у НДХ између Ђурђевдана и Митровдана 1941. године и, на основу исказа 4.054 сведока, утврдила да је за четири месеца поубијано 180.000 људи, грађана, сељака и свештенства“.

У анкети *Јуџтарнеџ листи*а која је спроведена међу образованијим слојем грађана у Хрватској, сваки четврти појединац је убеђен да су усташе из 1941. године исто што и гардисти из 1991, односно, борци за слободу. шестина, односно 15,81 одсто испитаника сматра да су људи у Хрватској током Другог светског рата убијани зато што су били „страни елемент“, а 5,09 посто њих тврди да су тим убиствима покушали спречити Вуковар 1991!

Новинари *Јуџтарнеџ листи*а су збрајајући добијене процене извели закључак да „геноцид над нехрватима на подручју НДХ оправдава, на овај или онај начин“ чак 40 посто испитаника, а да исти постотак верује да су злочини у Јасеновцу и другим концентрационим логорима по Хрватској били - легитиман посао државе.

Академик Српске академије наука и уметности и професор међународног права на Правном факултету у Београду, Коста Чавошки, резултате ове анкете оцењује као логичан резултат фашизације Хрватске.

„Просто је невероватно да Хрвати признају да је постојао злочин Немаца над Јеврејима и Ромима, али не и злочин усташа према Јеврејима или Србима. То само говори на који начин се

они суочавају са својом прошлошћу“, каже Чавошки. Овај академик додаје да је такође забрињавајућ податак што се на овај начин изјашњава онај образованији део Хрвата, а посебно млађи људи и додаје да како је очевидно да хрватска држава није у стању да се обрачуна са овим појавама, најлогичније би било да се о томе побрине Европска унија којој Хрватска тако нестрпљиво стреми.

„Потребно је смиривање страсти и освешћивање овог народа, а ту би кључну улогу могла да одигра Европска унија и то не правећи никакав председан, већ поступајући на начин на који је досад то чинили“, истиче Чавошки и даље објашњава на који начин би се то догодило.

„Европска унија би могла да се понаша као у случају Турске којој је наложила да се и као држава и као народ покаје због злочина над Јерменима 1921. године. Поштујући истоветне принципе у односу на злочин, Европа би дакле имала свако право, али и дужност да то затражи и од Хрватске. Међутим, свима је јасно да она то неће да уради и да искључиво делује на основу двоструких принципа. Док признаје жртве које су страдале готово пре једног века, дотле се у случају злочина који су се у срцу Европе догађали над Србима пре пола века, а затим и из деведесетих, то страдање сурово негира. Такав став Европске уније је више него контрапродуктиван“, оцењује Чавошки.

Он такође сматра и да све приче које се тренутно воде око броја жртава усташког злочина у Другом светском рату, а посебно у логорима Јасеновац и Градишка треба обуставити и у утврђивању истине једноставно се користити најверодостојнијим документима из Другог светског рата.

Милан Булајић додаје да у немогућности утврђивања броја јасеновачких жртава, нова Енциклопедија геноцида, издата у САД, наводи да је у јасеновачким логорима настрадало стотине хиљада („Процијене убиства се крећу око 400.000 Срба, 30.500 Јевреја и 20.000 Цигана“).

„Ту формулацију користим у мојим расправама, имајући у виду да ми је представник Владе САД, др Ели Росенбаум, на Првој међународној конференцији о Јасеновцу, одржаној октобра 1997. у Њујорку, дао факсимил документа Стејт департмента из заплијењених њемачких архива, у коме њемачки војни извори наводе 6. децембра 1943. да је у Јасеновцу било 120.000, у Старој Градишци 80.000 усташких

жртва. Ако се броју од 200.000 дода крвава цијела 1944. и пола 1945. може се добити реална претпоставка о броју јасеновачких жртва", категоричан је историчар Милан Булајић.

Да није тужно било би смешно, јер Славко Голдштајн тврди да је у Њујорку заправо реч о „Булајићевој њујоршкој експозитури који је познат по преувеличавању броја жртва“.

Меморијални музеј Јасеновца због тога, од када је управо Голдштајн један од креатора, новом поставком представља ревизију усташких злочина геноцида у Независној држави Хрватској.

Милан Булајић истиче да се у Хрватској заправо систематски проводи концепција да је Јасеновац био „радни логор“.

„Клање специјално конструисаним ножем се не помиње, ни 19.432 дјеце од једног дана до 14 година. Наводно, Јасеновац треба да буде музеј холокауста, значи само јеврејских жртва! Намјесто Срба - православаца, говори се о *Козарчанима, Славоницима, Крајишницима, ђрко-искојчницима* и слично. Ни ромске жртве се не документују! Провлачи се теза да су Срби и остале националности страдале у Јасеновцу као политички противници НДХ, због *терористичке активности*“, огорчено констатује Милан Булајић и додаје да је реч о покушају претварања усташког логора у музеј холокауста, да домаћој и међународној јавности сугеришу да су заведени Павелићеви следбеници овде убијали само жидове, а Срби и Роми, Хрвати, Муслимани, Словенци и остали „страдавали су због терористичких планова против Независне Државе Хрватске“, намјесто истине да су „Срби страдали зато што су Срби, Јевреји зато што су Јевреји, Роми зато што су Роми, а Хрвати зато што су били антифашисти или неистомишљеници Анте Павелића“, додаје Булајић и понавља да на развалинама друге југословенске државе хадезеовска Хрватска отворено ревидира историју претварајући Јасеновачки систем клероусташких логора геноцида, у Спомен-подручје холокауста.

Хадезеовска Хрватска под Туђманом, настављајући Павелићеву политику геноцида у независној Републици Хрватској, до милитаристичких акција *Бљесак* и *Олуја* долази до етничког чишћења Срба уз подршку Њемачке, Ватикана, Сједињених Америчких Држава и НАТО војног савеза. Хрватски попис становништва 2001. године показује да је број Срба, као конститутивног народа у Хрватској, спао на 4,7

процента, што представља остварење Туђманског програма да у Хрватској не смије бити Срба више од 3 до 6 процената, дакле ни статус националне мањине. То представља довршење клероусташког програма НДХ!

На 61. комеморацији пробоја заточеника Јасеновца 22. априла 1945. године, председник Републике Хрватске, у Јасеновцу 30. априла 2006. изјавио је: „Јасеновац је био поприште геноцида, холокауста и ратног злочина“.

Милан Булајић истиче да у свему треба тражити и значајну кривицу у властима у Србији и Републици Српској које нису на прави, одговарајући начин, стале у коштац са перфидним тежњама Хрватске да умање величину усташког геноцида.

„У условима оптужби против српског народа и српских држава за злочине геноцида пред Међународним судом правде и пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију, за утврђивање истине битно је постојање институција за истраживање и проучавање злочина геноцида на простору бивше Југославије. Међутим, Одбор Српске академије наука и уметности за сакупљање грађе о геноциду над српским народом и другим народима Југославије у 20. веку, укинут је у вријеме обновљеног геноцида 1994. године, након обилежавања десете годишњице плодног рада. Државна комисија за ратне злочине и злочине геноцида, коју је фебруара 1992. образовала Скупштина СФРЈ, послје годину и по дана рада, када је и Хелсинки Њатцх почео да објављује њене из-

вјештаје, одлуком Савезне Владе, укинута је јула 1993. Истовремено, Савезна комисија за злочине против човјечности и међународног права, образована на место Државне комисије, одлуком Петооктобарске владе 2002. године је пасивизирана, а сакупљена грађа смјештена у неколико просторија зграде „СИБ 3“! Музеј жртва геноцида, образован законом 16. јула 1992. године, после обележавања десете годишњице успешног рада, пасивизиран је разрешењем директора, управног и надзорног одбора и пребацивањем у Крагујевац. Фонду за истраживање геноцида, као посебном правном лицу, регистровано у Влади Републике Србије, одузете су просторије, председнику писмено забрањен улаз у радне просторије, одузета електронска технологија, враћена само једна радна просторија без електронске технологије и телефона, без финансијских средстава.

Да апсурд буде већи званично је објављено је да је одбрана од оптужби само БиХ против Југославије, односно СЦГ, Србију коштао 1.225.500 евра (само страним браниоцима Ian Bronlyu 510.000 евра, Ksavijaru de Ruu 345.000 итд). Није намера потценити корисност и трошкове страних стручњака, али је сигурно да су постојале стручне институције за истраживање и проучавање геноцида трошкови би били далеко мањи!!

„У писму Извршног одбора Председништва Српске академије наука и уметности, „на предлог Одељења историјских наука, а поводом разматрања дописа др Милана Булајића, председника Фонда за истраживање геноцида“ председнику Владе Републике Србије од 15. децембра 2004. упозорено је да је „питање геноцида не само научни већ и озбиљан политички проблем, коме треба посветити озбиљну пажњу. Изучавање геноцида мора бити дигнуто на највиши ниво и морало би се институционализовати, а не као до сада препустити добронамерним појединцима. Уколико се држава према изучавању геноцида буде односила немарно и неодговорно, последице ће бити вишеструке – колико моралне, толико материјалне. Слободни смо да Вас упутимо на чињеницу да постоји обимна грађа о геноциду, која се налази смештена у просторијама које је Одбор (Фонд) користио у згради на Тргу Николе Пашића бр. 11. Било би добро ако би се тај простор могао активирати“. Послије критичних годину и четири мјесеца на ово писмо Извршног одбора Председништва САНУ није одговорено!“, наводи Милан Булајић.

Дане Јасеноваца

ГЕНОЦИД НАД СРПСКИМ НАРОДОМ СРЕЗА ПЕРУШИЋ (Лика) 1941-1945. и 1991- ?

Ивица Драгутиновић током боравка у манастиру Ђурђеви ступови поручио младим људима да се окрену православљу

Сањам Велику Србију

• *Ивица Драгутиновић, фудбалски репрезентативац Србије, боравио је током лејњег одмора у манастиру Ђурђеви ступови у Расу. Играч Севиље један је од бројних спортиста који су донајорили овог светског здања. Драгутиновић је открио да сања Велику Србију и да верује да ће се млади људи окренути православљу и победити наркоманију и алкохолизам*

Разговарала: М. Кривокапић

• **Како сте се осећали док сте боравили у Ђурђевим ступовима?**

– Предивно... Посебно, јер је ту, уз нас, наш духовни отац Герасим. Сваки православцац осећа се предивно док борави на овој светој земљи. Ми, Срби, треба да обновимо овај манастир и што пре да помогнемо како би се радови привели крају – рекао је Ивица Драгутиновић.

• **Зашто познати српски фудбалери помажу обнову манастира?**

– Последње три до четири године све више професионалаца, како фудбалера тако и других спортиста, враћа се нашој вери. То је наше једино и право спасење. Раније су нас у томе спречавали неки други људи, тадашњи моћници, али то је прошлост и надам се да ће будућност бити потпуно другачија. Поред Ђурђевих ступова помажем и манастир у којем сам крштен, Милешеву.

• **Зашто ви играте за Србију?**

– Сјајан је осећај кад можеш да представиш своју земљу. Велики је то понос који те испуњава кад на терену чујеш своју химну, кад играш за своју заставу. Раније сам играо за СЦГ, слушао химну која већ годинама није наша, а сада... Ту се осећа вера, она нас веже у свему, па чак и у игри, и то је посебно битно у колективним спортовима попут фудбала, кошарке, одбојке...

• **Какав је ваш став поводом одузимања Косова?**

– То је много сложено. Право питање за политичаре, али ситуација у земљи је лоша, изузетно лоша. Човек се

мора окренути породици, вери, и ту ће нас чекати одговори које тражимо.

• **Да ли бисте се вратили у Србију?**

– Сада не, јер имам уговор са Севиљом на три године. И да није тако, не размишљавам превише о српским клубовима. Опет, никад се не зна, може да се деси да неко понуди добру суму за мене. Онда бих био спреман да се вратим.

• **Зашто се онда сваке године враћате у Србију?**

– Вуче ме носталгија! Све је моје овде! Фамилија, пријатељи, мој духовни живот! Имам месец дана одмора и морам да дођем овде и одморим се на прави начин.

• **Зашто је за све живот у Србији стрес, а за вас одмор и релаксација?**

– Кад видим који је стандард живота овде и како неки људи живе, није ми нимало пријатно. Мени је овде опуштање јер радим 11 месеци.

• **Како је борити се против наркоманије и алкохолизма?**

– Проблем је, пре свега, у јавности, која одбија да прихвати ове проблеме и која одбацује веру. То је оно што нам може помоћи. Људи су доста скептични у односу на веру због дешавања последњих година, али треба пружити шансу себи да спознамо праву снагу православља.

• **Можете ли својим позитивним ставом да утицете на младе да се окрену вери?**

– Ако ми спортисти не можемо да помогнемо и будемо примери младима, не знам ко може.

• **Постоје два термина која се доста мешају, а не би требало – српство и православље. Шта мислите о томе?**

– Ако имаш српско порекло, наравно да ћеш бити Србин. Потпуно је друга ствар бити у вери и у томе у шта заиста верујеш. Једино мора бити јасно, српство и православље нису исте ствари.

• **Каква је слика о Србима у иностранству?**

– Зависи где. После осам година у Белгији схватио сам да те западне земље нама и нису баш наклоњене. Сматрају нас примитивцима. С друге стране, радује ме што Шпанија није толико скептична по том питању. То је показала и кад је одбила да призна независност Косова и тиме дала руку Србији.

• **Која је ваша порука младим људима у Србији?**

– Волео бих да наши млади људи схвате опасност од дроге и алкохола, да се окрену вери. Ја сањам о Великој Србији и добрим условима за живот за наше људе. Надам се да ће тако и бити – закључио је Ивица Драгутиновић.

Фудбал је бизнис

• **Каква је перспектива младих фудбалера у Србији?**

– Ситуација није добра, пре свега због недостатка новца, који нам је неопходан да неке ствари дођу на своја места. Фудбал је бизнис и без новца се не може ићи напред. Србија је извор младих талената. Волео бих да они не одлазе у иностранство тражећи боље финансијске услове, али то је практично немогуће – казао је Ивица Драгутиновић.

Реч на протестном скупу у Београду 29-ог јула 2008. године

Радован одговоран за Клинтонове злочине

• *Пишам све вас: Како ћо „командној одговорности” могу одговарати представници народа који је у XX вијеку два пута сатиран од истих неријатеља, они који су спријечили да се то деси и 90-их година прошлог вијека. Представници народа који је и од спољних агресора и од њихових домаћих експонената у минулом стољећу изгубио око четири милиона људи. Само од хрватских усташа око милион*

Пише: др Веселин Ђуретић

Ових дана су новине „Правда” и „Глас јавности” публиковале један мој текст поводом хапшења др Радована Караџића, у коме сам као историчар изрекао став: У егзистенцијалним ситуацијама народа нема „командне одговорности”, јер је сам народ командант своје судбине. У Хашком трибуналу суде управо таквом народу, Србима, извршују све на главу – како је прије неколико дана рекао недужни хашки суђањ, проф. др Војислав Шешел.

Питам све вас: Како по „командној одговорности” могу одговарати представници народа који је у XX вијеку два пута сатиран од истих неријатеља, они који су спријечили да се то деси и 90-их година прошлог вијека. Представници народа који је и од спољних агресора и од њихових домаћих експонената у минулом стољећу изгубио око четири милиона људи. Само од хрватских усташа око милион.

Срби су у име „виших циљева” прешли преко свега, чак су домаће злочинце уздизали, а своје хероје заборављали. Послије Другог свјетског рата Срби су се нашли у рукама својих лумпер-пролетера и лумпер-сељака и постали бесловесна пучина идентитета. Титова држава деценијама је у свијет лансирала лажи о њима које су се наслањале на оне претходне, стаљинско-коминтерновске, а заправо те лажи су данас подлога западне антисрпске, у многоме завјерничке политике. У рукама таквих идеологизатора Срби су 90-их година XX столећа дочекали нови рат, који су покренули њихови бивши непријатељи (који су им се светили због заустављања два германска похода на Исток, према Русији), али и од

бивших савезника који су на њих гледали као и Кајзер Вилхелм, као и Адолф Хитлер – као на „стварно” или „потенцијално упориште Русије”. Деведесетих година XX вијека били смо и на удару „неруске Русије”.

У лабораторији својих анртисрпских „виво-експеримената”, у настојању да на нас пребаце своје злочине, Американци су смислили „каубојски филм” у коме су Срби били дивљи Индијанци. Филм се исувише дуго обртао, па су њихове даме исувише дуго биле расплакане; као уосталом и ове наше београдске, „у црном” и „у шареном”. И једне и друге једва су чекале да виде скалпове ерпских поглавица. Западни ТВ мозгови да би нас довели до бијеса сатанизовали су нас до апсурда. Летећи преко океана, прије отприлике десет година, видео сам на екрану Караџића са фризуром која личи на пераја ајкуле, а Младића са лицем Квазимода.

Наши политичари нијесу препознали велико раскршће историје, па нијесу знали поћи у сусрет спасоносној појави нове Русије, да би јој се пожалили, да би њој, иако дуго заблудјелој, ставили до знања шта су све Срби за њу урадили током претходног стољећа, подсетили је не да би то од ње наплатили, него да би затражили солидарност у невољи, у коју смо ни криви ни дужни бачени. Навешћу само неколико упитних показатеља: Зар побједама на Церу и Колубари 1914. године нисмо растеретили њен фронт према Њемачкој? Зар муњевитим пробојем Солунског фронта 1918. нисмо скратили Први свјетски рат и опет је растеретили, овога пута, не царску, него большевичку Русију? Зар 27. марта 1941. године нисмо за шест недеља одгодили операцију „Барбароса” и, по мишљењу многих војних стратега, спасли Москву?

Зар током Другог свјетског рата, борећи се и под националним и под интернационалним заставама нисмо државали око 16 наци-фашистичких дивизија? Зар деведесетих година XX вијека нисмо зауставили нови велики поход на „неруску Русију”, која се тада наша у рукама недржавотворних криминалистичких структура?

Многи Срби мисле да смо нешто тако урадили у служби Немачке – данас би биле на окупу све српске земље, и православне и муслиманске и римокатоличке. Показује то немачки однос према Хрватима који су због служења Хитлеру добили на поклон све ове

У лабораторији својих анртисрпских „виво-експеримената”, у настојању да на нас пребаци своје злочине, Американци су смислили „каубојски филм” у коме су Срби били дивљи Индијанци. Филм се исувише дуго обртао, па су њихове даме исувише дуго биле расплакане; као уосталом и ове наше београдске, „у црном” и „у шареном”. И једне и друге једва су чекале да виде скалпове српских поглавица. Западни ТВ мозгови да би нас довели до бијеса сатанизовали су нас до апсурда. Летећи преко океана, прије отприлике десет година, видео сам на екрану Караџића са фризуром која личи на пераја ајкуле, а Младића са лицем Квазимода.

српске земље, чак и чисто православну Републику Српску Крајину.

Није ли наша ситуација толико трагична да је упутно и позивање на наведени историјски дуг. У оваквим ситуацијама заиста је бездушно позивати на политички прагматизам, онај који издржава „дипломатска евиденција” која мијеша „бабе и жабе”, агресоре и жртве, убице и убијене. Још мање има смисла претходна и актуелна београдска грађанска политика која је својим илузијама о Европској унији жртвовала, и даље жртвује и виталне интересе народа. Која тражи симетрију између оног који те мрзи, који ти све отима, који предводнике отпора агресорима и сепаратистима шаље Хашком трибуналу, са Русијом, која те помаже, која одбацује дрске повреде међународног права, која само чека тренутак да изговори одлучно НЕ онима који своју батину претпостављају свјетском поретку.

Срби још нису извукли закључке из историје свог постепеног нестајања, из чињенице да су се њихови домаћи непријатељи, углавном конвергентских набоја, ширили на њихов рачун и то увијек уз употребу спољних чинилаца.

Стога смо били и остали „сирак тужни без игде икога”, који тумара без националне идеје – водиље. Наша Русија је скоро читав један вијек употребљавана, од разних калкуланата, против непостојеће „великосрпске хегемоније”. Тако пометена није видела српске муке непрестане на светој земљи, Косову и Метохији, иако су је са неба проматрала и опомињала сабраћа Светог Саве српског и Светог Лазара косовског, Свети Сергеј Радоњички и Свети Димитрије Донски. Дуго је „мирно” посматрала како „златна хорда” шиптарска, гора од њихове татарске, врши насиље над преосталим Србима у јужној покрајини, како сви узурпатори задржавају у посед и оно што се од Срба отели током Мусолиније и Хитлерове окупације, и оно отето током Титове диктатуре; ову другу су управо Совјети наметнули Србима. Трајало је то све док на небу највеће земље на свијету није засијала звијезда Владимира Владимировича Путаина.

Резонујући на основу процеса дугог трајања, дошао сам до закључка да је пут нашег спасења, не пут обичног савеза са Русијом, него пут конфедералног јединства, који данас – у западним настојањима да се Русија окружи са свих страна – одговара и Србима и Русији. Ако у овај савез прво уђе Србија, ускоро ће то урадити и друге, од ње отргнуте српске земље, јер то је и за њих пут спасења. Није то позив за неку употребу Русије за конфронтацију са Западом, са Европом, јер ми смо били Европа од раног средњег вијека, јер ми смо Европу вјековима бранили од разних дивљих хорди.

Браћо и сестре, данас смо се сабрали да отпремимо Радованову главу „ватиканској Америци” и „америчкој Европи”, као што смо 1817. године послали Карађорђеву султану у Стамбол. Кома то није јасно да је циљ западних насилника да потисну геноциде над Србима, извршене и под покровитељством неких римских папа, те да потисну НАТО злочине и њихове страшне последице на Косову и Метохији, себи – да не би сагледали развалине свог народа; да не би видјели голготу крајишких Срба; да не би видјели понижења и муке „Српске Спарте”, коју на калкулантски начин отргоше од свог стабла, у којој се данас на основама позајмљених митова врше анти-српске хомогенизације, уз примјену исте оне методологије однарођавања која је примјењивана приликом отргнућа Срба католика. Недостају још само кољачки ножеви да би настале и црногорске усташе.

Ријетко којем Србину данас није јасно да је хашко судовање само димна завјеса која треба да нас обневиди да не бисмо видјели ране свог национа, на којима се, ево, већ двадесетак година јуначе хрватски, албански, словеначки и други лешинари. Сребреница је постала култно мјесто да би се сакрио Јасеновац, да би се угушила Република Српска. Медиокритетске приче о тзв. „Милошевићевим злочинима” над Албанцима, о којима су наши политички патуљци, анационалне демократе, на сав глас дуго трабуњали, искоришћене су да би западни калкуланци добили „адуте” за сакривање својих злочина

против мира. У питању је велика завјера против нашег народа, а њу посебно показује однос према предводницима српског отпора, не само у РС и РСК, него и на Косову и Метохији, према људима који недужни чаме у Хагу. Момчила Крајишника осудише више него Ал Капонеа, само зато што је свој народ позвао да се брани, а не да потури своје вратове кољачима. Генерал Лазаревић, други војвода Мишић, чека одлуку стерилних интелегената са моноклом.

Можда је крајње вријеме да се наши великаши опамете, да одбију захтјев да се др Радован Караџић испоручи хашкој гилјотини, да овог часног и умног човјека упуте према неком суду правде, можда московском или санкт-петербуршком, јер се тамо као свједоци могу појавити и Харолд Пинтер, и Питер Хандке, и Ремзи Кларк, и Пјер Мари Галоа и Валентин Распутин, и Василиј Белов, и Рајко Долчек, и Селезњов, и Зјуганов, и Жириновски, и генерал Ивашов, те Гризлов и сви чланови руске Думе, као и њихове колеге из Бјелорусије.

Немојте, о људи – о народе српски, дозволити да нас обрукају, да понизимо и себе и поколења која долазе. Зар не видите да нас са неба посматрају и Свети Сава, и Свети кнез Лазар, и Милош војвода, и Ђорђе Кастриота, помоћу којег данас настоје да добију слободарски идентитет они који су се у турској служби борили и против њега и против Европе. Посматрају нас и владика Раде, и Радованов предак Вук, и Никола Тесла, који обасја свијет само да бисмо видјели његово данашње бешчашће. Пошаљимо Радована тамо гдје ће се прије сваке судске расправе одредити командна одговорност и злочин против мира, суд који ће полазити од изазивача рата: Клинтон, Кола, Солане, Папе Јована Павла Другог и других.

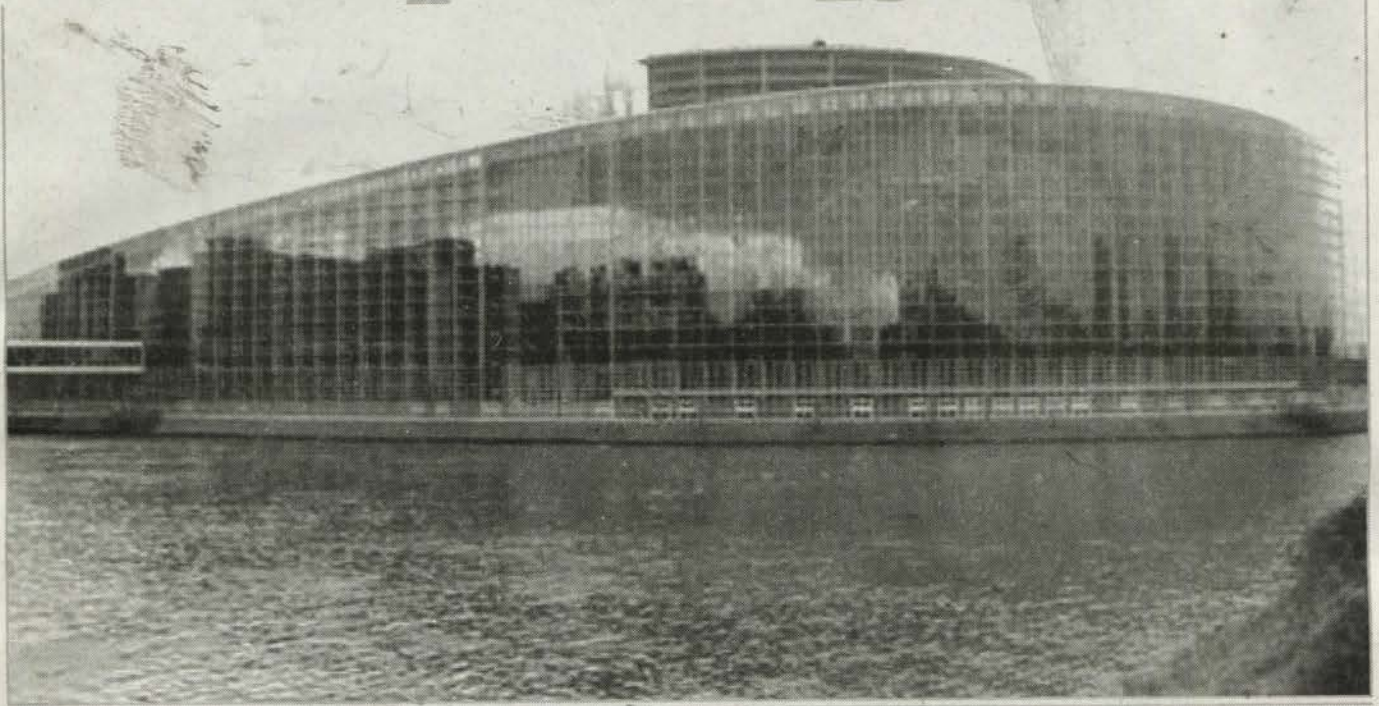
Изговорићу, на крају, неколико порука, оне које су нас вјековима подизале „из мртвијех”:

Прва је – Срби на окуп!

Друге двије су Његошеве – „Не бојим се ја пасијега кота, нека га је ко у гори листа, но се бојим ја зла домаћега” и „Нека буде што бити не може!”

Професор Емил Влајки за „Велику Србију“

Нема шансе да се Европа уједини

- *Последњих десет земаља које су ушле у ЕУ амерички су вазали. Након распада социјалистичког блока, почетком 90-их година, Америка је практично остала једина суперсила*

Разговарала: А. Ковачевић

Од почетка либерализма, од почетка 15. века, западни мислиоци су радили вјерујући да унапређују људско друштво, а у ствари су, на неки начин, јачали доминацију Запада над остатком света.

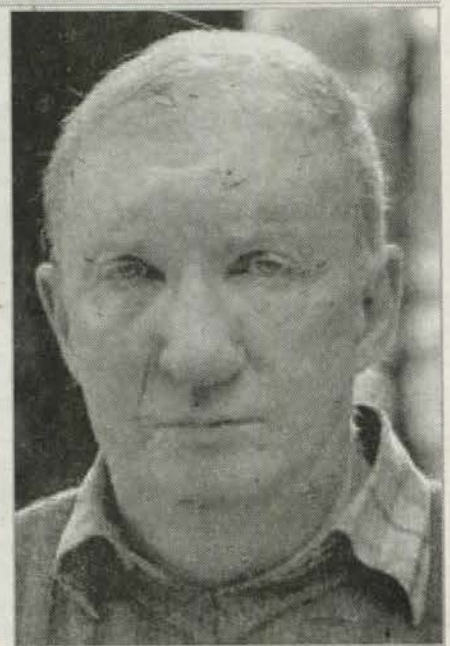
Емил Влајки, професор на бањалучком Универзитету, објашњава због чега Европа која се уједињује и даље признаје америчку узду.

– Након распада социјалистичког блока, почетком 90-их година, Америка је практично остала једина суперсила. Кад су новинари 1992. године дошли до тзв. Пентагонских докумената и „остатак света“ је добио прилику да види како Вашингтон мисли да треба да изгледа свет у најновијем „новом поретку“ и да се увери да је уједињена Европа јердини прави супарник САД.

У тим документима се каже, наиме, да Америка треба свим снагама да се бори против уједињења Европе како би сама остала доминантна, а Европа остала у вазалном односу према њој.

- **Где су у „Пентагонским документима“ били Руси? Због чега је Европа пристала да, дефакто, одигра кључну улогу у разбијању бивше СФРЈ?**

– Русију је, наравно, требало разбијати. Да би се и тиме спречило, или бар успорило, уједињавање Европе. Америка је при том ишла на три ствари. Прво да поново балканизује Балкан, помажући ономе што је имао на уму Иво Андрић кад је у „Госпоћици“ написао да се у нашем делу света сваких 50 година одиграва некакав међусобни покољ. Није им било тешко да Балкан поново претворе у трусно, ратно подручје. Друго – да успоставе исламске ентитете унутар Европе. Упркос томе

што се Европа против тога борила 13 векова. И треће – обнављање хладног рата против Русије. И све то је америчка администрација доста успешно одрадила. Толико успешно да је Балкан враћен пола века, а можда и цео век, назад, а Европа је и даље у вазалном односу према Америци.

Француска – сателит САД

• Плани ли Вас то, што, рецимо, Саркозијева Француска постаје амерички сателит, на сличан начин на који је то већ деценијама Велика Британија? Хоће ли, можда, Француска одбацити Саркозија?

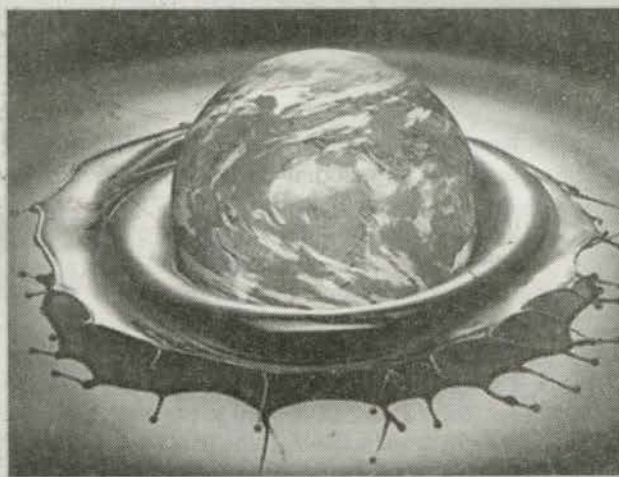
– Саветник за националну безбедност Џимија Картера, Збигњев Бжежински, јако до-

бро је објаснио све што се може догађати између САД и ЕУ. Учинио је то својој књизи „Велика шаховска табла“. По њему, Француска је трећера-

зредна сила, Немачкој се допушта да буде само економски јака, а Енглеска је егзекутор за рачун Америке. Зато Европе, у суштини, и нема. Све земље које улазе у ЕУ Америка претходно узме под своје. Она је велика сила и жели да влада светом на основу своје протестантске етике. Американци су уверени су они „нови Израел“, „нови изабрани народ“ и да им је Бог дао право да потлаче читав свет.

• А, како ће проћи Саркози?

– Он је једна беда, чиновнички који се нашао на месту председника Француске, понајвише захваљујући томе што је обећао да његова земља неће више примати странце. Он је практично заменио Ле Пена који већини није био прихvatљив, јер је имао некакву фашистичку прошлост.

Америка не верује Србима

• Сад ти пети који су разбили Југославију разбијају Србију. Зашто? Можда зато што је србофобија и данас само прва грашчана ливнија русофобије?

– Америка не верује Србима, чак ни са овом екипом око Бориса Тадића која је сада на власти. Мало им је што та екипа ради све што јој се каже. Американци су практични људи и њихова главна теорија је прагматизам. Они знају да купују људе и да их приволе да САД „воле“ из интереса. Тадића држе ниско и зато сматрају да су Срби и даље природни савезници Русије и да ће то кад-тад избити у први план. Знате, када је Зоран Ђинђић последњи пут одлазио у САД, било му је предочено на који начин ће Србија бити распарчана. Речено му је да ће прво отићи Космет, а затим и Војводина. Зато је он променио плочу и рекао да се питање Космета не може решавати у Вашингтону, већ у Уједињеним нацијама. Ђинђића су зато и убили. Превисше је знао и био, упркос свему, искрени српски патриота.

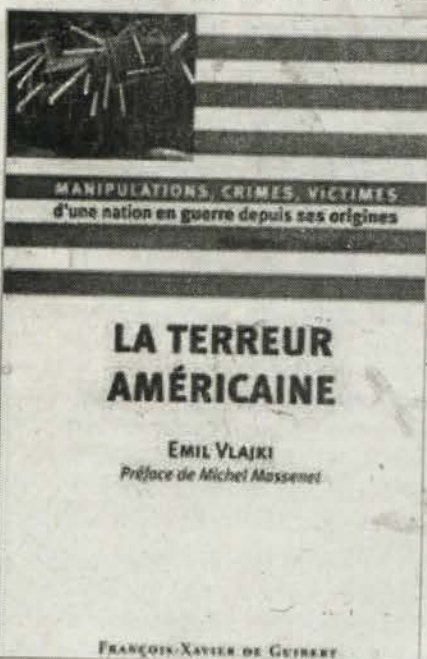

Међутим, не верујем да ће Саркози дуго остати на власти.

Америка не верује Србима

• Сад ти исти који су разбили Југославију разбијају Србију. Зашто? Можда зато што је србофобија и данас само прва гранична линија русофобије?

– Америка не верује Србима, чак ни са овом екипом око Бориса Тадића која је сада на власти. Мало им је што та екипа ради све што јој се каже. Американци су практични људи и њихова главна теорија је прагматизам. Они знају да купују људе и да их приволе да

САД „воле” из интереса. Тадића држе ниско и зато сматрају да су Срби и даље природни савезници Русије и да ће то кад-тад избити у први план. Знате, када је Зоран Ђинђић последњи пут одлазио у САД, било му је предочено на који начин ће Србија бити распарчана. Речено му је да ће прво отићи Космет, а затим и Војводина. Зато је он променио плочу и рекао да се питање Космета не може решавати у Вашингтону, већ у Уједињеним нацијама. Ђинђића су зато и убили. Превише је знао.

• На речима, Американци су за ЕУ, чак Србију подстичу да јој се придружи и уцењују је Бриселом. Можда им је лакше да контролишу уједињену Европу...

– Нема шансе да се Европа уједини! Свих последњих десет земаља које су ушле у ЕУ амерички су вазали!

• Не постају ли глобална доминација и Рау Американа прескупи за саму Америку?

– Не верујем пуно у економију. Мислим да је економија превише начин испољавања доминације одређених земаља. И то увек – мањине. Данас „економски закони” служе само онима који могу њима да се окористе, а за 80 одсто човечанства које у колонијалном или полуколонијалном положају – сва економска наука не вреди ништа, јер ти људи гладују.

• Може ли свет за ту подређену мањину постати још неподношљивији?

– Може за одређено време. Американци ће учинити све да и даље остану господари, да им земље западне Европе буду вазали, а сви остали – нека врста полуробова или слугу. Њима то, нажалост, још полази за руком захваљујући поткупљивању, бомбардовањима, али и тзв. слободној трговини.

• Да није било онога што је балканизовало Балкан споља, да ли би бивша СФРЈ можда опстала?

– За љубав је увек потребно бар двоје. Али, нисам склон тези да би се без спољног притиска било што распадо. Постоје трусна подручја и другде у Европи – у Белгији, Француској, Шпанији, Ирској... Пошто Америка у тим земљама не помаже сепаратистичке покрете – ништа се не догађа. Упркос томе што се, на пример, на Корзици готово сваки дан догоди атентат. Фламандци и Валонци се никако не могу сложити, али се Белгија ипак још не распада. Каталонци и Баскијци не могу да смисле Шпанце, али се ни Шпанија не распада, уосталом, практично говоре италијански и никад се нису сматрали Французима...

• И ви очито мислите да су за распад Југославије многи били заинтересовани?

– Она је новим газдама света и Европе била трн у оку. Представљала је, поготово са својим самоуправним концептом, пројекат који ће, по мом мишљењу, кад-тад бити пројекат будућности света. Плус, показала је велику самосталност и отпор. Нови господари су управо то хтели да разбију.

Људе без сјећања ништа не обавезује

Косово и Метохија су огледало Европе

- *Мора Европа да зна да је Србија у срцу Европе и несхватљиво је како не жели да сачува Косово у Србији као дио европске историје. Зар се не сјећа хришћанска Европа какве су биле последице када је баш на Косову Европа исламу први пут отворила врата. Зар Европа нема идеју, него се историја отворила понавља. Европа се копрца у једном суштинском парадоксу демократије, беспоговорно извршавајући наредбе Америке чија је шизофрена, материјалистичка и глобалистичка политика нашла послушнике у челним људима Европе. Искрено, вјерујем када би неко на референдуму питао европски народ за Косово, одговор би био - Косово је Србија*

Пише: Велимир Зејак

Геноцид над живима смјењује се убијањем предака, а то је рушење и паљење онога што је косовска историја и култура, што су трагови времена на косовско-метохијском простору. То није ништа друго него поновно убијање мртвих – етничко чишћење на гробљима.

Косово је данас огледало Европе у коме се толико види њено најружније лице, ту се види културни, културолошки и цивилизацијски сукоб, тј. сукоб европског и антиевропског концепта – хришћанског и исламског живота. Некад је неко питао: „Ко су ти Албанци? – Мува на карти свијета.“ Абдулах Фрешери је одговорио: „Та мува ће читавом свијету покварити стомак!“

Сувишно је причати о праву на Косову. Тамо се право претворило у силу и постало свјетска позорница мржње, насиља и безакоња, којима је загађена историја Европе и свијета. Овдје видимо да се насиље исплати, а „истина“ има хиљаде господара подупртих маглом медијских фраза којима прикривају праву истину.

Албански народ на Косову је толико закаснио у формирању своје националне препознатљивости и то је завршио осамдесетих година 20-тог вијека захваљујући Европи која је изгубила сјећање дајући им „кључеве Балкана“.

Косово је српско! То је наше историјско право и нема веће неправде него изгубити нешто што свједочи о највећим донетима српске духовне вертикале, простор гдје смо најближи небу, простор за вјечност обиљежен духовним споменицима – српским споменицима. Хришћанским споменицима.

Шта хоће Албанци са њиховом причом да су већински народ? Па, Ко-

сово је Србија и Срби су већински народ у својој држави. Добро знамо како су они на Косову постали већина – злочинима над Србима у име својих идеала. Побили су и растјерали српски народ. Спалили цркве, разрушили гробља и уз помоћ распале Европе фалсификују историју.

Треба да се присјетимо да у односима Срба и Албанаца никада није било њиховог споразума о заједничком животу, већ је то питање увијек решавано у присуству трећег – Османлија, Аустроугара, Италијана, Американаца, а интерес трећег је био, не смиривање, већ генерисање сукоба.

Зна се да је Аустро-угарска основала прву „независну албанску државу“ и да је слала своје обавјештајце да се боре против Срба на Косову обучене у албанску ношњу. Албанску буну генерисали су Хрвати, а прва илегална влада Косова имала је сједиште у Љубљани.

Албанци су у ранијем периоду бранили Османлијско царство, борили се да као своје уведу арапско писмо. До чекали су Хитлера ријечима „живио тата Хитлер“, а Мусолинија „живио ујак Мусолини“. Фашизам су затим замијенили стаљинизмом и још радикалнијим маоизмом.

Подсјећамо Албанце јер они знају шта је „маљи шковит“ – **српска гора**. Знају ли Албанци шта је „вори шкаут“? Знају – **Србинов гроб**. Зна ли Европа шта то значи? Зна када се изговара на српском, а не на шиптарском, јер тај језик нико не зна до њих самих. Срамно је да Европа зна, а ћути да је данас читав Космет „вори шкаут“!

Знају ли Албанци из Дренице, данас прве тврђаве милитантног ислама, да су српског поријекла, но они су изгубили сјећање и ништа их не обавезује. Знају да је „кодра“ **црквена главица** и

знају да је „крони кишес“ **црквени извор** и „аара кишес“ **црквена њива**. И она сада храни оне који су рушили њене цркве. Сјетиће се свега они, али за касњело сјећање је нешто што не води у будућност и неће успјети да сакрију прошлост.

Мора Европа да зна да је Србија у срцу Европе и несхватљиво је како не жели да сачува Косово у Србији као дио европске територије. Зар се не сјећа хришћанска Европа какве су биле последице када је баш на Косову Европа исламу први пут отворила врата. Зар Европа нема идеју него се историја опет понавља. Европа се копрца у једном суштинском парадоксу демократије, беспоговорно извршавајући наредбе Америке чија је шизофрена, материјалистичка, глобалистичка политика нашла послушнике у челним људима Европе. Искрено вјерујем када би неко на референдуму питао Европски народ за Косово, одговор би био - **Косово је Србија**.

Због чега је Косово изузетак? Шта смо то урадили као хришћани Европи да на Косову покушавају да створе НАТО државу? Добро Европа зна да је Косово један од центара криминала, корупције, мјесто за трговину дрогом и бијелим робљем. Косово је стјециле терориста, јер у руководству Косова су људи који су починили злочинства над српским народом, људи који су огрезли у криминал, а подржавати такве људе не значи ништа друго него бити исто што и они. На примјеру Косова види се сва корумпираност Европе, гурање са међународним правом и правдом.

Сјети се Европа, биће ти касно, јер овај изузетак постаће правило. Браниће српски народ и одбраниће своје Косово и Метохију!

Још једна истина о хашпењу оснивача Републике Српске

Ловци на уцене отели Караџића

• *Неколико десетина, првенствено британских и америчких агената, уз асистенцију плаћеника обучених за лов на људе, са посебном обуком и дозволом и да убију, налази се на ширем подручју Београда већ неколико година. Као еџенџер њиховог дјеловања наводи се подручје Авале...*

Пише: А. К.

Британски агенти уз асистенцију америчких колега и белосветских плаћеника, ловаца на уценене главе – највероватније су били директни и главни актери киднаповања Радована Караџића и његовог држања пуна три дана илегално у приватној кући, све док им „нису дате најчвршће гаранције“ да ће за његову главу добити пет милиона долара које су још пре неколико година обећали Американци!

Сигнал за завршни део „операције Караџић“ стигао им је шифрованом поруком из лондонске централе. Имали су и посебно наређење да га морају живог ухватити и сачувати, остало су рутински обавили. Пси рата, посебан сој, који годинама шњурају Србијом „са претом на окидачу“...

Али, тек кад су им дате паре, предали су Радована нашим истражним органима, тако да заиста стоји и прича нашег МУП-а да његови људи нису учествовали у хашпењу на Батајничком путу. А, да би прави режисери и актери остали иза завесе, а пси рата и ловци на уценене главе и даље у дубокој илегалности, у јавности је брже-боље била лансирана прича о акцији наших безбедносних служби у лоцирању и хашпењу Караџића.

Тиме је опет замагљена суштина и чињеница да одавно кроз Србију шпартају веома добро обучени специјалци тајних служби свих профила, од

класичних оперативаца до најкорелијих убица, извршилаца постављених задатака...

Неколико десетина првенствено британских, али и америчких агената обучених за најсложенији обавештајни рад, под чијом командом су и плаћеници са посебном дозволом и да убију, налази се на ширем подручју Београда већ неколико година. Као епицентар њиховог дјеловања наводи се подручје Авале...

Незванично, њима је несметано деловање на овим просторима омогућио први ДОС-ов министар полиције, Душан Михаиловић, уговарањем мимо јавности и скупштинских одбора и микрофона специјалних „аранжмана“, посебно са Британцима и њиховим тајним службама.

На конспиративно присуство западних специјалаца у Београду и Србији упозоравао је својевремено Војислав Шешељ, месец дана пре добровољног одласка у Шевенинген! Међутим, то нико није узимао за озбиљно. „Веома тешко их је провалити, јер врло добро говоре српски, што је, уосталом, био један од најбитнијих услова да дођу у Србију и да одраде поверене задатке“, тврде наши контраобавештајни извори. „Опремљени су најсавременијим уређајима за шпијунски рад. Ни изгледом се не разликују превише од наших људи.“

На конспиративно присуство западних специјалаца у Београду и Србији упозоравао је својевремено Војислав Шешељ, месец дана пре добровољног одласка у Шевенинген! Међутим, то нико није узимао за озбиљно. „Веома тешко их је провалити, јер врло добро говоре српски, што је, уосталом, био један од најбитнијих услова да дођу у Србију и да одраде поверене задатке“, тврде наши контраобавештајни извори. „Опремљени су најсавременијим уређајима за шпијунски рад. Ни изгледом се не разликују превише од наших људи.“

Хоћемо права за Србе као и за све остале

Борба против власти у Црној Гори је непрекидна

• Хоћемо да се до краја боримо за пропорционалну заступљеност Срба у црногорском Парламенту. Стварање паралицијских формација достигло врхунац. Имамо доказе о мафијашким пословима власти у приватизацији кошорског „Југойетрола“

Странка српских радикала обавјештава јавност да ће током наредних дана иницирати усвајање јединственог става и обезбјеђивање подршке свих чланица Српске листе у вези са гарантованим мандатима свим националним заједницама у новом изборном законодавству Црне Горе.

Неминовност доношења новог изборног законодавства намеће поштовање и примјену овог демократског и свуда признатог права на принципу тачне пропорционалне заступљености. Данас не постоји ниједан национални, правни и политички разлог да Српска листа одустане од свог програмског одређења за пропорционалну заступљеност Срба на свим нивоима а, следствено томе, и у изборном законодавству.

Странке и невладине организације као конституенти Српске листе су у свом програму пред септембарске изборе 2006. г. свим Србима из Црне Горе дали ријеч да ће се залагати за пропорционалну заступљеност Срба у складу са резултатима пописа „зато што су Срби сада обесправљени и плански изопштени из јавне политике, иако као грађани Црне Горе трећински учествују у буџетском финансирању свих њених установа“.

Недопустива неажурност скупштинске радне групе на челу са актуелним потпредсједником Скупштине Црне Горе **Славољубом Стијеповићем** указује да актуелни режим намјерним кашњењем и нерационалним трошењем времена националним заједницама спрема нову превару у изборном законодавству како би се омогућавале нове изборне крађе и лажне побједи. Сваку странку која не дигне глас против овакве преваре режима и која о новом изборном законодавству буде имала исти став као и режим сматраћемо дијелом анти-српске коалиције у Црној Гори.

Странка српских радикала изражава наду да ће Српска листа око овог ва-

жног програмског одређења остати јединствена и досљедна сопственом програму, а да ће и политички представници осталих националних заједница подржати овај став ради добра својих народа. Веома је важно напоменути да без гарантованих мандата по принципу тачне пропорционалне заступљености нема и не може бити остварења пропорционалне заступљености у државним органима.

Параполицијске снаге преузимају контролу над Црном Гором

Стварање параполицијских формација у Црној Гори ових дана је достигло свој максимум, посебно актуелним нагомилавањем оружја, и других борбених средстава у власништву тзв. „Секјурити“ предузећа, због чега смо дужни да првим људима власти поставимо одређена питања.

Као прво, члан Закона којим се регулише поменута дјелатност, не третира као обавезно присуство ових лица

на пословима обезбјеђења привредних и других друштвених субјеката, већ је прије могућност, иако неисплативија и неприронија. Умјесто да се системски вишак радне снаге преусмјери на поменуте послове, за много нижу цијену рада, највећи број корисника њихових услуга без икакве недоумице прихвата њихово присуство, за већу цијену, под притиском и без оправданих разлога.

Примјери великих предузећа, у којима се распуштају службе обезбјеђења и радници отпуштају са посла, правећи мјесто „скупљим колегама“, присуство наоружаних људи на јавним мјестима за које се не зна кога представљају, са често непристојним понашањем према странкама и грађанима у пролазу, жалостан су примјер црногорске свакодневнице. Иако не сумњамо да међу њима има и професионалних лица, највећи број је сакупљен из нужденог дијела грађанства „са коца и конопца“, од којих се стиже и званични органи МУП-а. Сасвим су јасни разли-

зи из којих неко мијења ангажовање професионалних лица из унутрашњих послова за необучене и новопримљене раднике „Секјуритија“.

Друго, стопа криминалитета њиховим ангажовањем уопште није смањена, чак је у међувремену и порасла, што је резултирало отпуштањем великог броја запослених лица ангажованих за „једнократну употребу“, без плаћеног осигурања и исплате зарада.

Странка српских радикала у наступајућем периоду тражи да се у циљу очувања радничке запослености, ове организације расформирају или трансформишу, а да запослена лица по аутоматизму, буду примљена на мјестима на којима су већ ангажована, будући да је већ исказана заинтересованост за њихов рад.

Захтијевамо да званични органи МУП-а, доставе грађанству податке о броју запослених, као и о количинама и врсти оружја и борбених средстава које ове параполицијске организације посједују. Такође, неопходно је и давање прецизних инструкција грађана, у којима би се јасно дефинисала њихова права у односу на наоружане силнике и контролисао њихов рад од стране МУП-а и невладиних организација.

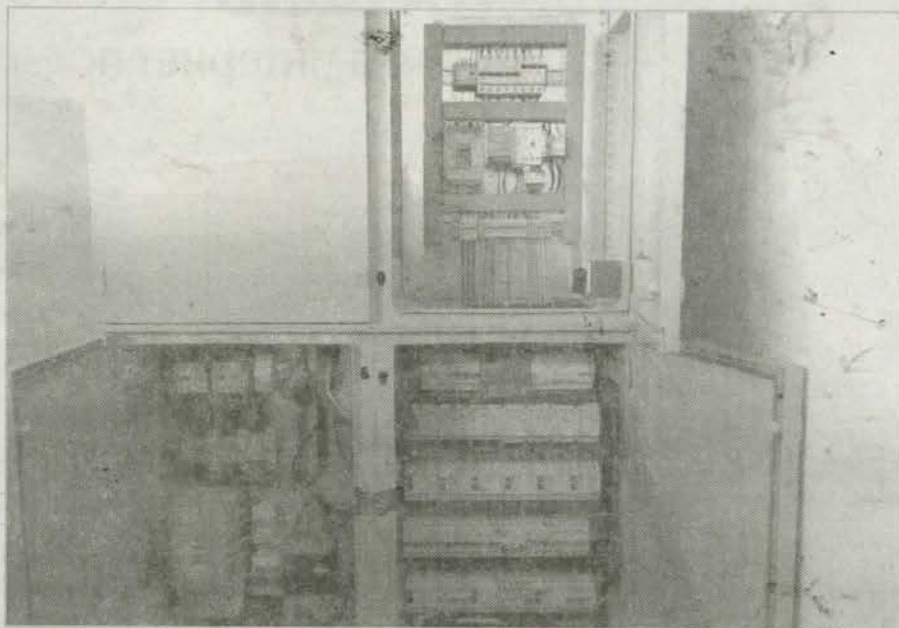
Уколико сви ови одговори изостану, биће више него јасно да се у Црној Гори неко спрема за рат. Против кога, и на који начин, остаје нам да сазнамо.

Податке о криминалу Власти у которском „Југопетролу“ саопштавамо - јавно

Поштујући оправдане захтјеве дјела грађанства да Странка српских радикала, као странка од највећег повјерења у Црној Гори, почне износити нове доказе о случајевима корупције и криминала, али у сфери пословања легалних економских субјеката, информисамо јавност о следећим случајевима власничких и корупционих ренти у предузећима „Југопетрол Котор“ и „Електропривреда ЦГ“.

У периоду трансформација власништва „Југопетрол АД Котор“, извршена је невиђена пљачка државног новца у корист тадашње братске заједнице ДПС-СДП. У поменутом периоду, царинске, акцизне и пореске дадбине обрачунаване су искључиво према методу заштитних цијена (односно увозних цијена „Југопетрол АД Котор“) за све увознике нафте и нафтних деривата у Црној Гори.

На просјечну фактурну вриједност литра горива од 0,46 ДЕМ, припадајуће државне дадбине износиле су око 1,40 ДЕМ, што је давало укупну набав-

ну цијену (без трошкова дистрибуције и продаје) од приближно 1,86 ДЕМ, што је резултирало затварањем свих приватних пумпи у Црној Гори на период од годину дана. Истовремено, „Југопетрол АД Котор“ је, као једини продавац, продавао литар бензина 1,50 ДЕМ, што ће рећи да је државна каса ускраћена минимално за износ од 0,40 ДЕМ/ЛИТ за читаво вријеме трајања овог незаконитог пословања.

Захтијевамо од одговорних лица да црногорској јавности саопште детаље везане за предају пазара и промет у поменутом периоду, по свим пумпама и ставкама увезених деривата, како би се утврдио дебаланс увоза и продаје. Уколико не дође до испуњења овог захтјева подићи ћемо кривичне пријаве против свих одговорних лица која су годину дана пљачкала грађане користећи монополски положај искључивог продавца.

И СДП – тачније Рамо Бралић се тада досјетио, да као одговорно лице у Министарству трговине, уведе новон-

змишљено „Одобрење за плаћање према иностранству“, које је он потписао, и то за већ пријављену, од њега одобрену, набављену и потрошену робу, у којему је тражио све могуће податке о цијенама и продајама, које је касније користио за царинске игре, предузимајући добре пословне комбинације у корист својих фирми.

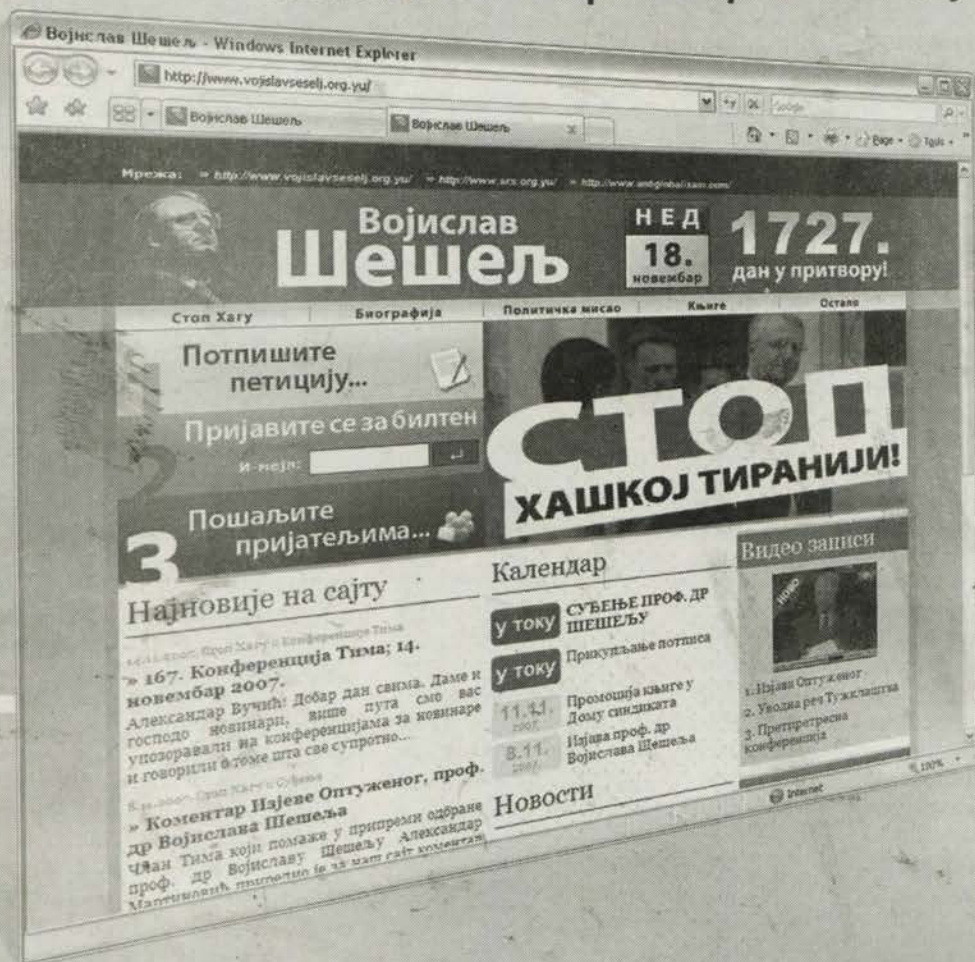
Што се тиче дјеловања ЕПЦГ, тражимо званично обавјештење о резултатима истраге и комплетну ревизију „случаја Даковић“, будући да посједујемо доказе о умјешаности више лица у недозвољене трансакције са ЕПЦГ, која у досадашњем току истраге нијесу била поменута, што је класичан примјер заташкавања и злоупотребе положаја.

Информативна служба Странке српских радикала ће ускоро јавности изнијети прецизне податке о школској спреми актуелних власника црногорских предузећа, који заједно имају мање разреда школе од просјечног основношколског одељења у Црној Гори.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДНИКАНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДНИКАНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДНИКАНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАД
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДНИКАНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.